

ANTHONY GREY
BUDDHA KÖNNYE

Copyright 2001 by W. STOKER
AH rights reserved!
Magyarországon kiadja a W. STOKER Kft.
Felelős kiadó: a kft ügyvezetője
A kiadásban közreműködött:
LÍCItíM-Art
Könyvkiadó- és Kereskedelmi Kft.
Debrecen

1.

Egy géppisztolycső keményen nyomódott az oldalamba.
Nem tudom ki hogy van vele, én valahogy sosem szerettem az ilyesmit. Tudós emberek szerint a bordáknak feszülő fegyvercső károsan befolyásolja az emésztést, túlzott mértékben megemeli a vércukorszintet és az ember általános közérzetét is nagy mértékben rontja. Mi tagadás engem sem dobott fel a dolog. Őszintén szólva nem így képzeltem el az első estémet Jáva szigetén.
Szép lassan felemeltem a kezem és kissé hátrafordultam, hogy megpróbáljam szemügyre venni a támadómat, de a dolog több okból sem volt egyszerű. Először is egy meredek hajófeljáró tetején álltam, így a fickó meglehetősen kiesett a látószögemből, másrészt a surabayai kikötőnek ezen a részén meglehetősen gyér volt a világítás és jószerivel csak az előttem magasodó jachtról leszűrődő fény nyújtott némi segítséget a vizsgálódáshoz. Ez viszont édeskevés ahhoz, hogy megfigyeljem vagy, ami még helyénvalóbb egy jól irányzott rúgással leküldjem a fickót a rámpáról... Biztos voltam benne, hogy a két lépéssel mögöttem álló Mike-nak is hasonló a véleménye. És természetesen abban is biztos voltam, hogy neki is egy géppisztolycső van az oldalához nyomva, hiszen különben már bizonyára leütötte volna az engem sakkban tartó fickót. Miután pedig a probléma így módon történő megoldására pillanatnyilag nem kínálkozott alkalom úgy döntöttem a diplomáciával próbálkozom.
- Hello fiúk! - vettem elő a legmegnyerőbb modoromat.
- Szép esténk van. Az én nevem...
Nem folytathattam, mert a mögöttem álló taszított rajtam egyet- a fegyverrel és fojtott hangon hadarni kezdett valamit maláj nyelven, amiből ugyan egy szót sem értettem, de rögtön tudtam, hogy nem az időjárást taglalja, és nem is a barátságunk elmélyítését célozza. Nem tehettem mást, vártam. A fickó pedig úgy tűnt nem fáradós típus, sőt egyre gyorsabbá vált a beszéde. A hangszíne pedig mind fenyegetőbbé, ami kezdett aggasztani. Nem azért jöttem Indonéziába, hogy már az első este kinyírassam magam.
Márpedig a helyzet elég rázós volt, hiszen hogyan lehet tárgyalni két felajzott fegyveressel, akikkel nem értjük egymás nyelvét és akik - úgy tűnik - nem is akarnak tárgyalni velünk. Elkecseregettem törtem a fejem, mit lehetne kitalálni, amikor a mögöttem álló váratlanul elhallgatott, és taszigálni kezdett a fedélzet felé. Nemsokára felértem, és pár pillanattal később Miké is ott állt mellettem. A fegyveresek mögöttünk maradtak, de nem mulasztottak el emlékeztetni a jelenlétükre a fegyvercsöveket ezúttal a hátunkhoz nyomva. Összenéztünk Mike-kal és a szemünkkel jeleztük a másiknak, hogy nem akarunk így megöregedni, csak jöjjön egy kedvező alkalom.
A hátunk mögött állók rövid tanácskozást tartottak majd egyikük a rádióadóján röviden beszélt valakivel, nyilván a főnökükkel. Néhány másodperc múlva lábdobogás hallatszott, aztán kivágódott a lejárat ajtaja és egy zömök, turbánt, bő selyemnadrágot és

vászoncipőt viselő
bajuszos maláj nyomult ki rajta. Oldalán egy idegesítően
nagy méretű, széles pengéjű kard, helyi néven mentawa
himbálózott. A fickó ránk meredt, majd morogni kezdett,
mint valami kitörni készülő tigris, végül dühödtt horkantással előrántotta a
fegyvert és ránk mutatva vele, ő is hadarni
kezdett, akárcsak előzőleg a beosztottja. Amikor úgy
érezte, elég világossá tette számunkra a helyzetet, két kézre fogta a mentawát,
elénk lépett és fenyegetően rázni
kezdte az arcunk előtt. Nyilván nagyon érdekeset mondhatott, legalábbis a
mögöttünk állókat leköthette a dolog,
mert éreztem, hogy a fegyvercsőkevéssé nyomódik a hátamba. Gyors
oldalpillantást vetettem Mike-ra, aki alig
észrevehető szemhunyorítással nyugtázta a jeladást.
A következő pillanatban hátrapördültünk és az alkarunkkal félresodortuk a
géppisztolycsöveket. Egy belső
tenyéreiütéssel halántékon vágtam az őrzőmet, majd továbbfordulva egy oldalsó
rúgással beleszálltam a döbbszent
mentawás gyomrába. A fickónak kikerekedett a szeme és
a gyomrához kapott, ezáltal a feje védtelenné vált. Az alkalmat kihasználva
egy köríves rúgással a fedélzetre
küldtem majd a kábán tántorgó géppisztolyoshoz ugrottam
és kitéptem a kezéből a fegyvert.
A fickó előbb úgy meredt rám mintha kísértetet látna,
de aztán - becsületére legyen mondván - nekem ugrott. Nem
volt komoly ellenfél, így nem ütöttem meg, csupán félreugrottam előle és a
térdfelhúzóba taposva a mentawás után
küldtem. Miké ez alatt az ő emberének mutatott be néhány
kung-fu technikát, aminek következtében a harmadik maláj is elterült a
fedélzeten.
Társam felvette a földről a kardot meg a másik géppisztolyt, aztán felém
fordult.
- És most?
Elvigyorodtam.
- Most végre bemutatkozom - azzal a malájok felé fordultam és magamra mutattam.
- Anthony Grey. Értitek?
Anthony Grey. Ő meg Miké Darms.
A fickók arcáról lassan eltűnt a rémület és a helyét
döbbszent vette át, mintha azt mondtam volna, hogy Bima
vagyok a jávai háborúisten. Keztem kissé furcsán érezni
magam.
- Anthony Grey - mutattam ismételten magamra. - Nem
értitek?
- Érteni értik, csak fel nem foghatják - hallatszott oldalról egy hang, aztán a
fedélzet másik végén lévő nyitott
lejáróban megjelent a beszélő feje. Nyugodt, szinte ráérős
léptekkel jött fel a lépcsőn. Negyvenes éveinek a végén
járó, átlagos magasságú és testalkatú férfi volt, maláj,
akárcsak eddigi ismerőseink. Az előbbiektől eltérően
azonban nála nem volt semmilyen fegyver. Az elegáns
szabású öltönyből és a kezét lehúzó vastag aranygyűrűkből arra következtettem,
hogy ő a mi emberünk.
- Ön Mr. Vorapaya? - kérdeztem.
- Igen, Sanit Vorapaya vagyok - felelte, s mivel időközben odaért hozzánk
kezet nyújtott.
- Látom - tette hozzá gyors, megrovó pillantást vetve a
földön heverőkre - a testőrségem néhány tagjával már
megismerkedtek.
- Hát ööö... - tétován megemeltem a kezemben a géppisztolyt és az egyik
feltápaszkodó kezébe nyomtam - az a
helyzet, hogy egy kis félreértés történt. Nyilván azt hitték
betörők vagyunk.
- Őszintén szólva későbbre vártuk önöket - mondta
Vorapaya egy árnyalatnyi rosszallással a hangjában.

- Tízre volt megbeszélve - jegyezte meg Miké.
- Nekem tizenegyet mondott a titkárom. Bár...lehet, hogy összekeverte a dolgokat.
-Hm.
- Kérem ne értsék félre a helyzetet. Kediri nagyon jól végzi a munkáját, évek óta dolgozik nálam és teljes mértékben elégedett vagyok vele. Az elmúlt napok eseményei azonban mindnyájunk idegeit felborzolták és elképzelhető, hogy valamit elnézett. Nem is csodálkozom rajta, hiszen még mindannyian a történetek hatása alatt vagyunk, szinte csak erre tudunk gondolni.
- Bizonyára a testőrei is ezért reagáltak ilyen ööö... hevesen a megjelenésünkre - jegyeztem meg megértően, bár a valóságban fogalmam sem volt róla, hogy miért kéne két fegyveres őrnök ilyen agresszíven viselkednie két fegyvertelen emberrel szemben, akik ráadásul nem is lopakodva közeledtek a jachthoz.
Vorapaya kérdően a mentawásra nézett, aki erre lehorgasztotta a fejét.
- Én vagyok a hibás uram - mondta a fedélzetdeszkákra függesztve a tekintetét. - Én adtam utasítást arra, hogy rejtőzzenek el és ha gyanúsat észlelnek, a lehető legkeményebben járjanak el. Arra gondoltam, hogy a tolvajok esetleg ki akarják szimatolni, nem készülünk-e valami váratlan válaszra, és megpróbálnak feljutni a jachtra, hogy hallgatózzanak vagy poloskákat helyezzenek el.
- És az nem jutott eszetekbe, hogy ebben az esetben nem a hajófeljárón fognak felsétálni? Mert gondolom Mr. Grey-ék ott jöttek fel, nem igaz? - Vorapaya ezúttal a két géppisztolyosra nézett, miközben a mentawás lefordította nekik a szavait malájra. A fegyveresek szintén lehorgasztották a fejüket.
Vorapaya lemondóan felsóhajtott, aztán felénk fordulva megjegyezte: - Ez az eset újra meggyőzött, hogy változtatásokat kell végrehajtani a testőrségen belül.
- Többek között érdemes lenne angolul is beszélő embereket szerződtetni - javasolta Miké vigyorogva.
- Jó ötlet - helyeselt Vorapaya. - És utólag engedjék meg, hogy elnézést kérjek ezért a kis kellemetlenségért.
- Semmi probléma - felelte társam mindkettőnk helyett.
Vorapaya fejbiccentéssel nyugtázta a dolgot, majd a nyitott lejáró felé mutatott.
- Kérem, fáradjanak velem a fedélközbe. Ott nyugodtan beszélhetünk.
Lementünk a lépcsőn és egy jókora, fényűzően berendezett helyiségben, afféle társalgóban találtuk magunkat.
Látszott, hogy Vorapayának nincsenek anyagi gondjai. A falakat meg a mennyezetet drága, intarzia berakásos mahagóni kazetták borították, a nehéz, süppedős, hófehér fotelek a legfinomabb bőrből készültek, a kilincsek és a fémalkatrészek pedig huszonnégy karátos arannyal voltak bevonva, amelyek csak úgy szikráztak az óriási, füzérekből összeállított kristálycsillár fényében. Ráadásul a falak mentén körbefutó nagyméretű ablakokon keresztül remek kilátás nyílt Surabayára és a tengerre egyaránt. Az egyik üvegtábla kissé nyitva volt, így beszűrődtek a környék zajai és a jacht oldalát paskoló hullámok csobbanása.
Vorapaya a szeme sarkából a reakciónkat figyelte majd látva, hogy nem dobjuk magunkat hanyatt az összhatás láttán, kissé csalódottan mutatott a fotelekre.
- Kérem, foglaljanak helyet.
Leültünk. Vendéglátónk benyomott egy rejtett gombot a dohányzóasztalon álló porcelánelefánt hátán lévő kosárban, mire néhány másodperc múlva kinyílt a lépcső melletti ajtó s egy bő, fehér ruhába öltözött turbános szolgáló lépett be.

- Mivel kínálhatom meg önöket? - nézett ránk

Vorapaya. - Kávé, tea, gyümölcsle?

- Jack Daniels - felelte Miké.

- Jim Beám - egészítettem ki.

Vorapayának enyhe csodálkozás futott át az arcán - na ja, neki nem nyomtak az imént géppisztolycsövet az oldalába -, de a következő pillanatban már el is bocsátotta az inast egy kézlegyintéssel. A férfi nemsokára visszatért a két pohár whiskyvel meg egy csésze zöld teával. Ez utóbbit Vorapaya elé tette le, aki lassú, szertartásos mozdulattal két kezébe fogta a gőzölgő italt és miután beleszimatolt megkóstolta.

- Ez mindig megnyugtat - közölte lehunyt szemmel.

- Értem - bólogattam, majd hasonlóan lassú mozdulattal felvettem whiskys poharat, beleszimatoltam, aztán kicseréltem az itált Mike-kal. Az ivásnál már nem voltunk enynyire szertartásosak, egy határozott mozdulattal ledöntöttük a szíverősítőket. Vorapaya pislogva értékelte a teljesítményünket, mi pedig várakozón néztünk rá, mert úgy véltük jobb, ha mihamarabb a tárgyra térünk. Ugyanis biztosak voltunk benne, hogy nem holmi bájcsevegés vagy iszogatás miatt hívott ide bennünket Los Angelesből olyan sietve. Valószínűleg mi sem jöttünk volna ide ilyen lóhalálában, ha előzőleg nem keres meg bennünket telefonon

régi jó barátunk Jim Davis és nem kéri a segítségünket.

Jimmel annak idején együtt dolgoztunk a rendőrség antiterrorista csoportjában, s bár azóta eltelt néhány év és az útjaink különváltak, a barátság megmaradt. Egy barátnak pedig segít az ember, ha az illető rászorul. Most már csak az volt a kérdés, miről is van szó valójában, mert Jim nem túl sokat mesélt a telefonban. Azt mondta jobb, ha személyesen Vorapayával beszélünk.

...Hát akkor rajta!...

Vorapaya is látta rajtunk a várakozást és rövid torokköszörlés után beszélni kezdett.

- Nos, uraim, mindenképp előtt köszönetet szeretnék önöknek mondani, amiért ilyen gyorsan idejöttek.

- Jim mondta, hogy gyorsan kell cselekedni - vetettem közbe, hogy elejét vegyem a hosszadalmas bevezetőnek.

- Ez így igaz - bólintott Vorapaya. - Az ügy nem tűr halasztást. A Buddha Könnye veszélyben van. Nagy veszélyben!

Egymásra pillantottunk Mike-kal, aztán Vorapayára néztünk.

- Mi van veszélyben?-érdeklődtem.

- A Buddha Könnye - felelte Vorapaya, aztán gyanakodva felvonta a szemöldökét. - Hát Jim nem mondta el, miről van szó?

- Csak annyit közölt velünk, hogy elloptak néhány ékszer, és ezeknek a visszaszerzésében kellene közreműködnünk - feleltem. - Részletekbe nem mentünk bele, mert azt mondta, ezt inkább önnel tárgyaljuk meg.

- Értem - bólintott Vorapaya.

Néhány másodpercig a porceláneleféntre bámult, látszott, hogy görcsös igyekezettel próbálja egy mondatba sűríteni a lényegét.

- A ,3buddha Könnye egy ékszer neve - mondta végül.

- Illetve több ékszeré együtt. Egy ékszerkompozícióé.

- Aha - dűnnyögtem mérsékelt lelkesedéssel, ami láthatólag nem nagyon tetszett neki.

- Kérem Mr. Grey, ez nem holmi közönséges tucatáru.

Ebből csak ez az egy van a világon. Még csak hasonlót sem talál sehol másutt a földön.

- És mi a különlegessége? - kérdezte Miké.

- Egy hatalmas, könnycsepp alakú kék gyémánt - csillant fel Vorapaya szeme, s az

arca egy pillanat alatt teljesen átszellemült. - A világ egyik legnagyobb gyémántja.

Erről kapta a nevét a kompozíció.

Beletelt néhány pillanatba, amíg az áhítatból visszatért a földre. A vonásai lassan megkeményedtek, a szeméből eltűnt a csillogás.

- Több, mint kétszáz éve volt a családuk birtokában mondta. - Soha egyik ősömnök sem jutott volna eszébe, hogy megváljon tőle. Most pedig... most pedig rettegnek kell, hogy viszontlátom-e még valaha.

Úgy beszélt, mint valami szeretett családtagról.

Kipillantottam az ablakon a langymeleg éjszakába, és igyekeztem együttérző képet vágni.

- Tehát meglehetősen értékes ékszerekről van szó mondtam.

- Meglehetősen?! - kerekedett el Vorapaya szeme.

Csak a Buddha Könnye megér vagy egymillió dollárt.

És a kő egy nyakék része, amelyben további hatvannégy kisebb gyémánt van. Ezenkívül a kompozícióhoz tartozik egy diadém harmincnyolc kisebb és nagyobb gyémánttal, valamint egy pár fülbevaló tizennyolc gyémánttal.

Miké elismerően fütttyentett.

- Ez már nem csekélység - mondta.

- Nem bizony! - bölintott Vorapaya feldúltan. - És nem csak a pénzbeli értékről van szó. A Buddha Könnye egyedi és pótolhatatlan. Ha a többi drágakő nem kerül elő az csak anyagi veszteség, de ha a Buddha Könnyé-t feldarabolják, az helyrehozhatatlan.

- Miért gondolja, hogy a tolvajok ilyet tennének? - kérdeztem.

- Mert kilátásba helyezték.

- Micsoda? - hökkent meg Miké.

- Ezek szerint felvették önnel a kapcsolatot? - tudakoltam.

- Igen.

- Akkor nyilván váltságdíjat akarnak.

- Eltalálta. Méghozzá másfélmillió dollárt.

- Hm. A rendőrséget értesítette?

- Sajnos nem tehetem.

-Miért?

Vorapaya gondterhelten felsóhajtott.

- Azt mondták, ha nem fizetek vagy, értesítem a hatóságokat, akkor az ékszereket szétszedik és a köveket darabonként értékesítik, a Buddha Könnyé-t pedig feldarabolják és úgy adják el, hogy ne vezethessen a nyomukra.

Kis ideig emésztettem a hallottakat, aztán megkérdeztem:

- És hajlandó fizetni?

- Nos...igen...

- Ez esetben nem igazán értem, hogy mi szükség van ránk. Egy ilyen tranzakciót Jim is le tud bonyolítani az ön emberei segítségével.

- Ez igaz - bölintott Vorapaya.

-Csak...?

- Csakhogy én azt akarom, hogy a fickók bűnhődjenek.

Kerüljenek rács mögé.

- Tehát igazából mégsem akar fizetni - szólt közbe Miké.

- Külön kell választani a dolgokat Mr. Darms - nézett rá Vorapaya komoly arccal. - Egyrészt, mivel Indonézia egyik legnagyobb kereskedőházának a tulajdonosa vagyok, az anyagi helyzetem megengedi, hogy fizessek és meg is teszem, ha ezáltal visszakaphatom a Buddha Könnyé-t. Hogy őszinte legyek többet is hajlandó lennék fizetni érte. De ez csak az anyagi oldala a történetnek. A másik része a rend és a törvényesség érvényre juttatásának kérdése. És ez az én számomra majdnem ugyanolyan fontos, mint az első rész.

- Pontosan mit vár tőlünk? - kérdeztem. - Kössünk üzletet a fickókkal vagy próbáljuk meg elkapni őket?

- Az üzletkötést Jim intézi - felelte Vorapaya. - Tökéletesen megbízok benne és szükség esetén a pénzt is a rendelkezésére bocsátom, hogy lebonyolítsa a tranzakciót.

Önöknek az lenne a dolguk, hogy a helyszínre utaznak és észrevétlenül megpróbálják kideríteni a fickók kilétét. Ha ez sikerül, akkor csapjanak le rájuk és szerezzék vissza az ékszereket. A lényeg, hogy mindvégig tartsák titokban, kik maguk és mit akarnak, vagyis ne veszélyeztessék az üzletkötést.

- A szavaiból úgy tűnik, hogy a fickók nincsenek a városban - jegyeztem meg.

- így igaz. Egy Borneó melletti kis szigeten vannak, Balandarason.

- Ilyen pontosan tudja? - csodálkozott Miké.

- Igen, mivel ők maguk közölték velem telefonon. Jim már oda is utazott.

-Aha.

- Nos - vettem át a szót -, azt hiszem mindenekelőtt jó lenne, ha ismertetné velünk a lopás körülményeit és az azóta történeteket.

- Persze, természetesen - bólintott Vorapaya, s rövid hallgatás után beszélni kezdett. - A lopás három nappal ezelőtt, a lányom 22-ik születésnapja alkalmából adott partin történt. A házam kertjében került sor az ünnepségre, és körülbelül száznyolcvan vettek részt rajta. Piti egy grillparti lehetett - gondoltam.

- Ezek szerint igen hosszadalmas lenne ezen a nyomon elindulni - jegyezte meg Miké.

- Hosszadalmas és felesleges - egészítette ki Vorapaya.

- A lopás felfedezése után ugyanis Jim, mint a biztonsági főnököm sebtében megvizsgálta a nyomokat és megállapította, hogy a tettesek kívülről hatoltak be a kertbe.

- Azelőtt soha nem Volt baj a biztonsággal?

- Soha. Pedig nálam nincsenek kamerás figyelőrendszerek, meg infravörös érzékelők, mindössze kutyás őrk, úgy ahogy az az apám és a nagyapám idejében volt.

- A jövőben talán érdemes lenne elgondolkozni egy komolyabb védelmi rendszeren - vettem közbe.

- Teljes mértékben igaza van, de a jelenlegi helyzetben a Buddha Könnyé-nek visszaszerzése a legfontosabb.

- Persze, hogyne.

- Szóval ott tartottam, hogy egyértelműen kiderült a tolvajokat a partin jelenlévők körén kívül kell keresni. Jim ekkor azt vizsgálta meg, hogy vajon lehetett-e tettestársuk a környezetemből, de a nyomozása negatív eredményt hozott.

- Akkor hogyan szerezhettek információkat? - kérdezte Miké. - Hiszen egy ilyen akciót nyilván meg kellett szervezni, méghozzá valószínűleg igen precízen.

- Ki kell ábrándítanom - mondta Vorapaya. - Jim szerint az illetők nem rendelkeztek előre kidolgozott tervvel, inkább szerencsájuk volt. Szerinte a tettesek az ünnepség előtti napokban igen részletesen feltérképezték a házamat őrző testőrök mozgását, különösen a kutyás őrkét. Amikor elérkezett a parti napja, odaosontak a kerítéshez, és amíg a kutyák távol voltak bemásztak a kertbe. Ott azután elvegyültek a tömegben és az őrk elhelyezkedését figyelve megállapították, hol őrzik az ékszereket. Ezután kivárták a kedvező alkalmat és akcióba léptek. A közelben tartózkodó három őrt leütötték, megkaparintották a zsákmányt, és ahogy jöttek, úgy távoztak. Mire felfedeztük a dolgot már árkon-bokron túl voltak.

- Pofonegyszerűen hangzik - dünnyögte Miké.

- Ugyanakkor érthetetlen - ingattam a fejem. - Mármost ez a ..megbocsásson Mr. Vorapaya ez a nagyfokú könnyelműség, ahogy ilyen

értékes ékszereket őriztek. Jim ennél sokkal körültekintőbb.

- Nos, ő már régóta szeretett volna szigorítani a biztonsági intézkedéseken - védte meg Jimet Vorapaya. - Sajnos nem hallgattam rá. Mindazonáltal, ha az őrség éberebb lett volna, nem következik be ez a sajnálatos esemény. Meg is kapták érte a beosztásukat, és ahogy tapasztalhatták most görcsösen igyekeznek jóvátenni a hibájukat. Az egészben az a furcsa, hogy még Jimnek is lelkiismeret furdalása van az eset miatt, pedig ő tényleg nem tehet semmiről. Mindenesetre megígérte, hogy minden tőle telhetőt elkövet, hogy visszaszerezze a „Buddha Könnyé-t”. Amikor pedig elmondtam neki, hogy mindenképpen szeretném rács mögött látni a tetteseket, nyomban önöket ajánlotta, mint a szóba jöhető legmegbízhatóbb embereket, akik kivételes képességű magánnyomozók, profi közelharc-szakértők, nem ismernek lehetetlent, és biztosan meg tudják oldani a dolgot.

- Ez valóban így van - mosolyodtam el már csak azért is, mert a feladat egyáltalán nem tűnt különlegesnek vagy nehéznek, tehát rajtunk kívül még igen sokan elvállalhatták volna.

- Ezek szerint számíthatok, magukra? - nézett ránk Vorapaya.

Más nyilván azonnal rávágta volna, hogy igen, mi azonban nem siettünk annyira a válaszadással. Sok-sok éve ismertük egymást, így pontosan tudtam, milyen gondolatok sorjáznak Mike agyában. Ugyanazok, mint az enyémben.

...Első: a feladat egyszerű és nyilván jól fizet, tehát miért ne vállalnánk el. Második: már évekkel ezelőtt megfogadtuk, hogy a jövőben csakis különleges és minket érdeklő ügyekkel foglalkozunk, annál is inkább, mivel az anyagi helyzetünk miatt már régen nem kellett volna dolgoznunk. Három: már egy hónapja nem csináltunk semmit és a könnyű ügy úgy is jobb, mint az ücsörgés. Négy és ez volt a döntő: rég láttuk Jimet, és jó lenne újra találkozni vele, másrészt ha ő a mi segítségünkre számít, akkor ne hagyjuk a pácban.

Mikor idáig értem a gondolataimban Mike-ra néztem. Társam elvigyorodott azzal a jól ismert arc kifejezéssel, amelyet már oly sokszor láttam egy-egy közös döntésünk előtt és ami azt jelentette: Gyerünk vágjunk bele! Vorapayához fordultam.

- Mikor kellene indulnunk?

- Minél hamarabb, annál jobb.

- Konkrétan?

- Leghamarabb holnap délelőtt indul hajó Balandarasra.

Egy pillanatig tétováztam, aztán rábólintottam.

- Holnap délelőtt tökéletesen megfelel.

Vorapaya láthatóan megkönnyebbült.

- Köszönöm uraim - mondta, és a kezét nyújtotta mintegy megpecsételő a megállapodást.

Amikor kezét fogtunk álmomban sem gondoltam, hogy ez az egyszerűnek és könnyűnek tűnő ügy életem egyik leghajmeresztőbb kalandjába fog belehajszolni.

BUDDHA KÖNNYE

2.

J. nap vörösen izzó korongja már lenyugvóban volt a Jáva-tenger felett, amikor a valaha jobb napokat látott apró utasszállító hajó lehorgonyzott a balandarasi kikötőben.

A fedélzeten álltam és a korlátra támaszkodva figyeltem, amint a fehér ruhás matrózok hangos kiabálás közepette rögzítik a köteleket a mólón.

Jöttünkre megélénkült a környék. A közeli pálmásor

alatt álldogáló taxisok abbahagyták a csevegést, s némi tétovázás után elindultak járműveik felé, a különféle csecsebecsét, meg ajándéktárgyakat árusító mozgóárusok pedig rendezgetni kezdték a portékáikat.

Még egy pillantást vetettem az arany színben csillámló tengerre és elindultam a fedélközbe Mike-ért.

Összeszedtük a poggyászokat és leballagtunk a partra.

Egy rövidnadrágos, baseballsapkás, tizenöt év körüli kínai srác sietve mellénk kormányozta a taxiját a sor végéről, s mire a többiek észbe kaptak már robogott is velünk a part menti sétányon. Minden kétséget kizáróan nagy zenerajongó lehetett, amit nem csak az mutatott, hogy a jármű belsejében dübörgött a rock, hanem az is, hogy mind az utastérben, mind pedig a külső karosszérián apró égőfűzőkkel font fényorgonák villogtak a szivárvány minden színében az egyes hangszerek adta ütemre.

- Mindig én vagyok a legszemfülesebb a fuvarszerzésben - ordította büszkén a srác, túlharsogva a hangszóróból vijjogó gitárszólót, miközben ide-oda cikázott a gyér forgalomban. - A többiek úgy is hívnak: Cheng a villám. Szeretik a rockot? Én imádom. Az összes nagy sztárt ismerem.

- Mi is - felelte Miké, tétován körbetekintve a száguldó zenedobozban.

- És az idősebb kollégák nem nehezményezik a gyorsaságod? - kérdeztem, a mellettünk elsuhanó kirakatokat figyelve.

- A, dehogy - legyintett könnyedén a srác. - Rendes fickók ezek. Jól tudják, hogy nekem három gyereket kell etetnem.

- Szép teljesítmény ebben a korban - ismertem el.

- Nem a gyerekeim, hanem a testvéreim - magyarázta hevesen Cheng. - Tudják az anyám nemrég lelépett egy indiai kosárfonóval. Mellesleg egyáltalán nem bánom a dolgot. Mindig vert bennünket és sose hagyta, hogy hangosan hallgassam a zenét.

-Aha.

- Ühüm. De azért azóta utálok a kosárfonókat.

- Meg tudom érteni. Egyébként van egyáltalán jogosítványod?

Cheng erre a füle tövéig elpirult és zavarában kis híján elütött egy vigyázatlanul elékanyarodó kerékpárost, úgyhogy jobbnak láttam, ha ezt a kérdést nem feszegetem.

Helyette inkább rávigyorogtam.

- Klassz a kocsid. Te díszítetted így ki?

Ez már jobban tetszett neki.

- Hát persze, nem is szomszéd - vigyorgott vissza.

Ügyesen kikerült egy teherautót, köszönésképpen rádudált egy edényárusra a zene ütemében, aztán a belső visszapillantó tükörben ránk nézett.

- Üzleti ügyben vannak itt?

- Úgy valahogy. Egy kis pihenés, egy kis üzlet.

- Értem. Ha valami konkrét helyet keresnek csak szóljanak, én mindent ismerek itt. Csajokat is tudok szerezni.

- Kösz, ha kell majd szólunk - hagytam rá a dolgot -, de először pihenünk egyet. Tényleg, milyen hely ez a Hotel Sinwaya? Tudod egy ismerősünk ajánlotta, azért foglaltattunk ott szobát.

- Az ismerősüknek jó ízlése van - vigyorgott Cheng, miközben fél kézzel a kormányt fogta, a másikkal pedig kazettát cserélt. - Az a legjobb hely a városban. Igaz nem túl nagy, de hát errefelé nem is igen van szükség nagyobb szállodákra. A turisták csak az utóbbi években fedezték fel Balandarast és szerintem egy jó ideig nem is kell attól félni, hogy megrohannak bennünket. Bár tévednék.

Az út nem tartott sokáig, hiszen a Sinwaya normál tempóban is csupán néhány percnnyire volt a kikötőtől, Cheng a villám pedig még ezt az időt is jócskán lerövidítette. Amikor

begördültünk a hotel elé az órájára nézett, s elégedetten bólintott.

- Jól jöttünk - állapította meg, majd hozzátette: - Persze tudnék gyorsabban is jönni, de az már veszélyes lenne.

- Nekünk tökéletesen megfelelt ez a tempó - nyugtattam meg aztán szemügyre vettem a Sinwayát. Barátságos, háromemeletes, hófehér épület volt, a tengerparttól körülbelül harmincméternyire helyezkedett el. Szépen nyírott

pázsit és gondozott bokrok vették körül, de a kertész hatáskörén kívül eső környezet talán még szebb volt a maga

bujaságával meg a fölé magasodó csavarodott törzsű pálmákkal.

A bejárat feletti, lila-sárga fényben úszó Hotel Sinwaya feliratot épp akkor kezdte el mosni egy alkalmazott, amikor enyhén zúgó füllel kiszálltunk a taxiból. Nyomban

mellettünk termett egy londoner a poggyász-szállító kocsival, és fűrgén pakolni kezdte a csomagjainkat. Kifizettem

a fuvardíjat Chengnek és jókora borravalót adtam, tekintettel a három kistestvére.

- Nagyon köszönöm uram - vigyorgott a fiú. - Ha bármikor szükségük lenne rám, ezen a számon elérnek.

Egy névjegykártyát nyomott a kezembe.

- Nem fogjuk elfelejteni - biztosítottam majd sarkon fordultam s elindultam a bejárat felé.

A következő pillanatban feldübörgött a hátam mögött a zene, jelezve, hogy Cheng beindította a motort.

A recepciós pultnál üzenet várt ránk, természetesen Jimtől.

Ami azt illeti nem ez volt a leghosszabb levél, amelyet valaha olvastam. Mindössze két mondat árválkodott a papíron.

Fél tízre gyertek a Zöld Majom nevű bárba és üljetek le a színpadnál. Ne csináljatok semmit, amíg én nem szólok.

Jim

- Tömör és velős - állapította meg Miké.

- Az - értettem egyet.

- Szerinted mi a fene ez az egész?

- Egyelőre halvány gőzöm sincs. Mindenesetre azt javaslom, ne itt a hallban tipródva próbáljunk meg rájönni, mert lehet, hogy a londoner nem győzné kivárni.

Társam fejbiccentéssel jelezte, hogy egyetért és elindultunk a csomagszállító kocsi után.

Az előzetes helyfoglalásnak megfelelően egymás melletti szobákat kaptunk s Miké egy perccel később már ott volt nálam.

- Na, sikerült kiokoskodnod valamit? - kérdezte, miközben ledobta magát egy fotelbe.

- Az a gyanúm, hogy a fickók felvették a kapcsolatot Jimmel.

- Én is erre gondoltam. Csak azt nem értem, minek ez a nagy sietség?

- Nyilván az ő fejükben is megfordult, hogy Vorapaya esetleg erősítést küld ide és szeretnék elkerülni a kelleL metlen meglepetéseket.

- Erősítés jöhetett volna Jimmel együtt is - vetette ellen Miké.

- Igen, de Vorapaya akkor csak a saját embereit vethette volna be, őket pedig a tolvajok ismerik, hiszen napokig figyelték a házat.

- Oké, lehet, hogy igazad van - vont vállat Miké. - De azt még mindig nem értem, hogy Jim miért nem telefonon hívott fel bennünket ahelyett, hogy idehozta és itt hagyta ezt a ...levelet. Hiszen, a fickók valószínűleg minden lépését figyelik.

- Csak egy dologra tudok gondolni - mondtam.

- Éspedig?

- Jim, Vorapaya többi emberéhez hasonlóan, bizonyítani akar. Meg akarja mutatni, hogy profi a szakmájában, és

ki akarja köszörülni azt a csorbát, hogy az általa irányított biztonsági szolgálat képtelen volt megakadályozni az ékszerek ellopását. Ezt pedig úgy tudja a legjobban elérni, ha egyedül, a mi segítségünk nélkül szerzi vissza a ,3uddha Könnyé-t.

- Akkor mi a fenének hívott ide bennünket?

- Azért, mert nem volt biztos benne, hogy sikerül a dolog- És most már biztos?

- Valószínűleg most sem. De azért először mégis egyedül akarja megpróbálni.

Arra tippelek, hogy ennek a Zöld

Majom nevű csehónak a környékén fog találkozni a fickókkal és az előzetes tárgyalások alapján ott a helyszínen

akarja eldönteni, hogy egyedül vág bele vagy mozgósít bennünket is.

- Nem tűnik jó ötletnek - vélte Miké. - Szerintem jobb lenne, ha tartaná magát a megbeszéltekhez, és ő csak az üzleti részt intézné.

- Na látod ezért nem telefonált - csaptam le rá. - Mert akkor el kellett volna mondania, hogy mi az ábra és mire készül. így viszont rá vagyunk kényszerülve, hogy kövessük az utasításait és elfogadjuk az ő játékszabályait.

- Nem tetszik ez nekem.

- Nekem sem. De ne felejtse el, ez Jim játésmája. Neki van bizonyítani- és törleszteni valóját. Nekünk pedig kötelességünk megadni neki az esélyt, hogy egyedül arassa le a babérokat.

. - Hm. Talán igazad van - dünnyögte Miké.

- Biztos - feleltem.

Nem is sejtettem, hogy életem egyik legnagyobb és legsúlyosabb tévedését követem el.

BUDDHA KÖNNYE

3.

JNem volt sok időnk, úgyhogy sietve felhívtam a Cheng névjegykártyáján lévő számot. Egy hat év körüli kislány vette fel a kagylót.

- Cheng személyszállítás, tessék - hadarta a kagylóba.

Eltelt néhány másodperc, mire meg tudtam szólalni.

- Ööö... én Chenget keresem.

- Cheng úr jelenleg sajnos nem tartózkodik az irodájában - jött a válasz. - Kérem, hagyjon neki üzenetet.

- Oké - egyeztem bele. - Mondd meg neki, ha találkozol vele, hogy kilencre jöjjön a Hotel Sinwayához. Azt a két amerikai kéne fuvaroznia, akiket negyedórája hozott ide.

- Igen, uram.

- Kösz kicsi.

Lezuhanyoztam, megborotválkoztam s épp elkezdtem öltözködni, amikor az utcán feldübörgő zene jelezte, hogy Cheng megérkezett.

- Ez aztán rövid pihenő volt - állapította meg vidáman a srác, amikor Mike-kal odaértünk a járgányhoz, majd bölcs arckifejezéssel hozzátette: - Persze, hogy őszinte legyenek számítottam rá.

- Igazán? - csodálkoztam rá a visszapillantó tükörben, miközben elhelyezkedtem a hátsó ülésen. - És miért?

- Egyszerű - felelte könnyedén. - Az embereket valahogy felpörgeti az itteni klíma. Más szóval ha két amerikai ürge megérkezik ide, akkor azok általában szinte rögtön elindulnak nőzni.

-Aha.

-Vagyfiúzni.

-Hm.

- Hacsak nem együtt próbálják ki az ágyat.

- Értem - mondtam kissé bambán ennyi tapasztalat láttán, majd sietve hozzátettem: - Nos, mi külön szobában vagyunk.

- Rögtön gondoltam.

- Remek.
- És hová akarnak menni? Tudok egy jó helyet a...
- Kösz már megvan az uticélunk. A Zöld Majomba megyünk.
- Pont oda? - húzta a száját Cheng. - De hát az egy puccos hely és alig vannak bigék.
- Ne is törődj vele.
- Oké, maguk tudják - vont vállat, aztán megigazította a baseballsapkáját s rálépett a gázra.
- Egyébként ki vette fel a telefont az... irodában? - érdeklődtem.
- Természetesen a húgom.
- Sejtettem.
- Na, ne féljen nem zsákmányolom ki. Minden nap megkapja a maga csokiadagját. És nemsokára új ruhát is veszek neki.
- Ez igazán szép tőled.
- Tudom.

A becenevére rászolgálva Cheng néhány perc alatt odaért a Zöld Majomhoz. Mint kiderült ez a szórakozóhely

volt a legelegánsabb egész Balandarason. Annak ellenére, hogy a teherkikötő szomszédságában helyezkedett el, nem matrózok, hanem a helybeli arisztokrácia tagjai, valamint a pénzesebb turisták látogatták. Cheng a csillogó bejárathoz érve meg akart állni, de megelőztem.

- Először kerüljük meg - mondtam.

Cheng meglepődve sandított hátra.

- Miért?

- Csak, mert én azt kérem.

- Hm. Maguk aztán óvatos fickók. Mindig így indulnak el csajozni?

- Ki mondta, hogy csajozni jöttünk? - kérdezte Miké.

- Hát nem? - látszott, hogy Chengben egy világ készül összeomlani.

- De igen - nyugtattam meg gyorsan, s közben az épületet meg a környékét figyeltem. Őszintén szólva nem dobott fel túlságosan a terepszemle. A bár egy teljesen különálló épületben helyezkedett el, igen nagy alapterületű volt és három kijáratral rendelkezett. Ez azt jelentette, hogy sem a belsejét, sem a környékét nem tudjuk szemmel tartani. Ráadásul a szomszédos utcák mind koromsötétek voltak, akárcsak a teherkikötő.

...Vagyis valóban nincs mit tenni, meg kell várni, amíg Jim keres bennünket...

Cheng időközben visszaérkezett a főbejárathoz.

- Na, megnyugodtak? - érdeklődött.

- Igen - hazudtam.

- Akkor oké.

Kiszálltunk, kifizettem a viteldíjat - ismét busás borraivalót adtam, hogy mihamarabb meglegyen a hugica ruhája

-, s a bejárathoz mentünk. Ahogy beléptünk Las Vegasfénytechnikát idéző, villogó majompár őrizte üvegajtón

jókora terembe jutottunk. Jobbra és balra egy-egy kisebb

helyiség nyílt belőle, de azokban nem volt színpad, tehát

világos volt, hogy itt kell Jimre várnunk. Leültünk egy

üres asztalhoz s körülnéztünk. A berendezés leginkább egy

Tarzan-film díszletére emlékeztetett. A falakat és a mennyezetet bambusznád meg gyékényborítás fedte, a vastagabb gerendák és faoszlopok gazdag faragással

voltak díszítve. Fő motívumként természetesen a majom szerepelt, de más állatok valamint geometrikus formák is helyet

kaptak a fafaragó mesterek által készített életképeken. A

két meghatározó szín a türkizöld és az arany volt. Még a

latszatra durván, hánckötél segítségével összeszerelt asztalok meg a széles

támlájú bambusz székek is ilyen színben pompáztak. Az ajtók két oldalán,

valamint a helyiséget apróbb egységekre tagoló félmagas fakorlátok végein

haragosan vicsorgó páviánszobrok riogatták az ijedősebbeket, elvéve ezzel az

errefelé oly népszerű szelleműző
maszkok munkáját. A dzsungelszerű hangulatból csak a
színpad lógott ki a maga fehér fényben úszó üvegpadrólójával és a háttérét alkotó,
szikrázóan csillogó, tükrömozaik
falával. Ja, és a zenészek sem holmi törzsi népzeneészek
voltak. Bár egyikük sem tagadhatta le benszülött származását, mindhárman fehér
szmokingot viseltek és igen kulturált jazz-zenét játszottak. Ahogy hallgattam
őket akaratlanul is a múltba kalandoztak a gondolataim, amikor
Mike-kal meg három másik baráttal szinte minden este
felléptünk a középiskolai zenekarunkkal. Akkoriban úgy
tűnt, a jövőnk el van döntve, és sose hagyjuk abba a zenét.
Aztán máshogy alakultak a dolgok. A csapat feloszlott mi
pedig előbb a rendőrségnél kezdtünk dolgozni, majd jó
néhány évvel később kalandos körülmények között megalapítottuk a saját
magánnyomozó irodánkat. Azóta csak
igen ritkán volt hangszer a kezünkben.
A színpadon lévők befejezték az eddig játszott számot,
a zongorista pedig két ujjal a szája elé húzta az eddig félretolt mikrofont.
- Nagyon köszönjük - mondta nyugtázva a tapsot, majd
kissé hangosabban folytatta: - Most pedig következzen az,
akit a jelenlévő férfi vendégek jó része igen nagy lelkesedéssel vár, akinek
nemcsak a hangja elbűvölő, hanem a
mosolya is Mae Surian.
A helyiségben kitört az ováció, a zongorista pedig
miután elhalványultak a fények - egy rövid futammal felvevete a számot. Aztán
felcsendült az énekesnő szenvedélyesen fátyolos hangba. Istenáldotta tehetség
volt, s
olyan tökéletesen használta ki ezt az adottságot, hogy
szinte megbabonázva hallgattam. Amikor pedig bekapcsoltak egy spotlámpát, és a
fénykör láthatóvá is tette még
inkább a hatása alá kerültem. A hosszú, hollófekete hajzuhatag keretezte
szoborszerűen szép arc minden részlete
igéző volt. A dús, finom ívelésű szemöldök, az érzékeny
telt ajkak a sötétbarna nagy szemek és az enyhén pisze orr
mind, mind a tökéletességet juttatta az ember eszébe. A
lány alakja is kifogástalan volt, amelyet a hosszú, oldalt
felhasított, testhez simuló, királykék bársonyruha még
jobban kiemelt. Mindehhez járult még az az egyenes,
büszke tartás, amellyel mozgott, szinte úszott a színpad
felett.
Órákig el tudtam volna nézni, és nem én voltam az
egyedüli a helyiségben. A dal végén olyan ováció tört ki,
amilyet régen hallottam. A közönség tapsolt, kiabált, fűtyült, s minden más
elképzeltető formában kifejezésre
juttatta a tetszését. A lány mosolyogva köszönetet mondott
és új számba kezdett. A hatás most is hasonló volt. Akárcsak az ezután jövő és
az azt követő dalnál. Egészen a
szünetig folytatódott a dolog. Ekkor felcsavarták a világítást, a zenészek pedig
leballagtak a színpadról. A lány is
követte őket, aztán a közelünkbe érve leült az egyik asztalhoz, ahol két
kosárlabdás alkatú fickó várt rá, és halkan
beszélgetni kezdett velük.
- Mit hozhatok uraim?
Felrezzentem. A pincér állt az asztalunknál.
- Nekem egy kávét - mondta Miké, majd rám nézett:
A barátomnak meg egy vödör hideg vizet.
- Nekem is megteszi egy kávé - nyugtattam meg a riadt
képet vágó pincért, aztán a tekintetem újra visszatért a
lányra.
- Próbálj meg nemcsak rá koncentrálni - súgta Miké,
amikor a fickó távozott. - Nem kizárólag a műélvezet miatt vagyunk itt, ha
elfelejtetted volna. Jimnek bármikor
szüksége lehet ránk.
- Jó, jó, nincs semmi baj - feleltem.

- Helyes. Mert már kezdtem azt hinni, hogy mindjárt elolvadsz ültő helyedben.

- Nem... csak...

- Csak teljesen paff lettél, a szemed meg mindjárt kiesik, és elgurul.

- Hát... tényleg nagyon tetszik - ismertem el, és a pillantásom ismét Mae felé kalandozott, akitől éppen elkészöntek a kosarasok. Figyeltem, ahogy a két férfi feláll,

s mellettünk elhaladva odamegy a terem túlsó végében lévő bárpulthoz. Útközben kikerülték a pincérünket, aki a kávénkkal közeledett. Ami azt illeti meglehetősen nagy volt a nyüzsgés a teremben, és miközben a tálcával egyensúlyozó malájt figyeltem, azon tűnődtem vajon mennyi idejébe fog kerülni Jimnek, hogy megtalálja bennünket. ..Lehet, hogy mégiscsak körül kéne nézni a várakozás helyett?...

Épp fel akartam vetni Mike-nak a dolgot, amikor valaki elcsörtetett az asztalunk mellett, s hanyagul ledobta magát a Mae melletti székre. Körülbelül velünk egyidős lehetett a fickó és csak úgy sugárzott belőle az önteltség. A meglehetősen durva arcvonások, a rövidre vágott haj, és a zakója alatt dudorodó izmok igazi nehézfiúra utaltak. Mae láthatólag nem ismerte, és nem is volt elragadtatva a felbukkanásától. Az izompacsirtát azonban nem zavarta ez az apróság, fultól-fülig vigyorral tette a szépet, néha mintegy véletlenül megmozgatva tekintélyes bicepszizmaikat, amelyek csak úgy ugráltak az amúgy meglehetősen bő zakó alatt.

Esnél be a golyósprés, alá - morogtam.

- Ne is törődj vele - próbált nyugtatni Miké. - Lehet, hogy csak a neoklasszicista festészetről beszél neki a fickó. És főleg ne felejtse el, hogy sokkal fontosabb dolgunk van, mint holmi kakaskodás.

Kénytelen voltam igazat adni neki. Mindenesetre meglehetősen morózusan figyeltem a kefefrizurást, aki közben egyre jobban belelendült. A tekintete a lányét kereste, aki viszont a lelkesedés legcsekélyebb jele nélkül ült

a székén, a kezeit karba fonva és oldalra tekintgetett. Látszott rajta, hogy nagyon hálás lenne, ha valaki megszabadítaná a fickótól.

En meg itt ülök tehetetlenül! - bosszankodtam magamban.

A lány - mintegy végszóra - felém nézett, és fáradtan lebiggyesztette az ajkát jelezve, mennyire elege van a másiktól.. Együttérzően rámosolyogtam, s közben borzasztó hülyén éreztem magam, amiért nem teszek semmit.

Hát még amikor az erősfíú - a lány tekintetét követve rám nézett és egy Na, mi van öcsi, kell valami? pillantással végigmért.

Kissé elfordítottam a fejem, de a szemem sarkából jól láttam, hogy a fickó - félreérve a viselkedésemet gúnyosan elmosolyodik.

- A rohadt életbe! - morogtam vissza.

- Csak nyugi, ne kapd fel a vizet - próbált megnyugtatni Miké.

- De így úgy néz ki a dolog, mintha félnék és ezért nem mennék oda.

- Nézz másfelé és lélegezz mélyeket, az be szokott jönni. Közben pedig gondolj arra, hogy Jim bármelyik pillanatban idejöhet hozzánk. Oké?

- Oké, oké... de azért lehet, hogy két gondolat között mégiscsak elhajtom ezt a bunkót.

- Szedd már össze magad! - fortyant fel Miké. - Csak nem akarsz feltűnést csinálni egy akció közepén?!

Tökéletesen igaza volt, ilyen ostobaság soha meg sem fordult a fejemben. Eddig! Most viszont... Egyre bosszúsabban figyeltem az eseményeket. A kefefrizúra elsütött

valami idióta tréfát, de a lány nem nevetett vele. Felállt és

- akárcsak előzőleg a kosarasok -, a bárpult felé indult.

A fickó felpattant, s utána nyomult. Ahogy elhaladt mellettünk, Mae segélykérő

pillantást vetett rám, én pedig biztatóan hunyorítottam, majd amikor az erősfiú mellém ért, váratlanul hátralöktem a székem és felálltam. A nekivágódó támla megbillentette a fickót, aki egyensúlyt veszítve a szomszéd asztalra borult. Dühösen fújt egyet és ingerült morgással egyenesedett fel.

- Mi a francot csinál? - förmedt rám.

Körbepillantottam, s elégedetten állapítottam meg, hogy Mae-en kívül senki sem figyelt fel a produkciómra.

- Bocs, haver - vigyorogtam. - De tudja hátul nincs szemem. Magának kellett volna jobban vigyáznia.

- Tényleg? - vicsorogta a kefefrizurás és fenyegetően rám meredt, ezúttal azonban álltam a nézését.

- Bizony, bizony. És mellesleg - tettem hozzá nyájasan -, hadd adjak egy jó tanácsot. Ne fusson olyan busz után, amelyik nem veszi fel.

A fickót láthatóan meglepte a megváltozott viselkedésem, de tett még egy kísérletet, hogy megfélemlítsen.

Elém lépett, és úgy sziszegte az arcomba a szavakat.

- Mi köze magának ahhoz, hogy én ki vagy mi után futok?!

- Semmi - ingattam a fejem. - Tényleg. Csak mivel olyan szimpatikus, meg akarom kímélni a csalódásoktól. Nem is gondolja, hogy egy ilyen jellegű kudarc a későbbiek során milyen torzulásokat idézhet elő a személyiségében.

-Aha.

Néhány másodpercig farkasszemet néztünk, aztán a kefefrizurás látva, hogy továbbra sem ijedek meg tőle, dühödten morgott valamit, és lassan elkotródott.

- Te teljesen meg vagy húzva - meredt rám Miké hitetlenkedve, amikor visszaültem mellé. - Képes vagy kockáztatni az akciót egy nő miatt, akit nem is ismersz?!

- Nyugi, nem történt semmi - feleltem. - Lazíts! Egyébként a kutya se figyelt fel ránk. Jimnek meg se híre, se hamva. Lehet, hogy egyáltalán nem is fog megjelenni.

- Mindenesetre nem sieti el a dolgot - ismerte el Miké.

Csendben ültünk egymás mellett és vártunk, közben pedig azt latolgattuk magunkban, hogy miben mesterkedhet Jim. A percek lassan vánszorogtak, végül körülbelül negyedórányi hallgatás után Miké megbökte a könyököm.

- Az átjárónál - szűrte a fogai közt.

Feltűnés nélkül arra fordultam s észrevettem Jimet, amint éppen kilép a jobb oldali kisteremből. Felénk nézett - egy tizedmásodpercre találkozott is a tekintetünk -, aztán gyors léptekkel a főbejáráthoz ment. Kisietett az utcára, és jobbra a teherkikötő felé indult.

- Most mi van? - kérdezte Miké.

- Úgy tett, mintha nem is látna bennünket, tehát igazam volt először egyedül próbálja megoldani a dolgot.

- És hagyjuk?

- Ha egy mód van rá, igen. Mindenesetre utána megyek és megpróbálom kideríteni, mire készül.

- Légy óvatos és ha nem muszáj, ne kezdj pofozkodni.

- Majd igyekszem. Te addig tartsd szemet a terepet.

Felálltam, s nyugodt léptekkel kiballagtam az üvegajtón. Az utcára érve körbesandítottam, majd látva, hogy senki sincs a környéken, nekiiramodtam arra, amerre Jimet sejtettem. A keresztutcához közeledve hirtelen fájdalmas jaj-kiáltást hallottam.

Belegyorsítottam, s néhány másodperccel később odaértem a sarokhoz. A házfalra szerelt lámpa halvány fényében szívszorongató látvány tárult a szemem elé. Jim a földön hevert, a kezei görcsösen szorongatták a melléből kiálló tör markolatát. Odaugrottam hozzá és mellétérdeltem, de azonnal láttam, hogy nincs segítség. A fegyver halálos sebet ejtett, csak másodpercei voltak hátra. Tehetetlenül figyeltem,

amint a kezei lassan elerőtlenednek,
eleresztik a markolatot, s a mellére csuklanak. Kétség sem
fért hozzá, hogy meghalt.

BUDDHA KÖNNYE

4.

Még fel sem ocsúdtam a döbbenetből, amikor egy kb.
húsz méterre lévő deszkarakás mögött mozgolódás támadt.
Jimre kaptam a tekintetemet, de belátva, hogy rajta már
nem segíthetek, a farakás felé lódultam. Végig sem gondoltam, hogy aki a tört
dobta, talán más fegyverrel is rendelkezik, így a legcsekélyebb óvatosság
-nélkül rontottam a
deszkarakás mögé. A fickó ugyan már nem volt ott, de egy
kiálló vasrúd igen, aminek köszönhetően akkorát estem,
mint az ólajtó, és letaroltam két raklap rögzítetlen tetőcserepet. Csörömpölve
terültem el a földön s néhány másodpercig csukott szemmel is láttam a
csillagokat az égen. Mi
tagadás, kellett egy kis idő, hogy magamhoz térjek. Végül
kinyitottam a szemem, megráztam a fejem, és rogyadozó
lábakkal talpra kászálódtam. Arról természetesen letettem,
hogy folytassam a Jim merénylője utáni üldözést, mert
ennyi idő alatt az illető már régen kereket oldott. Helyette
inkább megpróbáltam valami nyomot találni, egy cipőlenyomatot, egy frissen
szívott csikket, bármit. Nem sok
esélyem volt, mert a szanaszét szóródó cserépdarabok
csaknem teljesen beborították a deszkarakás azon részét,
ahol az imént a tettes állt. Már-már abbahagytam a kutatást, amikor váratlanul
felfedeztem valamit az egyik deszkalap mellett. Leguggoltam, és óvatosan
felvettem. Parányi sárga tollpihét tartottam a kezemben. Nem volt poros,
ami azt mutatta, hogy csak nemrég eshetett a földre. Jobban körülnéztem s még
két hasonló pihét találtam. Zsebre
raktam a zsákmányt, aztán visszaballagtam Jimhez. Csak
most vettem észre, hogy a holttesttől alig kétméternyire

egy pisztoly hever a földön.

Valószínűleg Jim fegyvere - gondoltam, s megpróbáltam magamban rekonstruálni a
történeteket.

...Jim nyilván követte a fickót, aki kiszúrta őt és tört
rántott. Jim erre elővette a pisztolyát, hogy megmutassa
az erősebb. A másik viszont egy pillanat alatt döntött és
elhajította a törét, egyenesen Jim mellébe... Hm. Átkozottul jól kell értenie
a fickónak a törhöz...

Letérdeltem a holttest mellé, s gondosan szemügyre
vettem a gyilkos fegyvert, már persze ami látszott belőle.
Egy úgynevezett bodik volt, egy errefelé igen népszerű
egyélű tör. A famarkolat récéit látva keserűen állapítottam
meg, hogy nem maradt ujjlenyomat a gyilkos után.

Viszont a fegyver elvezethet hozzá! - gondoltam.

A bodik szemmel láthatóan vadonatúj volt, kisszériás
kézimunka, olyan, amelyet csak kevesen tudnak készíteni.
A nyélbe vicsorgó párdúcfejet vésett a mester, ami további
támpontot nyújthatott az azonosításhoz.

Ha szerencsénk van - morfondíroztam -, akkor a gyártó
helybeli, és ebben az esetben nem lesz nehéz ráakadni. S
mivel az itteni kézművesek saját maguk árusítják a portékáikat, remélhetőleg
emlékezni fog a vevőjére. Akkor pedig már nyomon leszünk.

- Fel a kezekkel! Ne mozduljon! - harsant mögöttem a
kiáltás.

Szép lassan felemeltem a kezem és kissé oldalra fordultam. Két, egyenruhás
maláj rendőr állt mögöttem tüzelésre kész pisztolyokkal. Ami azt illeti eléggé
meg voltak

ijedve, nyilván nem szoktak hozzá az ilyen szituációkhoz.

Balandarast valószínűleg nem a bűn szigetként ismerték a
környéken.

- Jó estét! - köszöntem rájuk és valami mosolyfélét

próbáltam az arcomra erőltetni. Nemigen nyerhette meg a tetszésüket, mert még elszántabban markolták a pisztolyaikat.

- Maradjon úgy, ahogy van! - hadarta a magasabbik, aztán pergő maláj nyelven, mondottvalamit a társának, aki hasonló stílusban válaszolt. Elég tanácstalannak tűntek, de abban egyetértettek, hogy jobb, ha a fegyverek csövét rám irányítják. Váratlanul egy munkásruhát viselő, zömök férfi bukkant elő a rendőrök háta mögül és ő is beszélni kezdett, persze ő is malájul. Mindenesetre a mondókája nyugtatóan hatott az egyenruhásokra, mert már nem táncolt annyira az ujjuk a ravaszon. A feszültség azonban továbbra is látszott rajtuk, csak akkor kezdtek megnyugodni, amikor a távolból szirénázás hallatszott. Nemsokára viharvert járőrautó fordult be a Zöld Majom felőli sarkon. Negyvenöt év körüli, alacsony, civilruhás emberke pattant ki belőle elszánt arc kifejezéssel. Gyors léptekkel a halotthoz ment, sebtében megvizsgálta, majd váltott néhány szót a rendőrökkel, aztán a munkásruhást kezdte faggatni. Közben időnként felém pillantott, mintha ellenőrizni akarná, ott vagyok-e még a helyemen.

Természetesen nem mozdultam, csak a kezemet eresztettem le, miután az egyik rendőr intett a fegyvere csövével, engedélyezve a dolgot. A civilruhás végre befejezte a munkásruhás kikérdezését, s hozzám lépett.

- Parangi százados vagyok - morogta szigorúan, mintha bárki is vitatni akarná a dolgot. - A papírjait! Benyúltam a zakóm zsebébe és előhúztam az útleveletem. A százados gyanakodva végigmért, majd belelapozott az útiokmányba.

- Neve? - kérdezte.

- Anthony Grey.

Bólintott, konstatálva, hogy nem hazudok.

- Mikor született?

Elmondtam, mire újabb bólintás volt a válasz. Aztán jött a keresztkérdés.

- Amerikai?

Felsőhajtottam.

- Maga mire tippel? - kérdeztem vissza.

- Ne szórakozzon velem - reccsent rám ingerülten.

- Eszembe sincs - mondtam ártatlan arccal. - Ez csak amolyan teszt. Egyszer egy kvízműsorban hallottam hasonló kérdést, tudja ott az volt a feladat.

- Nem vagyok rá kíváncsi! - vágott közbe, s dühösen összecsukta az okmányt. Nyilván bosszantotta és idegesítette, hogy az ő felségterületén követtek el egy ilyen súlyos bűncselekményt, s neki kell megoldania az ügyet.

Néhány másodpercig meredten nézett rám, aztán hirtelen mozdulattal a zsebébe nyúlt, előhúzott egy kekszet és bekapta.

- Sok a savam - közölte mintegy magyarázatképpen.

- Ühüm - bólogattam.

- Igen.

Elropogtatott még egy kekszet, s közben valószínűleg a gondolatait rendezgette.

- Maga mit keresett itt? - tudakolta végül.

Hát igen, ezt a kérdést nem lehetett kikerülni. Márpedig nem állt szándékomban elmondani az igazat, mert ez azt jelentette volna, hogy le kell mondanom a Buddha Könynyé-nek visszaszerzéséről, és ami a még fontosabb, Jim gyilkosának az elfogásáról.

Parangin ugyanis látszott, hogy nem az a fajta fickó, aki jó néven venné, ha az ő szemétdombján más is kapirgálna, másrészt viszont nem voltam meggyőződve róla, hogy képes megoldani az ügyet. Ráadásul ha a rendőrség beszáll az ügybe, akkor a tolvajok valószínűleg tényleg feldarabolják az ékszereket és eltűnnek, mint szürke számár a

ködben.

Hé, magához beszélek! - riasztott fel a gondolataimból Parangi hangja. - Mi a fenét keresett itt?

- Hazafelé tartottam.

- A, igazán? A teherkikötőn keresztül?

- Igen.

- Miért, hol lakik?

- A Hotel Sinwayában.

- Csak hogy az az ellenkező irányban van! - csapott le rám.

- Tényleg? Hm. Akkor úgy látszik eltévesztettem az irányt. Tudja csak alig két órája érkeztem, és biztosan kell egy-két nap mire kiismerem magamat a környéken.

- Ühüm. És honnan tartott hazafelé?

- A Zöld Majomból.

- Ahhoz képest, hogy ilyen rövid ideje vari itt tudta, hova jöjjön szórakozni.

- A taxis ajánlotta.

- Valóban? Majd leellenőrizzük. Hogy nézett ki az illető?

Kellemetlen kérdés volt, mert nem felelhettem rá azt, hogy nem emlékszem. Cheng nem tartozott a könnyen felejtethető taxisok közé. Abban is biztos voltam, hogy Balandarason nincs több száz taxinál, tehát Parangi az összesét ki tudja kérdezni pillanatok alatt.

-Hát... fiatal volt.

- Mennyire fiatal?

. - Ööö... meglehetősen.

Parangi összehúzott szemöldökkel nézett rám, aztán lassan vigyorra húzta a száját.

- A kocsija meg olyan, mint egy mozgó diszkó, mi?

- Igen.

A százados hátrafordult és utasította az embereit, hogy kerítsék elő a fiút, majd bekapott egy újabb kekszet, s elégedetten ropogtatni kezdte.

- Miért jött Balandarasra Mr. Grey? - kérdezte, amikor végzett.

- Pihenni.

- Igazán?

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett.

- Igazán.

- Ühüm. Ismerte az áldozatot?

Gondolatban bocsánatot kértem Jim lelkétől s megráztam a fejem.

- Nem.

- Nem is találkozott vele azelőtt soha?

- Nem.

- Ertem - bólogatott, majd hüvelyk- és mutatóujjával megmasszírozta az orrnyergét.

- Akkor összefoglalnám a dolgot - mondta aztán. - Maga tehát ideutazott, majd az érkezése után nem sokkal úgy döntött, hogy szórakozik egy kicsit és elment a Zöld Majomba. Ott azonban nem érezte jól magát, ezért hazaindult.

De tévedésből a kikötő felé vette az irányt, itt pedig belebotlott ebbe az ön számára ismeretlen hullába.

- Pontosan - feléltem.

Parangi felsóhajtott, aztán elkomorult az arca.

- Az a gyanúm Mr. Grey, hogy maga nem mond igazat.

- És miből gondolja ezt?

A százados a munkásruhás férfira mutatott.

- Ez az ember itt dolgozik. Egészen pontosan egy darun.

A hátam mögé mutatott, ahol rövid szemtorna után egy - a környék fölé magasodó - toronydarut pillantottam meg a sötétben.

- És?

- Egész este ott ült a fülkében, s mivel az utóbbi fél

órában nem volt munkája, nézelődött.

Kíváncsi vagyok, mit látott - mondtam őszinte várakozással.

- Először is látta az áldozatot, amint az elhagyja a bárt, és elindul errefelé.

- És aztán?

- Aztán sajnos másfelé nézett, így a gyilkosságnak nem volt szemtanúja, de...

-De?

-De nem sokkal később meglátta magát, amint kilép a bárból, és szintén errefelé veszi az irányt méghezvá lopakodva, mintha követne valakit. Még mindig azt állítja, hogy nem ismeri az áldozatot?

- Igen.

- Akkor miért követte? - Parangi hangja kezdett vészjóslóvá válni.

- Nem követtem.

- Akkor miért hagyta ott olyan rövid idő után a bárt?

- Kicsit összeszólalkoztam a barátommal, akivel ideutaztam.

- Szóval nem egyedül érkezett! - csillant fel a százados szeme.

-Nem.

- Remek, a barátját is ki fogom hallgatni.

Marhára örülök - gondoltam, bár bíztam benne, hogy Miké sem fogja kapásból Parangi orára kötni a miránk tartozó dolgokat.

- Mi jár a fejében Mr. Grey? - tudakolta a százados.

- Csak az - feleltem -, hogy ha a darukezelő ilyen jól látta, amint az áldozat után indulok, akkor nyilván az sem kerülte el a figyelmét, hogy már halott volt, amikor ideértem hozzá. Parangi nem válaszolt azonnal, beletelt néhány másodpercbe, mire hajlandó volt megszólalni.

- Ha nem erősítette volna meg, hogy nem maga a gyilkos, akkor már régen a kapitányságon beszélgetnénk, és magának bilincs lenne a kezén.

- Ertem. Ezek szerint tehát nem gyanúsít semmivel.

- Csak azzal, hogy tud valamit ennek a gyilkosságnak a hátteréről, és nem akarja elmondani.

- Ez minden?

- Ne hozzon ki a béketűréséből, mert úgy sítire vágom, hogy belegebed! - sziszegte villogó szemmel.

- Igazán, és milyen alapon?

- Ne féljen, majd kitalálok valamit.

Valószínűleg bővebben is kifejtette volna a dolgot, de váratlanul mozgás támadt a saroknál, majd a környéket bevilágító lámpa fénykörében emberek tűntek fel.

Tehát már a Zöld Majomban is tudomást szereztek a gyilkosságról - állapítottam meg magamban.

A következő pillanatban aztán bizonyossággá vált a dolog, mert felbukkant Miké is. Próbáltam inteni neki, hogy maradjon távol, de nem vette észre a jelzésemet és odacsörtetett hozzánk.

- Képzeld pár perccel ezelőtt megölték ezt a szerencsétlen turistát - újságoltam neki sietve, a turista szót jó erősen megnyomva - és ez az úr...

Ennyi ideig tartott mire a százados feleszmélt, s egy dühödt hördüléssel belém fojtotta a szót.

- Ha még egyszer megszólal az engedélyem nélkül, lecsukatom - vicsorogta fojtott hangon, hogy a távolabb állók ne hallják, aztán Mike-hoz fordult.

- Maga Mr. Grey barátja?

- Igen, a nevem Miké Darms.

- Örvendek, én Parangi százados vagyok. Nos, Mr. Darms, nézze meg jól a halottat, és feleljen: ismeri vagy sem,?

Miké rápillantott szegény Jimre, s bár megrázta a látvány, elég hamar

viSSzanyerte az önuralmát.

- Nem - felelte a fejét ingatva.

- Egészen biztos benne?

- Igen.

- Hiszen meg sem nézte rendesen.

- Nem olyan rossz a memóriám, hogy sokáig kelljen

nézegetnem valakit ahhoz, hogy eldöntsem ismerem-e.

- Akkor jó. Azért ahhoz képest, hogy nem ismerte, úgy tűnik eléggé felkavarta a dolog.

- Mindig felkavar az ilyesmi - felelte Miké komoran.

- Értem - bólintott a százados, s látszott rajta, hogy

tisztában van vele Miké is felismerte az áldozatot. Kis

ideig emésztette a hallottakat, aztán hirtelen Miké elé lépett úgy, hogy eltakarjon engem.

- Elárulná, hogy a barátja miért távozott olyan hirtelen a Zöld Majomból?

- Hát...persze. Megfájdult a feje és azt mondta, hogy sétál egyet a friss levegőn.

- Aha - bólogatott buzgón Parangi, s színpadiasan beleszimatolt a fáradtolaj-szagú levegőbe. - És nyilván úgy

ítélte meg, hogy a környéken épp a teherkikötő a legalkalmasabb erre, igaz?

- Mondtam már, hogy eltévedtem - vetettem közbe.

- Igen, de maga azt állította, hogy összevesztek, és ezért jött el a Zöld Majomból.

- Így is van - feleltem. - A veszekedéstől ugyanis mindig megfájdul a fejem.

- Pontosan - erősítette meg Miké. - És nyilván hazáig akart sétálni.

Parangi szeme ide-oda jojózott köztünk.

- Mondják, maguk teljesen hülyének néznek? - morogta ingerülten.

- Ez most, hogy jön ide? - érdeklődtem nyájasan.

A százados dühödten pattant elém.

- Nehogy azt képzelje, hogy szórakozhat velem, Grey.

Tudom, hogy ismerték az áldozatot, és talán azt is sejtik,

ki ölte meg. Fogalmam sincs, miért nem beszélnek, és

miben mesterkednek, de ki fogom deríteni, ebben biztosak

lehetnek. Mindenesetre nem hagyhatják el a szigetet az

engedélyem nélkül. Világos?

- Tökéletesen - feleltem. - Most azonban, ha nincs más kérdése, szeretnénk távozni.

- Csak menjenek. Nem olyan nagy ez a sziget, hogy ne tudnám megtalálni magukat bármikor, ha akarom.

- Ne aggódjon, nem fogunk elbújni - mondtam. - És

egyelőre Balanadarast sem akarjuk elhagyni. Tudja, el kell intéznünk itt egy-két dolgot.

- Valóban? Azt hittem pihenni jöttek.

Megrándult az arcom.

- Tulajdonképpen igen. De amit meg kell csinálni, azt meg kell csinálni. És...

-És?

- És mi sohasem szoktunk dolgunk végezetlenül távozni.

5.

Vitthagytuk a századost meg az embereit, s elindultunk az éjszakában. Közben részletesen elmeséltem Mikenak mindent, amit tudtam. Éppen a végére értem a mondandómnak, amikor a közeli sarok mögül kivágódott Cheng kocsija kis híján elsodorva bennünket. A fiú rátaposott a fékre és visszatolatott mellénk.

- Hello! Epp magukat keresem - hajolt ki az ablakon, s

közben lekapcsolta a magnót. - Tudják, honnan jövök?

- Gondolom a rendőrségről - feleltem.

- Pontosan. A zsaruk azt mondták, hogy gyilkosság

történt a teherkikötőben és maga is ott ólálkodott a környéken.

- Ott voltam ez igaz, de a gyilkossághoz semmi közöm

- mondtam.

- Sejtettem - vigyorgott Cheng. - Maga nem bűnöző típus.

- Kösz. Beszállhatunk?

- Hát persze.

Beültünk a hátsó ülésre.

- A Sinwayába megyünk? - kérdezte a fiú.

- Még nem - feleltem.

- Hát?

- Tudsz adni egy darab papírt meg tollat?

- Persze.

Hátranyújtott egy jegyzetömböt meg egy parkerutáncat, én pedig lerajzoltam neki a Jim halálát okozó bodik markolatán lévő mintát.

- Mond neked valamit ez a jel? - kérdeztem.

Cheng a belsővilágítás fényében tüzetesen szemügyre vette a párdúcfejet.

- Ismerős.

- Annak a bodiknak a nyelén volt, amivel megölték azt a férfit a kikötőben.

- Hát persze! - kiáltott fel Cheng. - Az öreg Kendarashi csinál ilyen mintákat. Tudják ő fegyverkészítő.

- El tudsz vinni bennünket hozzá?

-Igen.

- Akkor máris indulhatunk.

Cheng elkormányozta a taxit a járda mellől, s a belváros felé vette az irányt.

Egy ideig mereven az utat figyelte,

aztán óvatosan rám nézett a belső visszapillantó tükörben.

- Szóval mégis ismerte azt a férfit.

- Ezt honnan veszed?

- Különben miért érdekelné a tör, amivel megölték.

- Oké, nem kell beismernie. A lényeg az, hogy nem maga volt.

- Nagyon sajnálom azt a férfit Cheng.

- Aha. És most szeretné megtalálni a gyilkosát, mi?

- Ne féljen, nem szólok Paranginak egy szót se. Nem bírom a fickót. Mindig azzal fenyeget, hogy lesittel, amiért jogosítvány nélkül vezetek. Pedig valamiből élnem kell, nem?

- De igen.

- Szerintem is. Egyébként Parangi emberei mindenre kíváncsiak voltak magukkal kapcsolatban. Még arra is, hogy maguktól mentek-e a Zöld Majomba vagy én ajánlottam.

- És mit mondtál?

- Azt, hogy nem emlékszem. A legtöbb dologra azt mondtam, nem emlékszem, mert nem tudtam, hogy maguknak mi a jobb.

- És miért akartad, hogy nekünk... jobb legyen?

- Két okból is. Egyrészt, mert biztos voltam benne, hogy maguk nem bűnözők. Másrészt egy jó kuncsaftnak az ember megtehet némi szívességet.

- Klassz srác vagy Cheng.

- Kösz. Na, mindjárt ott is vagyunk.

Befordultunk a széles főútról és szűk, kanyargós utcákra haladtunk tovább.

Kétoldalt aprócska kézműves üzletek sorakoztak, jórészüket már zárva volt, csupán néhány

helyen égett a villany odabent. Cheng hamarosan lefékezett és kimutatott a szélvédőn.

- Az ott Kendarashi boltja - közölte. - Úgy látom az öreg még nyitva van.

Valóban, az üzletben égett a világítás.

- Gyerünk! - böktem oldalba Mike-ot, s kiszálltam.

- Megvárjam magukat? - szólt utánunk a fiú.

- Inkább menj haza a testvéreidhez - feleltem és elindultam a bolt felé, amelynek üvegkirakata fölött vörössárga felirat hirdette: Ho Kendarashi fegyverkészítő mester.

Hogy mester az öreg azt a bodik alapján is sejtettem, de a kirakaton át benézve teljesen biztos voltam benne. Régen láttam ilyen sok fajta és aprólékosan elkészített szűrő és vágó fegyvert egy helyen. A parang-tól a kris-ig, a lemeng-től a bodik-ig szinte valamennyi fajta - az indonéz szigetvilágban használt - kardot, törőt, kést meg lehetett találni a kínálatban. Őszinte csodálattal adóztam a látványnak, s egy pillanatra el is felejtkeztem róla, miért jöttünk. De csak addig, amíg fel nem fedeztem a kirakat bal szélén egy szögletes üvegkalitkát. A kalitkában ugyanis egy pár csillogó pengéjű bodik virított, amelyek markolatáról egy-egy párdúcfej vicsorgott rám.

6.

benyitottunk a félhomályos eladótérbe, mire a fejünk felett megcsörrent a kagylóhéjakból készült csengő. A jelre meglibbent a szemközti helyiségbe vezető ajtónyílást takaró függöny, és alacsony, hatvanas éveiben járó maláj emberke csoszogott ki a pult mögé. Megigazította a fején a török fezhez hasonló fejfedőt, s ránk mosolygott.

- Jó estét uraim!

- Jó estét - mosolyogtam vissza. - Nagyon szép fegyverei vannak. Igazi mestermunkák.

- Ó, köszönöm.

- Mindet maga készíti?

- Természetesen.

- Gondolom nagyrészüket egyedi darab.

- Majdnem mind.

- Ühüm. Nos, engem az a bodikpár érdekelne, amelyik az üvegkalitkában van.

- Pont az? - csodálkozott az öreg. - Hiszen annál vannak sokkal szebbek is. Nézzenek csak körül.

Megvakartam a tarkómat és előjöttem a farbával.

. - Nézze, Mr. Kendarashi, a helyzet az, hogy mi tulajdonképpen nem is vásárolni szeretnénk.

- Hát? - az öreg arca gyanakvóvá vált.

- Csupán némi információra lenne szükségünk - kapcsolódott be a beszélgetésbe Miké.

- Mire kíváncsiak?

- Először is arra, hogy hány darab olyan bodikot készített. Gondolom nem túl sokat.

- Ebben téved - felelte az öreg. - Az az egyik legnagyobb széria, amit mostanában csináltam.

- Pontosan hány darab készült belőle?

- Ötvenkettő.

-És eddig hányat adott el?

Ötvenet.

- Uh - nyögtem fel elkínzottan.

- Mi a baj? - kérdezte Kendarashi.

- Tudja, szeretnénk volna megtalálni az egyik vevőjét, de hát így...

Az öreg csodálkozva nézett rám.

- De hiszen mind az ötvenet ugyanaz az ember vette meg.

- Micsoda?! - kerekedett el a szemem. - És ki volt az?!

Az öreg ijedt arcot vágott. Látszott rajta, már megbánta, hogy szóba állt velünk...

- Sajnálom uraim, már zárva vagyok és...

- Csak azt mondja meg, hogy nézett ki.

- Kérem uraim, hagyjanak békén.

- Vagy esetleg személyesen is ismeri az illetőt?

- Nem hiszem, hogy köteles vagyok válaszolni önöknek és...

- Mr. Kendarashi - fogtam meg a karját. - Körülbelül fél órával ezelőtt megöltek valakit az ön által készített

bodikok egyikével. A rendőrség hamarosan itt lesz és akkor mindenképpen el kell mondania nekik, hogy ki vette meg öntől a bodikokat.

- Ūristen! - nyögte az öreg, és egészen elsápadt. - Valaki gyilkolásra használta a bodikomat. Micsoda szégyen!

Aztán riadtan rám nézett. - És magának mi köze van mindehhez?

- Csak annyi, hogy én is a közelben voltam a gyilkosság elkövetésekor, és a tettes esetleg azt hiszi, hogy láttam

őt - hazudtam kapásból. - Márpedig ebben az esetben én is életveszélyben vagyok, és nagyon szeretném tudni, hogy honnan várjam a támadást.

Kendarashi összetörten lerogyott a pult mögötti székre, s hitetlenkedve ingatta a fejét.

- Mindig csak díszként tekintettem ezekre a fegyverekre, mint az ékszerekre vagy a porcelánokra. Sose gondoltam rá, hogy valaha is emberölésre használják valamelyiket.

- Kérem, Mr. Kendarashi - próbáltam felrázni.

Mondja el, ki vette meg öntől a bodikokat.

Mivel továbbra sem reagált, átnyúltam a pulton és megráztam a vállát.

- Kérem, beszéljen.

Végre magához tért.

- Jó, jó elmondom - bólintott. - Hisz amúgy sem titok.

- Mit beszél?

- Azt, hogy a balandarasiak jó része pontosan tudja ki a vevő.

- Akkor meg miért akarta éppen előlünk elhallgatni?

- Csak azt akartam, hogy ne tőlem tudják meg.

- De, hát miért?

- Mert az az ember gonosz és nagyhatalmú. Nem szeretném, ha megharagudna rám.

- Senkinek sem fogjuk elmondani, hogy magától tudjuk a nevét. Sőt azt sem, hogy beszéltünk magával.

-Akkor jó.

- Tehát ki az?

- A neve Eric Grantham. Amerikai, akárcsak maguk.

Van egy hatalmas villája a dombon, ott él, mint valami erődtményben.

- És mivel foglalkozik?

- Állítólag üzletember. De, hogy mivel üzletel, azt senki sem tudja. És nem is igen merik kérdezgetni, mert sok pénze van és befolyásos barátai.

- Értem - bólintottam.

- Miért kellett neki az ötven darab egyforma bodik? kérdezte Miké.

-Azért - felelte az öreg -, mert hamarosan itt van a Párduc éjszakája.

- A micsoda?

- A Párduc éjszakája... 0, maguk persze nem tudhatják mi az.

- És mi az?

- A dolog még a holland gyarmatosítás időszakában kezdődött. Ekkor vált a bodik a gyarmatosítókkal szembeni ellenállás szimbólumává.

- Hogyan?

- Egyszerűen. Nagyon sok hollandot ezzel a fegyverrel öltek meg.

- Vagy úgy.

- Igen. Sokan még ma sem mennek sehova a bodikjuk nélkül.

- És hogy jön ide a Párduc éjszakája?

- Párducnak nevezték az egyik itteni szabadságharcost.

Nappal egyszerű boltossegédként élte az életét, éjjel azonban rettegésben tartotta a hollandokat, mert ha összeakadt

valamelyikkel gondolkodás nélkül végzett vele. Rendkívül

gyors volt, egyszerűen nem hagyott időt a holland őrzjáratok tagjainak, hogy a lőfegyvereket használják ellene. A

gyorsaságáról kapta a nevét meg arról, hogy a bodikja nyelébe - amelyet rendszerint az áldozatában hagyott mindig belevéselt egy párducfejet mielőtt éjjel útnak indult. A hollandok már előre rettegtek, mikor jön el legközelebb a Párduc éjszakája, vagyis mikor út rajta megint valamelyikükön.

- És mi lett vele?

- Valaki elárulta, és a hollandok elfogták. A börtönben halt meg, állítólag öngyilkos lett, de ezt senki sem hitte el.

Az emléke sokáig élt az emberekben.

- Eddig értem - bólintottam -, de hol jön a képbe Grantham?

- Grantham, hogy eljátszhassa a helybeliek iránti szeretetét és tiszteletét minden éven bodikdobó versenyt rendez a Párduc emlékére, amelyre bárki benevezhet. A rendezvény négy napos és az összes helyi előkelőséget meghívják rá. Sokan el is mennek. Állítólag ilyenkor nagy mulatozás folyik a villában egészen addig, amíg a verseny véget nem ér. A negyedik nap délután van a döntő, akkor dől el, ki viselheti a következő versenyig a Balandaras Párduca címet.

- Értem - bólintottam.

- És, hogy történik a bodikok kiosztása? - kérdezte Miké.

- Az előzetes selejtezők során kialakul egy tizenhat fős mezőny, amely részt vehet a versenyen. Az ide bekerült versenyzők mindannyian három tört kapnak.

- Az csak negyvennyolc darab.

- Igen, de egy megmarad Granthamnak, egyet pedig bearanyoznak és a verseny végén a győztesnek adják.

- Még szerencse, hogy ilyen jól ismeri a részleteket mondta Miké.

, - Persze, hogy ismerem - vont vállat Kendarashi.

Grantham minden évben velem csináltatja a bodikokat.

- Ezek szerint - foglaltam össze a hallottakat - a gyilkos fegyvert olyasvalaki használt, aki részt vesz a Granthamvillában folyó versenyen.

- Minden bizonnyal.

- Mikor kezdődik a verseny?

- Holnap délután.

- Aha.

Kis ideig csendben álltunk, aztán a zsebembe nyúltam, és előhúztam a tollpihéket.

-iKérem, legyen szíves nézze meg ezeket - nyújtottam az öreg felé a parányi sárga pamacsokat.

Kendarashi figyelmesen megvizsgálta őket, aztán kérdően összevonta a szemöldökét.

- Mi van velük?

- Arra lennék kíváncsi, díszített-e valaha bodiktartót ilyen tollpihékkel. - Igen, persze. Tudják ez egy errefelé élő madár tolla, és sok mindent díszítenek vele az itt élők, ruhákat, öveket, dísztárgyakat. Én is használok ilyet néha.

: - Elképzelhetőnek tartja, hogy ezeket a tollpihéket egy bodik metszette le valahonnan?

Kendarashi ismét megnézte a pihéket majd bólintott.

- Könnyen lehet. A vágásnyom éles pengére utal.

- Nos - süllyesztettem a zsebembe a tollakat -, nagyon köszönjük az információkat. Sokat segített.

- Most már sejtik ki lehetett a gyilkos?

- Nem..., de mindenesetre nyomon vagyunk.

- Ezek szerint maguk is el akarják fogni az illetőt?

- Nincs kizárva, hogy megpróbáljuk - mondtam talányosan. - Tudja csak megelőzősképpen, mielőtt ő kap el engem.

- Nem fog sikerülni - rázta a fejét Kendarashi.

- Miért nem?

- Mert ahhoz be kellene jutniuk a Grantham-villába.

Márpedig oda a versenyzőkön meg a meghívottakon kívül senki sem teheti be a lábát.

- Azért lehet, hogy mégis megpróbáljuk - vontam vállat.

- Mindenesetre engem ne említsenek senkinek.

- Efelől nyugodt lehet. Hallgatni fogunk a beszélgetésünkről, mint a sír. Gondolom ön is.

Kendarashi nem felelt, csak némán bólintott. Amikor

kiléptünk az üzletből és körülnéztem rossz érzésem támadt. Mintha a halál leselkedett volna a sikátor árnyai között.

7.

-Most hogyan tovább? - kérdezte Miké, amikor kiértünk a keskeny utcák útvesztőjéből a főútra.

- Az több mindentől függ - feleltem. - Először is attól, hogy mennyire jár sikerrel Parangi. Ha érti a szakmáját és szerencséje is van, akkor akár már holnap elfoghatja Jim gyilkosát.

- Na, ez az amire én nem fogadnék.

- Ami azt illeti, én sem. A gyilkos nyilván nem buta, és tudja, hogy a hiányzó bodik miatt lebukhat, tehát valószínűleg megpróbál lopni egyet valamelyik másik versenyzőtől.

- Bennünket azonban a tollpihék elvezethetnek hozzá vélte társam. - Olyasvalakit kell keresnünk, aki indul a tördobáló versenyen és a bodiktartóján vagy valamilyen ruhadarabján, van sárga tolldíszítés.

- Pontosan - értettem egyet. - Mindenesetre, ha találunk ilyen embert, akkor először a közelébe kell férköznünk, és feltűnés nélkül rrleg kell vizsgálnunk a díszet, hogy valóban hiányzik-e róla néhány pihe, mert nem szeretnék mellétrafálni.

- Remélem, hogy nadrágcippzárakat, meg farzsebeket nem díszítenek ilyen tollakkal.

- A fickó akkor metszette le őket, amikor elővarázsolta a bodikját, tehát ha nem a bodiktartóján, akkor az övén, a ruhaujján vagy a csuklóján van a díszítés.

-jEz megnyugtató. De azért nem lesz egyszerű a dolog.

SőCha hihetünk Kendarashinak még a villába sem lesz könnyű bejutnunk.

- Ah - legyintettem -, szerintem azt is úgy őrzik, mint Vorapaya házat. Majd szépen átdobjuk magunkat a kerítésen, és óvatosan elvegyülünk a tömegben. Ha pedig megtaláltuk az emberünket, akkor rátapadunk és hagyjuk,

hogy elvezessen bennünket a cimboráihoz meg az ékszerekhez. Feltéve, ha a fickók nem ijednek meg, és nem darabolják fel a köveket a fenyegetésükhöz híven.

- Vagy nem lépnek le.

- A bodikdobó versenyt már nem hagyhatják itt - véltem. - Az nagyon felhívna rájuk a figyelmet. Mellesleg valószínűnek tartom, hogy az ékszerek is a villában vannak.

- Merthogy?

- Mert csak ez lehet az oka annak, hogy valamelyikük benevezett a versenyre. Gondold el, valahol biztonságba kellett helyezniük a zsákmányt, méghozzá olyan helyen, ahol az utána szaglászók semmiképpen sem akadhatnak rá.

így azután egyikük, aki jól ért a dobófegyverekhez jelentkezett a versenyre, és egyúttal becsempészte az ékszereket. Ha tényleg olyan hatalmas az a villa, akkor nem nehéz

elrejtetni a kertjében vagy valahol máshol egy maréknyi ékszert.

- Igazad lehet - értett egyet Miké.

- Én is azt hiszem. Holnap tehát be kell jutnunk a villába, és körül kell néznünk a bodikdobók között.

- A kérdés már csak az, hogy ki lesz gyanúsabb akinek van, vagy akinek nincs bodikja. Mert azt sem lehet kizárni, hogy a gyilkos mégsem tud lopni másvalakitől, és akkor

fogja azt állítani, hogy megfújtak tőle egyet.

Hirtelen hajmeresztő gondolat hasított belém. Megtorpantam.

- Mi a baj? - nézett rám Miké.

- Az - feleltem -, hogy nem tudjuk, hol laknak a versenyzők.

- Na és? Csak nem akarsz késő este rájuk rontani, és végigtapogatni őket?

- Hát nem érted? Könnyen lehet, sőt nagyon valószínű, hogy nem a Grantham-villában vannak elszállásolva, hanem a városban laknak és csak versenyezni mennek be a villába.

- Még mindig nem értem, hova akarsz kilyukadni.

- Pedig egyszerű. Lehet, hogy a gyilkos egyetlen másik versenyzőről sem tudja, hol lakik. Márpedig neki villámgyorsan kell egy párducfejes bodik. Még mielőtt Parangi eljutna hozzá.

Miké végre kezdte kapisgálni a dolgot.

- A városban pedig csak egyetlen hely van, ahol biztosan találhat ilyen bodikot - morfondírozott.

- Pontosan - mondtam. - És emlékezz mit mondott Kendarashi a fél város tudja, hogy ő készíti a versenyre a bodikokat.

- Ha pedig a fél város tudja, akkor a gyilkos fülébe is eljuthatott.

-Erről van szó!

- Akkor tehát vissza Kendarashihoz?

- Méghozzá lóhalálában!

8.

JLszveszejtő tempóban rohantunk végig a szűk utcákon, s néhány perc múlva megérkeztünk a fegyverüzlethez. Határozott mozdulattal belöktem az ajtót és benyomultunk az eladótérbe.

- Mr. Kendarashi! - kiáltottam. - Sürgősen beszélnünk kell.

A függöny meglebbent az ajtókeretben és... egy pisztolycső jelent meg a résben. A következő másodpercben

Parangi százados lépett elő a hátsó helyiségből.

- Kezeket fel! - mondta fojtott, ellentmondást nem tűrő hangon. - Ha csak egy rossz mozdulatot tesznek, az egész tárat magukba eresztem.

- Mi ütött magába százados? - kérdeztem, miközben engedelmeskedtem. - Allergiás a külföldiekre?

- Csak akkor szóljon, ha kérdezem! - csattant fel.

- Oké, meggyőzött - pillantottam a kezében lévő fegyverre.

- Helyes. Először is árulják el nekem, hogy mit keresnek itt? Mert ezen az estén már másodszor futok össze magukkal és ez többmint furcsa.

- De hisz épp maga beszélt róla, milyen kicsi ez a sziget.

- Ahhoz, hogy elbújjanak előlem, tényleg kicsi.

- Na látja, mi meg ráadásul nem is akarunk bujkálni.

így szinte törvényszerű, hogy megint találkozunk.

- Nem felelt a kérdésemre. Miért vannak itt?

- Mr. Kendarashival akarunk beszélni.

- Nocsak, és miért?

- Az csak ránk tartozik.

-Gondolják?

- Igen.

- Márpedig nem fognak vele beszélni.

- Miért? Nem engedi meg?

- Én megengedném.

- Akkor mi a probléma?

- Az, hogy Mr. Kendarashi nincs beszédes kedvében

morogta a százados, és félrehúzta a függönyt. A mögöttes

lévő aprócska helyiség valójában egy műhely volt, munkapaddal, a falon szerszámokkal. Nyilván itt készültek a

remekbe szabott fegyverek, amelyekkel tele volt az eladótér. Parangi, azonban

nem ezt akarta megmutatni nekünk, hanem Kendarashit. Az öreg a földön feküdt, a melléből egy bodik markolata állt ki. A mennyezetről lelógó csupasz villanykörte fényében jól látszott a fa mintázata, a sűrű recézés a közepén pedig a díszítés a vicsorgó párdücféj.

BUDDHA KÖNNYE

9.

sztönszerűen megpördültem a tengelyem körül és a kirakatban lévő üvegkalitkára meredtem. Össze volt törve, a bodikok pedig természetesen eltűntek. Illetve csak az egyik, a másik ott virított Kendarashi mellében. Elkecseregettem fordultam vissza.

Parangi figyelmét nem kerülte el a reakción.

- A bodikpárt keresi, Grey?

- Igen - feleltem. - Maga is tud róla?

- Nekem ez a dolgom. De maguk...? Egyáltalán, hogy kerültek ide?

- Nos, jól megnéztem annak a bodiknak a nyelét, amivel a kikötőben elkövették a gyilkosságot és, amikor eljöttünk kérdezősködni kezdtem az utcán, hogy idevalósi-e

a készítője. Az emberek pedig útbaigazítottak, sőt egyikük azt is elmondta, hogy a kirakatban ki van téve egy ilyen bodikpár.

- És mit akartak Kendarashitól?

- Ööö...csak megkérdezni, hogy sok ilyen bodikot készített-e mostanában.

- Nocsak! Nyomozósdit akarnak játszani?

- Nem csak nem szeretném, ha a gyilkos abban a hiszemben, hogy láttam vagy hallottam valamit, ami nyomra vezetheti a rendőrséget megpróbálna eltenni láb alól.

- Mi köze ennek ahhoz, hogy hány ilyen bodikot készített az öreg?

Kezdett kínossá válni a dolog, mert tudtam, hogy

Parangit nem olyan könnyű megtéveszteni, mint szegény

Kendarashit. Ugyanakkor el voltam szánva rá, hogy továbbra sem mondom el az igazat.

- Reméltem, hogy Kendarashi csak egy-két ilyen bodikot készített és úgy gondoltam, ha vissza tud emlékezni, ki vett tőle ilyet, akkor szólok magának, hogy milyen külsejű fickót keressen. Ezzel segítem a nyomozást és

ha a fickó rács mögött van, én is nyugodtan álhatók.

Parangi eltöprengett a hallottakon, aztán lassan megcsóválta a fejét.

- Maguk megint át akarnak verni, Grey.

Én is erre tippelnék a helyedben - gondoltam.

Az mindenesetre határozottan biztató volt, hogy végre eltette a fegyverét.

- Na, szóval mi az ábra? - kérdezte némi hallgatás után.

- Nem tudom, mire gondol - adtam az ártatlant.

- Nem a fenét! - csattant fel ingerülten. - Maga ismerte azt a leszúrt embert, és most megpróbálja megtalálni a gyilkost.

- Szerintem magát túlságosan megviselték a történetek százados. Vagy túl sok kimit néz.

Parangi felhördült, s a zakójához kapott, de aztán mégsem a fegyverét rántotta elő, hanem néhány mély lélegzetvétel után egy kekszet húzott elő a zsebéből. Lehunyt

szemmel elropogtatta, majd rám emelte a tekintetét.

- Mondja, miért ne akarnak segíteni nekem?

- Higgye el, mi is nagyon szeretnénk, ha sikerülne elkapni a gyilkost - feleltem kitérően.

- Akkor csak azt mondják el, honnan ismerik azt a férfit, akit a kikötőben öltek meg.

- Nem ismerjük - kötöttem az ebet a karóhoz -, de ha ismernénk se mondanánk el magának, mert akkor holnap

már mindenki tudna a dologról, és a gyilkos valóban gondolhatná azt, hogy jobb, ha eltesz bennünket is láb alól.

- így viszont esetleg velem kerülhetnek szembe - morogta fenyegetően Parangi.

- Miért? Gyanúsít bennünket valamivel?

-Mondjuk azzal, hogy információkat tartanak vissza, és ezzel hátráltatják a nyomozást.

- Ez csak feltevés, semmi sem támasztja alá. Vágy igen?

- Ha bizonyítékom lenne, már nem itt beszélgetnénk

- Ebben biztos vagyok - értettem egyet.

Parangi bosszúsan morgott valamit, aztán kedvetlenül az ajtóra mutatott.

- Tűnjenek a szemem elől.

- Látja ez jó ötlet - hunyorított rá elismerően Miké, és sietve elindult a kijárat felé. Én is hasonló tempóban követtem, mert nem tudtam vajon a százados legközelebb is egy kekszet fog-e előrántani.

flnTHOnY GREY

10.

rVmint néhány saroknyira eltávolodtunk az üzlettől, felhívtam Vorapayát, hogy beszámoljak neki a történetekről. Azt hittem újdonságokat fogok közölni vele, de tévedtem.

- Már tudok a fejleményekről - szakított félbe letörten a második mondat közepén. - Az ékszerrablók fél órával ezelőtt telefonáltak.

- És mit mondtak? - tudakoltam izgatottan.

- Először is azt, hogy... Jimre már ne számítsak, mert végeztek vele.

- Ez sajnos igaz - erősítettem meg. - Jim a mi segítségünk nélkül akarta megoldani az ügyet, és ez végzetes hiba volt. Nem tudtunk segíteni rajta.

- Szörnyű! - motyogta Vorapaya. - Ha tudtam volna, hogy ez lesz...

- Erre senki sem számíthatott - mondtam csendesen.

- Akkor is hibásnak érzem magam - Vorapaya hangján hallatszott, hogy komoly lelkiismeret furdalása van.

Akármilyen értékes is a Buddha Könnye, nem ér meg egy emberéletem.

- Kettőt - javítottam ki.

- Micsodaaa?!

- A tettesek, azóta újabb gyilkosságot követtek el.

- De hát miért?

- Azért, hogy senki se juthasson a nyomukra.

Vorapaya felhőrdült, majd rövid hallgatás után viszonylag határozott hangon mondta:

- Az akciót természetesen azonnal lefűjjük. Holnap térjenek vissza, a tiszteletdíjukat ugyanúgy megkapják, mintha sikerrel jártak volna.

- Erről szó sem lehet - feleltem. - Itt már nem csak az ékszerekről van szó.

- En viszont nem engedhetem, hogy kockáztassák az életüket és esetleg bajuk essen.

- Nézze - igyekeztem nem megbántani -, az ügynek ezen a pontján már az ön engedélye nélkül is folytatjuk a munkát. Itt a mi számunkra már mellékesek az ékszerek, meg a tiszteletdíj.

- Nos... megértem önöket. És nagyra becsülöm a viselkedésüket, de...

-De?

- A tolvajokkal megszakítottam a tárgyalásokat.

- Ezt, hogy érti?

- Közöltem velük, hogy a történetek után eszem ágában sincs üzletet kötni velük.

- A fra... Ez hiba volt.

- Ők is ezt mondták, de nem érdekel. Gyilkosokkal nem

tárgyalok.

- Kérem, Mr. Vorapaya - próbáltam lehiggadni -, gondolom a jelenlegi helyzetben még inkább szeretné, ha elfognák a fickókat.

- Persze, de...

- Akkor figyeljen rám. Sokkal nagyobb esélyünk lenne elkapni őket, ha ön - akár csak látszólag is - tovább tárgyalna velük. Ezáltal a közelükbe férkőzhetnénk, és ha szerencsénk van az ékszerek is visszakerülhetnének önhöz, és Jim gyilkosai is elnyerhetnék méltó büntetésüket.

Vorapaya nem válaszolt azonnal, emésztette a hallottakat.

- Nos... rendben van - mondta végül. Illetve részemről nincs akadálya a dolognak, de nem hiszem, hogy még egyszer felhívjak.

- Én viszont biztos vagyok benne.

- Akkor mondja el mi a teendőm.

- Valószínűleg azt akarják, hogy újabb embert küldjön ide. Egyezzen bele és azonnal hívjon bennünket.

- Talán van valami tervük?

- Egyelőre még kora erről beszélni - tértem ki a válaszadás elől - Viszont tudok valakit, aki talán elvállalná, hogy ideutazzon és átvegye Jim feladatát.

- Szintén valami profi?

Magam elé képzeltem régi ismerősünket, az örökké mosolygós arcú, köpcös kis alakot és a helyzet komolysága ellenére csaknem elnevettem magam.

Ted Fruggi sosem volt az a kimondott James Bond.

Azelőtt utazóügynökként dolgozott, az utóbbi években pedig különböző filmgyáraknál dolgozott, mint karakterszínész. Még karrierje elején ismerkedtünk meg vele

Hongkongban, amikor a Halálmester után nyomoztunk és, azóta időről-időre összefutottunk vele egy-egy ügy kapcsán.

- Hát... nem egészen. Viszont, dolgozott már velünk néhányszor, és... van hozzá érzéke, hogy elkerülje a bajt.

- Ha önök megbíznak benne, akkor nekem megfelel.

- Helyes. Maradjunk abban, hogy várjuk a hívását.

- Rendben.

Letettem a kagylót, s ahogy felnéztem Miké kétkedő pillantásával találkozott a tekintetem.

- Gondolod, hogy Fruggi elvállalja? - kérdezte társam.

- Miért ne vállalná? - vontam vállat. - Ha jól tudom most éppen nincs semmi dolga.

- Az lehet, de két hulla éppen elég visszatartó erőt jelenthet a számára.

- Majd vigyázunk, hogy ne kerülhessen veszélyes helyzetbe. Csak annyi lesz a dolga, hogy magára vonja a tolvajok figyelmét, és mi nyugodtan dolgozhassunk.

- És ki fogja ezt beadni neki? - kérdezte Miké.

- Természetesen te - veregettem meg a vállát. - Amint visszaértünk a Sinwayába rátapsz a telefonra, és elkeseredett hajszát indítasz utána. Ha szerencséd van egy-két óra alatt sikerül is megtalálnod.

- Kösz. És te milyen kellemetlenséget vállalsz magadra?

- Én lemegyek a bárba, és körbeszimatolok. Ha ugyanis igaz, hogy a pénzesebb turisták a Sinwayában laknak és a Zöld Majomba járnak szórakozni, akkor remélem sikerül elcsípnem néhányat, akik Jim halála előtt ott voltak a környéken. Hátha láttak vagy hallottak valamit, ami a segítségünkre lehet.

- Szóval én csak ücsörögjek kényelmesen a szobámban a telefonkagylót szorongatva, amíg te magadat nem kímélve döntőd befelé a whiskyket a bárban.

- Bámulatosan gyors a felfogóképességed.

AdTHOnY CR6

11.

A. Sinwaya bárja telve volt, csak a pultnál sikerült helyet találnom. Ahogy körbenéztem sikerült felfedeznem néhány arcot, amellyel a Zöld Majomban már találkoztam.

A kérdés csak az volt, hogyan bírjam szóra őket, hiszen nyíltan nem kérdezhettem ki senkit, ha nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Annál is inkább, mivel nem tudhattam, hogy az ékszerrablók nem itt laknak-e a hotelben. Még csak az hiányzott volna, hogy lelepleződjek előttük.

Két gyilkosság után nyilván egy harmadikon se sokat lelkiznének – gondoltam, miközben a helyiséget pásztáztam a tekintetemmel. – Szóval csak óvatosan!

– A, itt a nap embere! – hallatszott egy érzéki női hang a hátam mögül.

Hirtelenjében azt hittem Mae az, s sietve megfordultam ültőmben. Gyönyörű, hosszú szőke hajú nő állt mögöttem, az a fajta, akiért az ötvenéves milliomosok ott szokták hagyni a feleségüket. Tökéletes vonásokkal és idomokkal áldotta meg az ég, ráadásul a vörös selyemruha úgy feszült rajta, hogy minden pillanatban attól lehetett tartani, elrecscsen a varrásnál. Az összehatást tovább fokozta a dekoltázsa, amelynek mélysége a Mariana-árokéval vetekedett.

Elkerekedett szemmel meredtem a látványra, a nő viszont magától értetődő természetességgel foglalt helyet a mellettem lévő széken. Szinte hallottam a cérna sikítását.

– Hello! – mosolygott rám. – A nevem Laura Geoffry.

– He...hello! Anthony Grey vagyok. De a barátainak csak Tony. Mit iszik?

– Egy Pina Colada-t – lehelte olyan hangon, mintha valaki végigcirógatta volna a tarkómat.

Intettem a mixernek, aztán a nő felé fordultam.

– Az előbb valami olyasmit mondott, hogy én vagyok a nap embere.

– Hát persze – nevetett. – Azzal, hogy megtalálta azt a szerencsétlent a kikötőben egy csapásra olyan ismert lett, mint a helyi polgármester. Sőt ismertebb, mert órála csak a helybeliek tudják: kicsoda.

– Szóval maga is ott volt – konstatáltam.

– Igen – felelte, majd rosszalló mosollyal hozzátette:

Eléggé nem szép magától, hogy észre se vett.

– Ami azt illeti mással voltam elfoglalva. Tudja...

– Én nem a kikötőről beszélek, hanem a Zöld Majomról

– szakított félbe.

– A, ja, úgy. Hát... be kell valljam, tényleg nem emlékszem.

– Őszintén szólva nem csodálkozom. Én a kisebbik teremben voltam, maga meg a barátjával a színpad előtt ült.

Csak akkor láttam, amikor kimentem a mosdóba, aztán mire kijöttem már el is ment. Akkor el sem tudtam képzelni miért távozott olyan hirtelen.

– Es most?

– Most már igen. A kikötőben mondta valaki, hogy maga biztos azt a szerencsétlen embert követte.

.. .Puff neki! Csak az hiányzik, hogy ez a gyilkos fülébe jusson, és akkor csináltathatom is a koporsómat.

– Ugyan, dehogy – legyintettem könnyedén. – Aki ezt mondta, az biztos részeg volt.

– Igen? – kérdezte Laura jókora adag csalódottsággal a hangjában. – De. kár. Pedig – közelebb hajolt hozzám, és suttogásra váltott –, már azt hittem valami jó kis kémtörténetről van szó.

– És, az miért lenne jó? – kérdeztem én is suttogva.

– Tudja, én író vagyok, kémregényeket írok, és egy igazi sztori rettentően inspirálna. Különösen akkor..., ha a főhős belevaló, jóképű férfi.

Felsőhajtottam.

– Sajnos ki kell ábrándítanom. Összeszólalkoztam a barátommal, ezért mentem el olyan váratlanul a Zöld Majomból.

– Akkor, hogy került a kikötőbe?

- Eltévedtem.

Laura kutatóan nézett a szemembe, aztán lebiggyesztette a szája szélét.

- Ez sajnos hihető. Amikor első este elmentem a Zöld

Majomba én is így jártam.

- Na, ugye.

- Ühüm. ... Nem is látott semmit, ami nyomra vezethet?

-Például?

- Mit tudom én. Lábnyomot vagy ilyesmit.

- Miért kíváncsi rá?

- Már mondtam - magyarázta Laura. - Egy megtörtént sztori nagyon inspirálna.

- Úgy érti, megpróbálná maga elfogni a tettest? - hitetlenkedtem.

- Csak nem csodálkozzon - dohogott Laura, s hirtelen magyarázni kezdett. - Tudja mennyire megdobná a regényeim példányszámát, ha a sajtó megírná, hogy sikerült felderítenem egy igazi bűnügyet? A következő könyvemet úgy vennék, mint a cukrot.

- Hát... el tudom képzelni a dolgot.

- Még mindig nem jut semmi az eszébe?

- Sajnos nem.

- Kár.

Laura felállt.

- Ha mégis van valami mondanivalója a számomra, szóljon. Esetleg... konzultálhatnánk egyet.

- Nem fogom elfelejteni.

Néztem, ahogy átsuhan az asztalok között, és egyáltalán nem csodálkoztam, amikor az egyik vendég aki mellett elhaladt, a szája mellé rakta a falatot.

12.

Sajnos a nyomozásom nem járt sikerrel, senkiből sem sikerült megbízható információt kiszednem arra vonatkozólag, hogy kivel beszélgetett a halála előtt Jim a Zöld

Majomban. Pedig valakivel beszélt, ebben biztos voltam.

Már csak azt kellett kiokoskodni, hogyan jussunk el az

illetőhöz. Miután a Sinwayában lakóktól nem sikerült

használatos adatokat szerezni, úgy döntöttem, hogy másnap a Zöld Majomban kell folytatni a nyomozást. Ennek

megfelelően felmentem a szobámba, és lefeküdtem aludni,

nem is sejtve, hogy ez lesz az utolsó nyugodt éjszakám

Balandarason.

Reggel korán keltem. Gyorsan felöltöztem, s mivel

Miké még aludt, egyedül indultam útnak. A Zöld Majomban hamisítatlan reggeli hangulat fogadott. Se zene, se

nyüzgés, csak néhány igazán elszánt alkoholista gubbasztott imitt-amott az asztaloknál. De hát pontosan ezért jöttem most.

Rövid kérdezősködés után sikerült előkerítenem a pincért, aki este a jobb oldali kisteremben szolgált fel. A fickó

épp befejezte az öltözködést és indult volna haza, amikor

lecsaptam rá. Félrehívtam egy félhomályos zugba, s miután leültünk, előjöttem a farbával.

- Nézze, biztosan maga is tudja, hogy tegnap este a kikötőben megöltek valakit, aki előzőleg itt szórakozott maguknál. A helyzet az, hogy én találtam meg a szerencsétlent és így bizonyos fokig én is belekeveredtem az ügybe, ezért tisztázni szeretnék egy-két dolgot. Hajlandó segíteni nekem?

- Kérem én nem tudok semmit - emelte fel a kezét a pincér, s látszott rajta, már azt is megbánta, hogy egyáltalán szóba állt velem.

- Csak néhány apróságra lennék kíváncsi - nyugtattam meg.

- Már a rendőrség is kihallgatott, de nekik sem tudtam mondani semmit.

- Azért tegyünk egy próbát - ajánlottam, és előhúztam egy húszdollárost. Letettem a bankjegyet az asztalra és a

fickóra néztem. - Emlékszik arra a férfira? Magas, szőke, kékszemű...

- Tudom, hogy nézett ki - szakított félbe a pincér, miközben felmarkolta a pénzt. - A nyomozást vezető rendőrtiszt pontosan leírta.

- Milyen szerencse. És...?

- Igen, emlékszem.

- Remek. És azt meg tudja mondani, hogy vajon találkozott-e itt valakivel?

- Hááát... Ez nehéz kérdés.

A koncentrációt megkönnyítendő, újabb húszdollárost varázsoltam elő a zsebemből. A pincér elégedetten zsebre gyúrta, és felsóhajtott.

- Nos, ami azt illeti elég furcsán viselkedett az illető...

- Amennyiben?

- Ööö... szóval az a helyzet, hogy egyedül ült az asztalánál és...

-És?

- És magában beszélt.

-Mi...!?

..- Ahogy mondom. Csak üldögélt ott egymagában és időnként csendesen dűnnyögött valamit.

- Hallotta, mit?

- Nem, mert ahogy a közelébe értem, elhallgatott, mintha attól félne, hogy meghallom, amit mond.

- Hm. Az nem lehet, hogy a szomszédos asztalnál ülőkhöz beszélt?

-Hát... nem hiszem. Ugyanis az asztalok paravánokkal vannak elválasztva egymástól, és ki akarna egy ismeretlennel beszélgetni. Hé, most mi a baj? Hova megy?

Nem feleltem, hanem becsörtettem a kisterembe. Az asztalok valóban el voltak szeparálva egymástól, még hozzá úgy, hogy minden asztal több másikkal is szomszédos volt.

Csüggedten álltam. A látottak ugyanis egyértelművé tették, hogy itt a Zöld Majomban nem fogok Jim gyilkosának nyomára bukkanni. Ugyan ki emlékezne rá, hogy egy zsúfolt, félhomályos bárban, egy adott pillanatban melyik asztalnál kik ültek? De még ha emlékezne is a pincér, és adna valamilyen általános és jellegtelen személyleírást, vajon melyik szomszédos asztalnál ülővel tárgyalt Jim? A dolog reménytelennek tűnt.

Megfordultam, és lassan kiballagtam a bárból. Miközben kiléptem a napfényre, és beszívtam a tenger felől érkező sós levegőt, megfogalmazódott bennem a következtetés:

...Egyetlen esélyünk van, hogy elkapjuk Jim gyilkosát és az ékszerbolvajokat. Be kell jutnunk a Grantham-villába bármi áron!

13.

IVlélyen a gondolataimba merülve léptem be a Sinwaya bejáratán. Átmentem az előcsarnokon és a nyitott belső udvar felé tartottam, mert úgy véltem szükségem van egy kis nyugodt magányra. Ahogy kiértem a növendékpálmákkal díszített, nyírott gypeszőnyegű patiora, örömmel láttam, hogy csaknem teljesen üres. Megcéloztam egy gazdátlan kerti széket, s elindultam felé. Hirtelen

suhogás hallatszott, majd valami keményen koppant a fejem mellett a pálmatorzsön. Odakaptam a tekintetem és

döböntemben elkerekedett a szemem. Egy bodik meredezett az orrom előtt, a markolatáról a már jól ismert párducfej vicsorgott rám.

Arrafelé pördültem, ahonnan a fegyvert dobták, s a fallal párhuzamosan futó oszlopsor mellett egy zömök, vörös hajpántos kínait pillantottam meg.

- Mi van, megijedt? - vigyorgott rám fölényesen a fickó.

- Ki a franc maga, és mi a nyavalyát csinál itt? - kérdeztem vissza ingerülten. Éz láthatóan nem tetszett neki. Közelebb jött két lépést és vicsorogva mondta.

- Yuen Fong vagyok és gyakorlok, ha nem vette volna

észre.

- Igazán? - vicsorogtam én is. - És mit gyakorol, emberölést?

- Célba dobást, maga pancser - felelte Fong, s a pálmatorzsre mutatott. Óvatosan, hogy azért szemmel tudjam tartani a fa felé fordultam, és most már felfedeztem rajta a zsinórral felerősített apró céltáblát.

- Hm. És miért pont itt gyakorol?

- Azért, mert itt lakom...

- Szerencse, hogy nem bombázógép-pilóta - jegyeztem meg epésen.

- Nehogy azt higgye, hogy olyan vicces - mondta Fong, s az övéből újabb bodikot húzott elő. - Ha kinyitotta volna a szemét, akkor láthatta volna a táblát az ajtónál, amire ki van írva, hogy itt most edzés folyik.

- Igazán? És mire edzenek?

- Egy versenyre, természetesen.

- Csak nem arra, amit a Grantham-villában rendeznek?

- De, igen.

- Úgy érti az összes versenyző itt szokott edzeni?

- Az összes nem, csak aki itt lakik. És azok is ma gyakorolnak itt utoljára, mert holnaptól a villában lévő edzőtermet fogjuk használni. Addig viszont ne lábatlankodjon itt.

- Úgy van, húzza el innen a csíkot, és hagyjon gyakorolni bennünket! - hallatszott egy hang jobbról.

Arrafelé néztem, s az erősfiút pillantottam meg, akit előző este a Zöld Majomban felkentem az asztalra. Nem volt egyedül, két másik fickó állt mellette. Mindhármuk övében bodikok villogtak.

- Maga mindig rossz helyen lábatlankodik, Grey folytatta a barátkozást az erősfiú. - Nem vette még észre?

- Lehet. Viszont van jó tulajdonságom is, például, hogy csak olyan versenyen indulok, ahol van esélyem a győzelemre. Mellesleg honnan tudja a nevemet?

- Szerintem Balandarason már mindenki tudja. Híres ember lett azzal, hogy megtalálta azt a hullát a kikötőben. Ami pedig az esélyemet illeti, nos... hallott már a Gordon Trióról?

- Az valami bohóc csoport? - érdeklődtem nyájasan.

- Csak ne jópofáskodjon. Mellesleg annyiban ráhibázott a dologra, hogy mi is cirkuszban lépünk fel.

- Igazán?

- Igen. Csakhogy mi tördobók vagyunk.

- Roppant érdekes. Mit is mondott, mi a nevük?

- Gordon Trió. Én vagyok a névadó, Al Gordon.

- Le vagyok nyűgözve. És micsoda eredeti névválasztás... Gordon elvörösödött, az orrlyukai pedig kitágultak, mint az öklelésre kész bikáé.

- Senki sem kíváncsi a véleményére, Grey - sziszegte, miközben közelebb jött. - És miután elismerte, hogy ebben a műfajban semmi esélye, eltűnhetne végre.

- így van - értett egyet Fong is. - Csak feltart bennünket. Most maga miatt kezddetem előlről a hármas sorozatot.

Nem válaszoltam, hanem kihúztam a céltáblából a bodikot.

- Ez is kell hozzá? - mutattam fel a fegyvert.

- Hát persze, hiszen csak azzal együtt van meg a...

A másodperc tört része alatt mozdultam. Az elhajított bodik villámsebesen szelte át a levegőt, és Fong meg Gordon feje között vágódott be a faoszlopra akasztott bambusznád virágtartóba.

Fong hamuszürke, Gordon falfehér lett. A szájuk viszont egységesen maradt tátva.

- Hát akkor jó gyakorlást - vigyorogtam rájuk, s otthagytam őket. Az ajtóhoz érve viasszasandítottam. Még

mindig ugyanúgy álltak, némán és mozdulatlanul.

14.

- Szerintem tök felesleges csípték ki magukat. Semmi esélyük, hogy bejussanak. Csak meghívóval lehet bemenni, maguknak meg nincs olyan.

- Azért reméljük, hogy valahogy mégis sikerül átcsúsznunk az ellenőrzésen.

- Kizárt dolog. Úgy őrzik azt a kócerájt, mint valami erődöt.

- Ami azt illeti, van némi tapasztalatunk aziránt, hogy ez errefelé mit jelent.

A fenti beszélgetés este kilenc tájban zajlott Cheng meg köztem, útban a Grantham-villához vezető kanyargós serpentinén. Be kell vallanom, egyáltalán nem osztottam a fiú pesszimizmusában. Ugyan miféle akadályt jelenthet a számunkra néhány gyengén kiképzett dilettáns őr? Semmilyen. Ahogy oldalra sandítottam, láttam, hogy Mike-nak is ugyanez a véleménye. Társam kényelmesen elterpeszkedett az ülésen, és lehunyt szemmel hallgatta a hangszórókból áradó - ezúttal halkabbra vett - zenét.

Kinéztam az ablakon, s néhány pillanatig az útmenti dzsungel buja vegetációját tanulmányoztam, majd én is hátradőltem az ülésen. A feszültség legkisebb nyomát sem éreztem a testemben, ami szinte meglepő volt a számomra. Cheng viszont eléggé idegesen vette tudomásul a nyugalmunkat, s meglehetősen indiszponáltan kanyargott a szűk úton. Végül néhány percnyi hallgatás után nem bírta tovább a csendet.

- Hogy akarnak bejutni? - buggyant ki belőle a kérdés.

- Azt csak bízd ránk - feleltem. - A te dolgod mindössze annyi, hogy egészen az utolsó kanyarig elviszel bennünket. Onnan majd gyalog megyünk tovább.

- Micsoda hü... meggondolatlanság.

Míntha aggodalom csendült volna ki a hangjából.

- Csak nem féltesz bennünket? - tudakoltam.

- Na hallja, maguk a legjobb kuncsaftjaim, amióta taxizom.

- Biztos nincsenek a múlt kódébe vesző emlékeid ezen a téren. Mióta is üzöd az ipart?

- Hét hónapja - húzta ki magát büszkén a fiú, aztán hirtelen rátaaposott a fékre. - Hű, majdnem túlmentem.

- Tehát megérkeztünk?

- Igen. Innen még vagy száz méter a kerítés.

- Gyerünk - böktem oldalba Mike-ot.

Kiszálltunk, s kifizettem Chengnek a viteldíjat, természetesen nem megfélelkezve családfenntartói helyzetéről.

- Megvárjam magukat? - kérdezte, miután eltette a pénzt.

- Eszedbe ne jusson - feleltem. - Egy útmentén várakozó taxinál gyanúsabbat el sem tudok képzelni ezen a környéken.

- Oké. Hát akkor... kéz- és lábtörést.

- Kösz - intettem neki és beléptem a fák közé.

A hátam mögött tisztán hallatszott, ahogy megfordul, s elindul vissza a városba.

- És most? - nézett rám Miké, amikor magunkra maradtunk.

- Először is szépen odalopakodunk a kerítéshez, és átdobjuk magunkat rajta. A többi majd meglátjuk odabent.

- Tudtam, hogy van valami rafinált terved - bólintott társam.

Elindultunk. Nem volt könnyű előre jutni a pálmák és bokrok kusza összeviaskodásában, meg a térdig érő aljnövényzetben. A rohamosan erősödő szürkület tovább lassította a haladásunkat. Jó tíz perc telt el, mire úgy éreztük,

hogy a kerítés közelében vagyunk. Megálltunk és füleltünk.

- Hallod a vízesést? - kérdezte Miké. Cheng ugyanis idefelé jövet említette, hogy van a közelben egy kis hegyipatak, amely a kerítéstől körülbelül negyven méternyire vízeséssel

folytatja az útját lefelé a domboldalon.
 Egy darabig hegyeztem a fülem, aztán meghallottam a lezuhanó víz zubogását.
 - Körülbelül arra van - mutattam kezemmel az irányt tehát egy kicsit jobbra kell mennünk.
 Tovább akartunk indulni, ám ekkor az út felől beszélgetés hallatszott. Intettem Mike-nak, hogy nézzük meg kik azok, s óvatosan elindultam a hang irányába.
 Nesztelenül siklottunk előre a fák között, amíg végül elértük az autótutat. Az ágak közül kikandikálva két, terepszínű ruhába öltözött, géppisztolyos malájt pillantottunk meg. Egyikük éppen a nála lévő rádióadóba beszélt, méghozzá angolul.
 - ...Igen, Mr. Grantham. Értettem. Nem leszünk elnézőek... Ha elkapunk valakit, és nem tudja igazolni, hogy engedéllyel tartózkodik itt, akkor löni fogunk... Igen, Mr. Grantham. Nem fogjuk sajnálni a löszert.
 Döbbenten hallgattam a fickó szavait, s lassan komor gyanú kezdett motoszkálni bennem.
 ...Lehet, hogy szegény Kendarashinak meg Chengnek igazuk volt és ez a mai este mégse lesz holmi sétagalopp?...
 Mike-ra pillantottam és láttam, hogy ő sincs elragadtatva a fejleményektől. Persze az vesse ránk az első követ, aki az adott helyzetben tapsikolni kezdett volna örömeiben.
 Ahogy a fickókat elnéztem pusztá szórakozásból is beleengedtek volna bárkibe egy sorozatot, hát még ha a munkakörük fel is jogosítja őket erre.
 Intettem, hogy vonuljunk vissza, s hátrálni kezdtem. Jó két percre telt, mire hallótávolságon kívülre jutottunk.
 - Úgy tűnik, ez keményebb játszma lesz, mint amire számítottunk - foglalta össze a tapasztaltakat társam.
 Ezek a fickók nem Vorapaya csapatában kapták a kiképzést.
 - Szerintem se - ráztam meg a fejem. - Jobb lesz, ha visszaveszünk a lendületből és palánkugrás helyett egy kis terepszemlével kezdünk.
 - Egyetérték - bólintott társam.
 Visszalopakodtunk az autótút közelébe, mert úgy terveztük, hogy annak a vonalát fogjuk követni a kapuig. De alighogy elindultunk a kerítés irányába, Miké megtorpant és megragadta a kezemet.
 - Odanézz!
 A félhomályba fúrtam a tekintetem, s az úttól alig néhány méternyire egy nagy méretű, szögletes, fekete valamit pillantottam meg a térdmagasságú aljnövényzetben.
 Először azt hittem valamilyen figyelőrendszer része, de aztán elhessegettem magamtól a gondolatot. Ugyan miért helyeznének Granthamék egy kamerát a dzsungelbe olyan helyen, ahol nincs is mit figyelni?
 - Nézzük meg! - javasoltam, s elindultam a titokzatos tárgy felé. Ahogy közelebb értünk, már egyre kevésbé érdekelt a fekete valami. Sokkal inkább az a két férfi, akik mellette feküdtek. Amikor odaértünk hozzájuk felismertem őket. A hórihorgas pasasok voltak, akiket előző este a Zöld Majomban láttunk Mae-jel. Mindketten halottak voltak. A jelekből ítélve pusztá kézzel ölték meg őket.
 15.
 a fene folyik itt? -nézett rám Miké idegesen.
 - Fogalmam sincs - morogtam.
 Tényleg érthetetlen volt a dolog. Először is az, hogy a két langaléta zenész miként került az erdőbe. Mert, hogy zenészek voltak, aziránt semmi kétségünk sem volt. A rajtuk lévő tűzvörös, flitterekkel kirakott szmoking, valamint a mellettük lévő Yamaha szintetizátor, meg a kissé távolabb heverő gitártok egyértelművé tették a kilétüket.
 - Biztos a villában lett volna fellépésük - mondtam.
 - Ühüm - bólogatott Miké. - De miért az erdőn keresztül akartak odajutni?

- Nem tudom - vontam vállat. - Mindenesetre valakiknek nem tetszhetett az elképzelésük.

- Az öröket kizárhatjuk - szögezte le Miké. - Akármilyen szigorúak is, nem valószínű, hogy leölnék a vendégzenészeket.

- Legalábbis anélkül, hogy hallanák őket játszani. Ez viszont azt jelenti, hogy rajtunk kívül mások is settenkednek errefelé.

- Kezd nem tetszeni ez az egész - kémlelt körül Miké.

A végén még kinyírnak bennünket, mielőtt bejutnánk.

- Ne légy kishitű - intettem és leguggoltam a holttestek mellé. Az alaposabb vizsgálat egyértelművé tették a haláluk okát. Egyiküknek eltörték a nyakcsigolyáját, a másikuknak pedig egy kung-fu ütéssel szétzúzták az orrnyergét és a csontszilánkok agyba fúródása okozta az áldozat halálát. Az egész percekkel a mi odaérkezésünk előtt történhetett. Iratok nem voltak náluk, de amikor a hátukra fordítottam a tetemetek a szmokingok hátulján ott ragyogott a néhai zenészek művészneve: Jerry Jordán és Larry Lanox. Egyik név sem mondott semmit. Felálltam.

- Nézzük meg a hangszertokokat - javasoltam. - Hátha azokban van valami, amiből kiderül a személyazonosságuk. Társam bólintott, s felpattintotta a hozzá lélekben és fizikailag egyaránt közelebb álló hangszer, a szintetizátor fedelét. Én a gitártokot vettem kézbe. Kinyitottam, óvatosan kivettem belőle a vörösesbarna Fender Stratocastert és átvizsgáltam a húrtartót. Egy tartalék húrkészleten meg két pengetőn kívül nem találtam benne semmit. Visszatettem a hangszert a helyére és a tokkal a kezemben odaléptem Mike-hoz. Ő sem járt több sikerrel. Néhány kottán kívül semmi sem volt a szinti fedelében. Társam visszapattintotta a hangszerre a fedelet és felegyenesedett.

- Nincs szerencsénk - közölte.

A következő pillanatban kiderült, hogy mennyire igaza van.

- Fel a kezekkel! - harsant egy vészjósló kiáltás a hátunk mögött. Engedelmeskedtünk, s lassan megfordultunk. Tőlünk mintegy tizenöt méterre ott állt a két géppisztolyos maláj, akiket az imént kihallgattunk. A fegyvereik csöve természetesen ránk szegeződött.

16.

- JViK maguk és mit keresnek itt?! - rivallt ránk a testesebbik. Kézenfekvő kérdések voltak, mégse kapkodtam el a választ. Egyrészt, mert a helyzet valószínűtlensége egy pillanatra elvette a hangomat, másrészt, mert ugyan mit felelhettem volna. Ráadásul bármit is felelek, rögtön jönnek majd a további kérdések, amelyek már a halott zenészekhez való viszonyunkat fogják firtatni. Rohadt egy helyzet volt, annyi szent. Ott álltunk a két hulla mellett felemelt kézzel - én a jobbomban a gitárral és néztük a két őrt.

A testesebbik valószínűleg úgy ítélte meg, hogy hamarosan használhatja végre a géppisztolyát, mert hangos csattanással csőre töltötte.

- Utoljára kérdezem, kik maguk és mit keresnek itt?! bömbölte.

Ekkor hirtelen belém villant a felismerés.

...Ezek nem látják a magas aljnövényzetben heverő hullákat, hiszen különben nyilván nem úgy tették fel a kérdést, hogy mi mit keresünk itt!... A két halottal kapcsolatban tehát nem kell magyarázkodnunk, ha nem jönnek közelebb, és nem veszik észre őket..... Ez a gondolatsor a másodperc tört része alatt pergett végig az agyamban, de a testes őr még ezt az időt is túl hosszúnak találta, mert az ujja könnyörtelenül a ravaszra fonódott. Sietve, szólásra nyitottam a számat, hogy sebtében hazudjak valamit, de megelőztek.

- Mi a fenét faggatózik Sakiri?! - borzolta végig a tarkónkat egy érzéken opálos hang. - Az urak velem vannak.

Mindannyian oldalra kaptuk a fejünket, aztán valamennyien egységesen tátottuk el a szánkat. Az út menti bokor mellől egy büszke tartású, karcsú istenalak közeledett felénk. Mae Surian volt az, a bizsergetően szép bárénekesnő.

17.

JLassan elhaladt az örök mellett és odajött hozzánk.

- Hello fiúk! - köszönt ránk. - Minden rendben?

- Hát... persze - feleltem, s igyekeztem, hogy a hangom a lehető legtermészetesebben csengjen. Nem volt egyszerű, mert Mae mellénk lépve tisztán látta a két hullát. Ennek ellenére úgy tett, mintha az égvilágon semmi sem lenne ott.

- Remélem nincs lámpalázuk - mosolygott könnyedén.

- Ugyan, miért lenne - kedélyeskedtem.

- Remek. Akkor siessünk, mert már várnak ránk.

- Helyes. Ne várakoztassuk meg őket - mosolyogtam idétlenül és kissé megemeltem a kezemben a gitárt a lány tudtára adva, hogy gőzöm sincs, mihez kezdjek vele. Mae egy szemvillanással jelezte, hogy hozzuk a hangszereket.

Erre Miké is felvette a szintetizátort, s elindultunk az autótól felé. Az örök azonban elénk léptek.

- Egy pillanat Miss Surian - mondta a Sakiri nevű fickó.

- Na, mi az, mit akar még? - kérdezte indulatosan Mae.

- Az urak még nem válaszoltak a kérdésekre, hogy hogyan kerültek ide.

- Ó, ez egyszerű - magyaráztam. - A taxink néhány száz méterrel távolabb defektet kapott, és nem akartunk addig várni,, amíg a sofőr kicseréli a kereket. Ezért aztán gyalog indultunk tovább.

Sakjrin látszott, hogy nem hisz nekünk teljesen. Fejével intett a társának, aki elindult, hogy ellenőrizze az általunk mondottakat.

- Most hová megy? - szólt utána Mae.

- Csak megnézi azt a taxit - felelte a másik helyett Sakiri. - Tudja Miss Surian, Mr. Grantham nem szereti, ha idegenek tartózkodnak a környéken.

Mae szeme idegesen megvillant, de hamar visszanyerte a lélekjelenlétét.

- Már nincs ott a kocsi - mondta. - Éppen akkor indult vissza, amikor az én taxim odaért mellé.

Sakiri Mae-re nézett, majd rövid tétovázás után intett a társának, hogy jöjjön vissza.

- Nos, mehetünk? - kérdeztem, mert nagyon szerettem volna már eltávolodni a hullák közeléből.

- Persze - felelte Sakiri.

Elindultunk és lassan kezdtem fellelélegezni, amikor a fickó ismét megszólalt.

- Csak még egy kérdést... Miért jöttek be ide az erdőbe?

- Hát..., hogy könnyítsünk magunkon.

- És miért nem válaszoltak, amikor kérdeztük magukat?

Figyelmen kívül hagytam, hogy ez már a második kérdés, s igyekeztem nyugodtan felelni.

- Azért, mert nem számítottunk rá, hogy még itt az erdőben is örök cirkálnak, és kissé meglepődünk, amikor felbukkantak.

- Értem - bólintott Sakiri, s ezzel tényleg befejezte a faggatózást.

Hamarosan kiértünk az útra. Tőlünk mintegy húsz méterre ott magasodott a Grantham-villa kapuja.

Ez volt az a pont, amikor Mike-kal együtt vissza kellett volna ugranunk a sűrűbe és rohanni, ahogy csak a lábunk bírja. De mégsem tettük egyrészt, mert nem hagyhattuk a

pácban Mae-t, aki falazott nekünk, másrészt Sakiriék mögöttünk jöttek és biztos voltam benne, hogy nem díjaznák

a produkciónkat. így odasétáltunk az út túloldalán álló

nyitott dzsiphez és beültünk. Közben áldottam Mae-t, amiért a saját taxisát elküldte, amikor - nyilván a zajt hallva - kiszállt. Különbösen Sakiri valószínűleg őt is kikérdezte volna. A helyzet azonban így sem volt rózsás, hiszen a két hullát bármikor megtalálhatták, és tudtam, hogy akkor csak a jóisten segíthet rajtunk. Talán mondanom sem kell milyen feszültség uralkodott bennem, amikor néhány másodperccel később a dzsip begördült velünk a Grantham-villa rácsos vaskapuján.

BUDDHA KÖNNYE

18.

Ahogy magunk mögött hagytuk a bejáratot nyomban az is egyértelművé vált, hogy ezt a helyet elhagyni sem könnyű a házigazda engedélye nélkül. Innen belülről jól lehetett látni a hatalmas kertet körülvevő, két és fél méter magas kőkerítés tetején végigfutó mozgásérzékelő rendszert, valamint tucatnyi fegyveres őr, akik bizonyára a minket kísérőkhöz hasonlóan kemény és alapos kiképzést kaptak.

Összenéztünk Mike-kal, s egyikünk tekintete sem volt bizakodó. Nem csak azért, amit eddig láttunk, hanem főleg azért, mert nem tudtuk mi vár még ránk. Nos, a biztonsági előírásokról hamarosan újabb részletet tudhattunk meg. A díszbokrok közt kanyargó dzsip megállt és Sakiri intett, hogy szálljunk le. Csaknem eltátottuk a szánkat. Egy fémdetektor kapu magasodott előttünk, két oldalán őrkkel.

- Jöjjenek, csak egy pillanat az egész - mondta Mae egykedvűen, és jó példát mutatva átsétált a kapun. Követtük, az őrök pedig közben a hangszereket vizsgálták át.

Amikor megbizonyosodtak, hogy nincs nálunk fegyver intettek, hogy mehetünk. Visszaültünk a dzsipbe, Sakiri begyújtotta a motort, a társa pedig beszólt az adóvevőbe.

- Megjöttek a zenészek, Mr. Grantham. Egy perc múlva ott vagyunk.

- Hozzák a dolgozósobámba őket - recsegte a készülék. - Beszélni akarok velük.

- Igen, uram.

A fickó kapcsolt egyet a rádión.

- Hé, Balandó. Igor itt van már? - kérdezte.

- Persze - jött a válasz. - Úgy félórása érkezett meg.

- A főépületben van?

- Nem, edz.

- Akkor szóljál neki, hogy jöjjön Grantham dolgozósobájába.

- Miért, mi van?

- Megérkeztek a régi cimborái - felelte a fickó, és vállá fölött hátrapillantott ránk.

Pókerarccal ültünk, de közben úgy éreztük magunkat, mintha a vágóhídra vinnének bennünket.

BUDDHA KÖNNYE

19.

ár másodperc múlva a dzsip maga mögött hagyta a díszbokros részt és begördült egy hatalmas, gyarmati stílusban épült kétszintes épület elé, ahol már meglehetősen nagy volt a nyüzsgés. Elegáns, könnyű nyári öltönyt viselő férfiak és drága ruhákban pompázó nők népesítették be a bejárat előtti, kerti lámpákkal megvilágított, füves területet. Kedélyesen csevegtek, vagy a különböző, helyeken felállított Silandar-partyservice-feliratú zsúrasztaloknál állva kóstolgatták a hidegtál különlegességeket. Örök természetesen itt is voltak, de ezek már sötét öltönyt viseltek, s diszkrétén félrehúzódtak a félhomályba egy-egy díszbokor vagy pálma mellé. Sákiri nem hajtott bele az előkelő forgatagba, leállította a motort és kiszállt. Mivel a menekülésre a legcsekélyebb esélyünk sem volt, követtük a példáját. Amikor kisegítettem Mae-t a járműből a lány odahajolt hozzám.

- King-kong - súgta alig hallhatóan, aztán gyors léptekkel elindult a bejárat felé.

Értetlenül néztem, ahogy eltűnik az épületben, és fogalmam sem volt róla, mit akar mondani. Mint ahogy arról

sem, hogy mi folyik körülöttünk. Mindössze azt tudtam, hogy percekben belül nagyon komoly bajban leszünk.

- Gyerünk, menjünk! - riasztott fel baljós gondolataimból Sakiri nyers hangja.

- Mr. Grantham már vár bennünket.

- Akkor ne tétovázzunk - mondtam amolyan minden

mindegy hangulatban és felkaptam a gitárt. Átfúrtuk magunkat a tömegen, s beléptünk a nehéz, keményfából készült, faragásokkal díszített barna bejárat ajtón. A tágas

előtérből többfelé ágaztak folyosók, valamennyit vastag vörösmintás szőnyegek borították. Sakiri az épület jobb szárnya felé indult. Néhány lépés után egy felfelé vezető csigalépcsőhöz értünk, amelynek az aljában természetesen egy géppisztolyos őr állt.

- Meghoztam a zenészeket - vetette oda neki Sakiri, és elindult a lépcsőn. Mit tehattünk volna, mentünk utána. Az emeletre érve továbbra is jobbra tartottunk. Az első dolog, ami mellett elhaladtunk, egy felvonóajtó volt.

- Minek ide lift? - szaladt ki a számon.

- Az épület régen áruraktár volt - felelte Sakiri anélkül, hogy hátrafordult volna. - A lift még abból az időből maradt.

- És működik? - kérdeztem egy esetleges menekülés lehetőségét latolgatva.

- Miért érdekli?

- Csak kíváncsi voltam - rándítottam meg a vállam.

- Nyugodt lehet, működik. De ritkán használjuk.

-Aha.

Elhaladtunk két másik ajtó mellett, aztán Sakiri megállt. Bekopogott, lenyomta a kilincset, és intett, hogy lépjünk be. Be kell valljam, rég láttam ilyen pazarul berendezett dolgozószobát. Nem volt benne sok bútor, de minden egyes darabon látszott, hogy aprólékos mestermunkával készült. Az egyetlen kivételt egy jókora akvárium jelentette a maga rozsdamentes acélkeretével. Meglehetősen

furcsán festett a koloniálbútorok mellett. A vizében nem halak, hanem medúzák úsztak, apró, szivárványszínű medúzák. Annyira szokatlan volt a dolog, hogy egy pillanatra teljesen lekötötte a figyelmemet. Csak egy bő másodperc elteltével fordultam a hatalmas íróasztal mögött ülő férfi felé. Az illető ötven körüli, fehér ember volt. Gyérülő ősz haját rövidre borotváltatta, így fiatalabbnak látszott a koránál. A vonásai kemények voltak és a rezzenéstelen tekintet, amellyel minket figyelt leginkább egy kígyóra emlékeztetett.

Sakiri egészen az íróasztaláig vezetett bennünket, aztán oldalra húzódott. A kígyótekintetű néhány hosszú pillanatig az arcunkba meredt, majd kissé oldalra billentette a fejét.

- Szóval maguk lennének azok - mondta színtelen hangon.

- Igen - feleltem, mert mit is felelhettem volna mást.

- Igor már mesélt magukról.

- Remek.

- Nemsokára ideér, és akkor beszélhetnek vele.

- Prima.

Némaság ereszkedett a helyiségre. Grantham - mert nyilvánvalóan ő volt az - továbbra is megpróbált megröntgenezni bennünket a tekintetével, én pedig azon morfondíroztam, hogy vajon most kéne megpróbálnunk a kitörést,

vagy azt a pillanatot használjuk ki, amikor ez a bizonyos

Igor döbbenetben bejelenti, hogy életében nem látott még bennünket. Végül úgy ítélt meg, most több esélyünk van és lassan Miké felé fordultam, hogy jelezzek neki.

Elkéstem. Odakintről energikus kopogtatás hallatszott a

következő pillanatban pedig kitárult az ajtó és két sötét öltönyös, géppisztolyos férfi csörtetett be. Az egyik egy hatalmas termetű, csupa izom, indiánfrizurás maláj volt, a másik pedig egy európai arcformájú tűzvörös hajú törpe. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, semmi esélyünk sem maradt a menekülésre, mert a fegyverek túl távol voltak tőlünk ahhoz, hogy egy hirtelen mozdulattal elérjük őket. Reményvesztetten vártam, mi fog történni.

Grantham a belépőkre nézett és fakó hangján megszólalt.

- Itt vannak a cimborái, Igor. Remélem tényleg olyan belevaló fickók, mint ahogy leírta őket.

A két fegyveres ránk nézett, mi meg vissza rájuk.

Szinte éreztem, ahogy őszülök. Hosszú óráknak tűnő két másodperc telt el néma csendben, aztán a törpe lassan vigyorra húzta a száját.

- Na, mi van Jerry, megnémultatok? - kurjantotta el magát hirtelen, és kitárt karral előttem termett.

Hirtelen belém villant, mit is sugott az imént Mae.

- Dehogy King-Kong, csak megdöbbsentett, hogy még mindig nem nőttél meg - vigyorogtam vissza rá, és gyorsan a keblemre öleltem a fickót.

Miké is odaugrott a sosemlátott törpéhez, és vidáman meglapogatta. A feszültség végre felengedett a szobában.

A vonások keménysége csökkent és a kezek kevésbé szorosan markolták a géppisztolyokat.

- Hát, jó rég nem találkoztunk - kedélyeskedett Igor, amikor végre kibontakozott Miké öleléséből. - Mennyi ideje is? Három éve?

- A fene se tudja már - heherészttem és vidáman hátba vágtam, hogy elakadjon a lélegzete, közben pedig nem tudtam felfogni, mi az isten folyik körülöttünk. Életünkben nem találkoztunk még a fickóval, és biztosan tudtam, hogy ezzel ő is tisztában van. Akkor miért akarja elhitetni a többiekkel, hogy régi jó barátok vagyunk. Egyelőre persze az volt a lényeg, hogy életben maradtunk, ehhez képest minden más apróságnak számított. Így aztán vidáman

vigyorogtunk a törpére, mint kutya a kolbászra, és vártuk, mi fog történni. Nem kellett sokáig várnunk.

- Az örömkönnyekeket hagyják későbbre - szólalt meg úgy a harmadik hátbavágás táján Grantham. - Most térjünk a lényegre.

Sietve megkomolyodtunk és vártuk, mit akar mondani.

- Igor azt mondta, hogy maguk csináltak már ilyesmit. nézett ránk kutatóan.

- Persze, nem is egyszer vágtam rá nyomban, nehogy kételkedni kezdjen.

- Akkor ezek szerint tudják, miről van szó...?

- Igen - feleltem egy pillanatnyi hallgatás után remélve, hogy a törpe nem fog megcáfolni.

- Helyes - bólintott Grantham, aztán az íróasztal melletti esernyőtartóból előhúzott egy botot és rátámaszkodva felállt. Odabicegett az akváriumhoz és egy dobozból bele, szórt valamit a vízbe. Kis ideig figyelte a lebegő medúzákat, aztán felénk fordult.

- Csinos jószágok mi? - kérdezte.

- Igen - feleltem, bár nem értettem, miért érdekes a számára, hogyan viszonyulunk a medúzákhoz.

- Esetleg ismerik ezt a fajt?.

- Nem.

- Ausztrália egyes tengerpartjain rettegnek tőlük a fürdőzők. A csípésük néhány perc alatt végez az emberrel. Én nagyon szeretem őket, még arra is hajlandó vagyok, hogy hetente friss tengervizet hozassak nekik.

- Igazi háziállatnak valók - nyájaskodtam, mire Grantham rekedten felnevetett. Aztán visszabicegett az íróasztal mögé és leült.

- Remélem magukkal több szerencsém lesz, mint az elődeikkel - nézett ránk komoran. - Azok a nyavalyások visszaéltek a bizalmammal, és saját zenekart akartak alapítani. Igor elmondta, mi történt velük?

- Igen, Mr. Grantham - felelte helyettem a törpe. Jerry-ék tudják mi az ábra. Egyáltalán nem tudtam mi az ábra, de azért buzgón bólogattam.

- Remélem meg is jegyezték maguknak tanulságul Grantham hangja fenyegetően felerősödött.

- Természetesen - bólintottam, s közben egyre azon imádkoztam, hogy kerüljünk ki innen végre. Úgy tűnt a kérésem meghallgatásra talált.

- A részleteket egyelőre hagyhatjuk - mondta Grantham. - Az első munkára úgyis csak a verseny befejezése után kerül sor. Most csak azért hozattam ide magukat, mert kíváncsi voltam a képükre. Tényleg mi is a nevük?

- Jerry Jordán és Larry...

- Nem ezeket az idétlen művészneveket akarom hallani!

- vágott közbe ingerülten. - Az útlevelükben lévő mondjákMegdermedtem. Úristen lehet, hogy az utolsó pillanatban bukunk le? Ha, Igor elmondta valakinek a valódi zenészek nevét, akkor... még rágondolni is rossz. De nem töprenghettem soká, mert az szintén egyenlő lett volna a lebukással.

- Anthony Grey és Miké Darms - feleltem reménykedve, hogy senki sem ereszt belénk egy sorozatot. Szerencsénk volt, Grantham kurtán bólintott és a hatalmas termetű malájhoz fordult.

-Balandó vidd le Greyéket az öltözőbe.

- Igen, Mr. Grantham - biccentett az izomkoloszsus és az ajtóhoz lépett. - Na, gyerünk! - köpte felénk a szavakat.

- Kiléptünk a folyosóra és elindultunk a csigalépcső felé.

- Miféle öltözőbe megyünk? - érdeklődött Miké. Balandó mogorván végigtekintett rajtunk.

- Olyanba, ahol az ilyen ficsúrok rendbe szedhetik a hajukat, meg megigazíthatják a ruhájukat mielőtt felmennének a színpadra.

- Miért mennénk fel a színpadra? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Hülye kérdéseik vannak - morogta mogorván az izomkoloszsus. - Vagy nem azért jöttek, hogy zenéljenek? Dehogynem - vágtam rá és közben összenéztem Miké-kai. Mindkettőnk tekintetében ugyanaz volt. .. Úristen mi várhat itt még ránk?!

rz öltöző a földszinten volt egy kis helyiségben. Balandó bekísért bennünket, aztán távozott. Mikor becsukódott mögötte az ajtó Miké dühösen kifakadt:

- A francba! Most mi lesz?

- Halvány gőzöm sincs - feleltem. - De biztos, hogy ha életben akarunk maradni, akkor hamarosan zenélnünk kell.

- Jézusom! - nyögte Miké. - Évek óta nem volt a kezemben szintetizátor.

- Én sem sokat gitároztam mostanában - mondtam, miközben elővettem a tokjából a Fendert.

- Ez katasztrófa!

- Ahogy vesszük. Végül is azért jöttünk, hogy bejussunk a villába és ez sikerült. Sőt úgy néz ki, hogy egy pár napig itt is maradhatunk, és így lesz alkalmunk megtalálni Jim gyilkosát, meg a Buddha Könnyé-t.

- Ezt nem gondolod komolyan - nézett rám hitetlenkedve Miké. - Bármelyik pillanatban lelepleződhetünk és akkor végünk. Ahogy elnéztem ezeket a fickókat, gondolkodás nélkül végeznek velünk, ha kiderül, hogy nem azok vagyunk, akiknek hisznek bennünket.

- Reméljük nem fog kiderülni. Hiszen azok, akik leleplezhettek volna bennünket, nem tették.

- A kérdés csak az, hogy miért?

- Majd szépen megkérdezzük őket, de most ne ezzel foglalkozzunk, hanem inkább próbáljunk meg összebarátkozni a hangszerekkel. Mintegy végszóra Mae lépett be a helyiségbe.

- Hogy állnak a dolgok? - kérdezte izgatottan.

- Egész tűrhetően - feleltem.

- Granthamnél nem volt semmi baj?

- Tulajdonképpen nem.

- Akkor minden rendben.

- Azt azért nem mondanám.

- Miért, nem tudnak zenélni?

- De igen, csak.

- Akkor nem lesz baj. Nagyonbbrészt úgyis örökzöld jazz-számokat fogunk játszani. Tessék itt egy kottakönyv. Most mennem kell, de nemsokára visszajövök. Addig gyakoroljanak egy kicsit meg nézzék meg a színpadot. És legyenek óvatosak!

Ezzel távozott mielőtt még bármit is válaszolhattunk vagy kérdezhettünk volna.

- Hát ez nem volt túl hosszú taktikai értekezlet - nézett utána Miké.

- Nem bizony - értettem egyet, s a vállamra akasztottam a gitárt.

Sietve behangoltam és játszottam rajta egy pár futamot, aztán akkordoztam egy kicsit. Némileg megnyugodva állapítottam meg, hogy a zenélés valóban olyan, mint a motorozás aki egyszer megtanulta, nem felejtí el egykönnyen. Márpedig mi annak idején sokszor napi hat-hét órát is zenéltünk. Miké hasonló felfedezést tett.

- Valahogy el fogunk boldogulni - állapította meg néhány perc után.

- Muszáj lesz - értettem egyet, és levettem a vállamról a Fendert.

- Mi van, te már be is fejezted? - csodálkozott.

- Egy jó billentyűs mellett a gitárosnak szinte nem is kell játszania - mondtam kajánul, majd komolyra fordítottam a szót - körülnézek egy kicsit a kertben, mert nem árt, ha tudjuk merre lehet a leggyorsabban eltűnni a ház közeléből.

- Végre egy jó ötlet - élénkült fel Miké. - Vidd a gitárt, és nézd meg a színpadot is, hátha onnan jobban el lehet startolni.

Megragadtam a Fendert, és kinyitottam az ajtót. A folyosó vége felől egy biztonsági ember közeledett. Elindultam felessem amikor odaértem hozzá, barátságosan rávigyörgöttem.

- A színpadot keresem.

- A saroknál jobbra, aztán megint jobbra - felelte.

- Kösz - emeltem fel a kezem és továbbindultam.

Nemsokára már ott álltam a színpadra vezető lépcsőnél. Nehéz, bordó bársonyfüggöny zárta el az utat. Félrehajtottam. Mögötte egy falépcső volt, amely a színpadra vezetett, ahol egy másik bársonyfüggöny zárta le a feljáratot, valamint egy rövid oldalfolyosó, ahonnan a pincébe nyílt lejárát. Bekukkantottam a pincelejáróba, aztán feldobogtam a sötétben a masszív falépcsőn. A színpad hátsó részére jutottam, néhány üresen árválkodó gitár - meg mikrofonállvány közé. Letettem a Fendert, s a vészvilágítás halovány fényében előreóvakodtam a színpad elejét lezáró függönyhöz. Széthúztam az anyagot és kikandikáltam.

Senki nem volt a teremben csak az üres asztalok, amelyek köré a hallgatóság majd ülni fog. A túlsó kijáratnál némi mozgolódást vettem észre. Ahogy jobban megnéztem, láttam, hogy néhány ór álldogál ott beszélgetve.

Ennyit a színpadról - gondoltam, s a gitárt az állványon hagyva ledobogtam a hátsó lépcsőn. Végigmentem a folyosón és hamarosan odaértem a bejáratú ajtóhoz. Megigazítottam a szmokingomat, kiléptem az épületből, és besodródtam a balandarasi előkelőségek közé. Lassan szlalomoztam előre a kisebb-nagyobb beszélgető csoportok között, közben pedig felmértem a terepet.

Az épület előtt

jobbra és balra is nyílt egy-egy nagyobb ösvény, a bal oldalin éppen akkor kanyarodott be a Silandar partiszervíz zárt teherautója. Néztam, ahogy a fehérkabátos, turbános alkalmazottak leemelnek két nagyméretű, kerekeken guruló fagyaltospultot, s elindulnak velük az épület felé.

- Végre itt vannak a gyümölcskelyhek - magyarázta lelkesen egy méregdrága ruhakölteményt viselő, erősen túlsúlyos hölgy a mellette álló fiatalembernek. - Az egész városban a Silandarnál készítik a legfinomabb fagyaltokat. Mi is csak tőlük rendelünk, ha partit adunk.

- És miért csak most hozzák őket? - érdeklődött a fiatalember.

- Azért, hogy minden a legfrissebb legyen. A pultok aljában lévő gyümölcsöket például csak az indulás előtt egy órával szedik le. Ezt maga a tulaj ellenőrzi, aztán ő is hozza ide az utolsó szállítmányt. Látja, ott van.

Arrafelé sandítottam, amerre mutatott, aztán úgy véltem ennyi elég is a gasztronómiából. A másik ösvény felé

vettem az utamat. Az apró kerti lámpákkal megvilágított út néhány kanyar után egy kisebb épülethez vezetett. A bejárat fölé nagyméretű vásznat feszítettek ki, amelyre két bodik volt festve, valamint egy szűkszavú felirat: edzőterem. Odabentről tompa koppanások jelezték, hogy a verseny résztvevői jelenleg is gyakorolnak. Őrt nem láttam a

közelben, s ez bizakodással töltött el.

Úgy látszik itt lesz alkalmam körülnézni, az elkövetkezendő napokban - gondoltam, és rövid nézelődés után visszafordultam a főépület felé. A közelbe érve az egyik bokor mellett megpillantottam az imént beszállított fagyaltospultok egyikét.

Biztos ez a tartalék - véltem és odasétáltam. Az üveg előlap mögött vagy húsz tartály sorakozott két sorban, telve a leggusztusosabb fagyaltokkal, amelyeket valaha is láttam. Erős kísértést éreztem, hogy felemeljem valamelyik üvegfedőt és megkóstoljam az alatt lévő finomságot.

Egy pillanatig tétováztam, aztán fogtam az adagolókanalat és beleraktam néhány gombócot egy kehelybe.

Most pedig lássuk a gyümölcsöket - gondoltam, s meghúztam a pult oldalán lévő cirádás ajtó fogantyúját.

Az ajtó kinyílt én pedig majdnem elejtettem a kelyhet.

Bamba arccal, tátott szájjal meredtem a látványra.

Aput aljában ugyanis nem friss gyümölcs volt. Az ajtó résén át egy kéz bukott ki a tárolóból. A rávetődő fényben jól látszott a csuklójáról kissé lecsúszott fehér ing és a ... vörös, flitterdíszítésű szmokingujj.

fMTHoFLY GREY

21.

- Úristen! - suttogtam elhűlve, aztán sietve körülnéztem, hogy van-e valaki a közelben.

Csupán egy-két távolabb ácsorgó beszélgetőt láttam, de

Ők szerencsére nem törődtek velem.

Leguggoltam és benéztem a tárolóba. Kétségtelenül a két zenész hullája volt odabent. Alig fértek be a szerencsétlenek, nem lehetett könnyű munka begyömöszölni

őket. Valaki azonban mégis vette magának a fáradságot, hogy behajtogassa a két tetemet a szűk helyre.

...De ki lehetett az, és miért tette? És hol és hogyan volt alkalma végrehajtani a dolgot...?

Nehéz kérdések voltak nem vitás. Az első meglepetésből felocsúdva azonban mégsem ezek tűntek a legfontosabbnak a számomra, hanem az, hogy hogyan lehetne megszabadulni a hulláktól, méghozzá minél hamarabb.

Ugyanis nem kellett különösebb jóstehetség ahhoz, hogy felmérjem ha valaki rájuk bukkan, akkor gond van. Az eddigiek után ráadásul már azt se hinné el nekünk senki,

hogy nem mi öltük meg őket.

Azonnal szólni kell Mike-nak - határoztam el magam.

Becsaptam a tároló ajtaját és elindultam. Azaz csak indultam volna, de alig léptem kettőt, az ajtó halk kattanással kinyílt, s az élettelen kéz ismét kibukott.

Gyorsan visszaugrottam és újra becsuktam. Aztán vártam mi lesz.

...Egy másodperc, ...kettő, ...nyekk. Megint kinyílt.

Ugy látszik rossz a zár.

Lassan kezdett folyni a hajtövemről a víz.

...Jézusom, hát nem ácsoroghatok itt egész este!... Valamit tenni kell!...

Hirtelen eszembe jutott, hogy van nálam némi papírpénz.,

...Ha összehajtogatok egy-két bankjegyet és mellényomom, talán zárva marad ez az átkozott ajtó...

, Belekotortam a zsebembe, előhalásztam két ötdollárost,

és elkezdtem hajtogatni őket. Már majdnem elkészültem,

amikor váratlanul léptek csikorogtak a kavicsösvényen.

Zsebre gyűrtem a pénzt, visszagyömöszöltem a kezét a

tárolóba, becsuktam az ajtót, s nekidőltem. A következő

pillanatban Balandó bukkant elő az egyik bokor mögül.

- Hát maga mi a fenét keres itt? - reccsent rám barátságtalanul.

- Megkóstolom a fagylaltokat - feleltem könnyedén.

- Miért nem a ház előtti pultnál kóstolgat?

- Nem tudtam, hogy ehhez tilos hozzányúlni.

- Hát akkor jó lesz, ha megjegyzi, hogy ezt a pultot

mindig csak akkor kezdjük meg, ha Mr. Grantham már evett belőle.

- Majd legközelebb vigyázok.

- Ajánlom is.

- Még valami?

- Jobban teszi, ha odamegy a ház elé, mert nemsokára kezdeniük kell.

- Csak végzek ezzel a kehellyel, és megyek.

- Most menjen!

Nem akartam vitázni vele, de tudtam, hogy ha ellépek

az ajtó elől, akkor megint kinyílik.

- Ide figyeljen Balandó! - emeltem fel a mutatóujjam.

Maga nem a főnököm, úgyhogy ne parancsolgasson nekem, mert azt nem szeretem.

Törődjön csak a biztonsági

kérdésekkel, és ne üsse bele az orrát az én dolgomba.

A fickó feje elvörösödött és hallottam, ahogy összezsikordulnak a fogai.

- Ne húzzon velem ujjat Grey, mert nagyon megjárhatja. Nem szeretem, ha kekeckednek velem. És különösen

nem bírom, ha...

Hogy mit nem bír az nem derült ki, mert váratlanul

megszólalt a rádiója. Egy Vadran nevű fickó jelentkezett

és a kapuhoz hívta.

- Máris megyek - mondta az izomkoloszus aztán rám

nézett. - Hamarosan visszajövök, és nagyon nem szeretném, ha még akkor is itt lenne.

- Oké, csak ne izgassa fel magát, mert árt a szépségének - feleltem nyájasan és figyeltem, amint tovacsörtet a díszbokrok között.

Mikor végre elnyelte a sötétség megkönnyebbültem

felsőhajtottam és előrántottam az ötdollárosokat. Pillanatok alatt kiékeltem a tároló ajtót, aztán gyors léptekkel

elindultam a főépület felé. Szívem szerint száguldottam

volna, de nem hívhattam fel magamra a figyelmet, így

beletelt egy kis időbe, amíg odaértem az Öltözőhöz.

Nagy lendülettel nyitottam be. Miképp a St. Louis

Blues-t játszotta félig lehunytt szemmel, mély átéléssel.

Amikor meglátott az ujjai megálltak a levegőben.

- Mi történt? - kérdezte rosszat sejtve.

- Itt vannak a zenészek - feleltem idegesen.

- Micsoda?! - hördült fel társam.

- Jól hallottad - erősítettem meg. - Valaki behozta őket.
 - Ki a nyavalya? És hogyan?
 - Mit tudom én. A lényeg az, hogy becsempészték őket,
 és berakták egy fagyialtospultba.
 - Egy mibe?
 -Egy fagyialtospultba.
 - Te most hülyéskedsz? - kérdezte Miké reménykedve.
 - Egyáltalán nem - ráztam a fejem.
 - Ajjaj! - nyögött fel társam. - Akkor nekünk annyi.
 - Hacsak nem tüntetjük el őket gyorsan.
 - Mindenképpen végünk van, mert az, aki behozta őket,
 biztos szolt Granthaméknek.
 - Nem, nem - vetettem ellen. - Ha Granthamék tudnának a dologról, már kinyírtak
 volna bennünket.
 - Ez igaz! - csillant fel Miké szeme. - Akkor gyerünk,
 próbáljuk meg eltüntetni valahogy a hullákat!
 - Gyerünk!

Kisiettünk az épületből és miután betájoltam, merre
 lehet a pult, elindultunk a bokrok között, ezzel is lerövidítve az utat.
 Nemsokára megérkeztünk. Szerencsére most
 senki nem volt a környéken, így alkalmasnak látszott a
 pillanat, hogy belökjük a holttesteket valamelyik sűrű
 díszcserje alá és ezzel - legalábbis ideiglenesen - elkerüljük a lebukást.
 Már nyúltam a nyitógomb felé, amikor hirtelen léptek
 hallatszottak. Erre sietve nekitámaszkodtunk a pultnak, és
 önfeledt csevegésbe kezdtünk a tradicionális, meg a modern jazz közötti
 különbségről, valamint az autentikus
 kadencia fontosságáról. Csak akkor akadt el a hangunk,
 amikor a jövevény kilépett a bokrok takarásából. Ugyanis
 nem más közeledett felénk energikus léptekkel, mint
 Parangi százados a balandarasi rendőrség szépreményű
 nyomozója.

22.

- és se hiányzott - szúrte Miké a fogai közt és
 egyetértettem vele. Ha Parangi elcsíp bennünket a két
 hulla mellett, életünk végéig börtönben csücsülhetünk.
 - Hát maguk, hogy a nyavalyába jutottak be ide?! - kérdezte a százados olyan
 hangerővel, hogy legszívesebben
 azonnal leütöttem volna. - Megmondtam, hogy ne akarjanak nyomozósdit játszani,
 nem?

Lopva körülnéztem és miután megállapítottam, hogy
 senki sem hallhatta a szavait, némileg megnyugodva feleltem.

- Mi itt dolgozunk százados.

- Igazán? - gúnyolódott Parangi. - És mióta, ha szabad
 kérdeznem?

- Ma este lépünk fel először. Tudja, mi leszünk Miss
 Surian kísérő zenészei a bodikdobó verseny ideje alatt.

- Gondolják, hogy beveszem ezt a sztorit? - kérdezte
 lekicsinylően, a bizonytalanság azonban ott vibrált a :
 hangjában.

- Ha nekünk nem hisz, akkor kérdezze meg Mae-t vagy
 Granthamet - vontam vállat.

Ez már sok volt. Paranginak lassan kinyílt a szája, és
 ezzel a meglehetősen előnytelen arckifejezéssel bámult
 ránk egy darabig. Aztán óvatosan közelebb hajolt.

- Maga komolyan beszél?

- Térjen magához százados - feleltem könnyedén. - És
 higgye el, nem viccelek, a bodikdobó verseny ideje alatt itt
 fogunk zenélni.

Parangi zavart tekintettel méricskért bennünket.

- De hát... erről egy szót sem szóltak nekem.

- Nem is kérdezte.

- Azt mondták, pihenni jöttek...

- Ijgen. Meg azt, hogy van itt egy kis elintézni valónk.

Na, ez az elintéznivaló. Nappal pihenünk, este játszunk.

- Ha nem így lenne - kapcsolódott be a társalgásba Miké -, akkor hogy juthattunk volna be ebbe az erődbe?

- Az igaz.

- Na, látja. Nyugodjon meg. És kapjon be egy-két kekszet. Tudja, a fekéllyel nem lehet szórakozni.

Parangi nem tért magához. Tétován a zsebéhez nyúlt, s tényleg elővett egy kekszet. Szinte megsajnálta.

- És maga mi járatban van itt? - érdeklődtem udvariasan.

- Természetesen a bodikos gyilkos után nyomozok.

- Van már valami értékelhető eredmény?

- Egyelőre semmi. A gyilkos akárki volt is, pótolta a bodikját, amikor megölte Kendarashit, tehát a fegyver nem vezethet el hozzá.

- Más nyom?

- Jelenleg megpróbálunk szemtanúkat keresni, akik esetleg láthattak valamit a kikötőben.

- És Kendarashinál?

- Ott az a helyzet, hogy a szomszédos üzletek már mind zárva voltak, amikor a gyilkosság történt, és...

Hirtelen elhallgatott, és fürkésző tekintettel nézett ránk.

- Ha csakugyan zenélni jöttek ide, és nem nyomozni, akkor mit érdeklí magukat, hogy én hol tartok az ügyben?

- Csak udvariasságból kérdezősködtünk, ne izgassa fel magát - kedélyeskedtem, de a válaszom nem nyugtatta meg.

- Jól vigyázzanak - döfte felénk a mutatóujját. - Ha csak a gyanúja is felmerül, hogy megpróbálnak átverni, nagyon megjárják.

- Ilyesmi eszünkbe sem jut - nyugtattam meg szelíden.

- Ajánlom is.

Már épp elkönyveltem magamban, hogy ezt az akadályt sikerrel vettük, amikor megcsikordult mellettünk a kavics, s megjelent Bando. Amikor meglátott, dühösen fújt egyet, mint a felingerelt bika és odadübörgött hozzánk.

- Megmondtam magának Grey, hogy ne itt tipródjanak, nem?

- Ha nem venné észre, egy rendőrtiszttel beszélgetünk világosítottam fel. - És a százados úr bizonyára udvariatlanságnak tartotta volna, ha egyszer csak faképnél hagyjuk a társalgás közepén.

- A, ön az, százados úr? - igyekezett mosolyt erőltetni a vonásaira Bando, amitől úgy nézett ki, mint egy elmebeteg kalapácsos gyilkos. - Nem is tudtam, hogy ismeri a zenészeinket.

- Persze, hogy ismerem őket, hiszen Mr. Grey találta meg azt a halott férfit a kikötőben - felelte Parangi, és most már átkoztam magam, amiért nem ütöttem le az előbb.

- Igazán? - a maláj összehúzott szemmel nézett rám. Nekünk ezt nem is mondta.

- Miért, kellett volna? - kérdeztem kihívóan, mert kezdett egy kicsit elegendem lenni mindenből.

- Nem, végül is nem - rándította meg a vállát Bando, látszólag ennyivel elintézve a dolgot, aztán Parangihoz fordult. - Elnézést százados úr, de a zenészeknek nemsokára kezdeniük kellene.

- Akkor menjenek csak, ne zavartassák magukat.

Bando elém lépett, és rám meredt.

- Menjenek, Grey! - morogta, hüvelykujjával a főépület felé bökve.

Nem akartam összetűzni vele, de a hullákat semmiképpen sem hagyhattuk ott a pult aljában, ha nem akartunk kínos helyzetbe kerülni.

- Azonnal megyünk, csak megeszek még egy kelyhet

mondtam. - Ez a kiwi egészen fantasztikus volt, és...

-Most!

- Csak menjen előre nyugodtan, mi majd...

- Most menjenek! - tört ki indulatosan Balandó és öklével olyat vágott a fagylaltos pultra, hogy az odébb ugrott.

Léptem volna utána, de elkéstem. A zár halk kattanással kinyílt.

Dermedten néztem, ahogy lassan kitárul az ajtó, aztán úgy éreztem, megáll az eszem. A tároló rész ugyanis olyan üres volt, hogy üresebb már nem is lehetett volna.

ADTHOnY GRcy

23.

Dambán meredtem a látványra, aztán Mike-ra, aki értetlenül nézett vissza rám.

Alig észrevehetően megrándítottam a vállam, majd Balandóhoz fordultam.

- Nem bocsátanám meg magamnak, ha agyvérzést kapna, úgyhogy indulunk.

Balandó komor arccal vette tudomásul a szavaimat és összehúzott szemmel figyelte, ahogy a főépület felé vesszük az utunkat.

- Ez most mi volt? - kérdezte Miké izgatottan, amikor hallótávolságon kívülre értünk.

- Úgy tűnik valaki megfújta a hullákat.

- Biztos vagy benne, hogy őket láttad?

- Persze. Ilyesmiben nem szoktam tévedni.

Miké felvonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

- Egyszerűen felfoghatatlan az egész. Először is miért kellett idehozni a hullákat, másodszor pedig ha már egyszer itt voltak, miért kellett eltüntetni őket?

.- Könnyebet kérdezz - rándítottam meg a vállam.

Mindenesetre nyilván nem ok nélkül történt a dolog.

- Nyilván - hümmögte Miké. - Hacsak nem valami idiótával állunk szemben.

- Kizárt dolognak tartom.

- Ami azt illeti, én sem adok neki sok esélyt. Annak már inkább, hogy mi dilizünk be szép lassan. Vagy, nem is olyan lassan.

- Ne vészmadárcodj! - torkoltam le. - Ahhoz különben is életben kellene maradnunk még egy darabig. Viszont, ha előkerülnek a hullák, Granthamék azonnal lelőnek vagy bevágnak bennünket az akváriumba.

- Ragyogó kilátások.

- Csak egyetlen dolgot tehetünk megpróbálunk úszni az árral, és bízunk benne, hogy az ismeretlen mókamester jól elrejtette a zenészeket.

Ebben maradtunk. A főépületbe érve Miké az öltöző felé vette az útját, hogy elhozza a szintetizátort, én meg a színpad felé indultam. Útközben megpillantottam a Silandar partiszerviz két alkalmazottját, akik a fagylaltos kocsikkal együtt érkeztek a villába. Éppen italostálcákkal megrakva indultak kifelé az épületből.

- Hé, fiúk - léptem oda hozzájuk -, kérdezhetnék valamit?

- Természetesen - felelte a magasabbik, akit a fehér pincérkabáton lévő apró felirat szerint Malunonak hívtak.

- Nos, ööö... arra lennék kíváncsi, hogy idefelé jövet megálltak-e útközben.

- Igen - felelte Maluno. - A kaputól nem messze felforrt a hűtővíz és nem tudtunk tovább jönni.

- A járgányunk már nem fiatal - tette hozzá a másik, akinek Sular volt a neve - az idefelé vezető emelkedő pedig nagyon hosszú. Mire felértünk, alig maradt víz a tartályban. De miért kíváncsi rá?

- Csak érdekelt a dolog - mosolyogtam barátságosan és elővárásoltam egy ötvenest a zsebemből. - Sokáig tartott, amíg megbütykölték?

- Hát olyan tíz-tizenöt perc - felelte Maluno, szemét a bankjegyre szegezve. - Tudja utána kellett tölteni a vizet,

meg az egyik vízcsövön ki kellett cserélni a bilincset. Még jó, hogy volt nálunk.

- Ertem. Mind a hárman részt vettek a szerelésben?

Úgy értem, a főnökük is ott volt magukkal, miközben a javítás folyt?

- Igen, bár nem sokat segített. Tudja, hogy van az ilyesmi, egy főnök általában csak okoskodni szeret...

- Az már igaz - értettem egyet, s átnyújtottam a bankjegyet. - Kösz, hogy válaszoltak.

- Nincs mit - vigyorodott el Maluno zsebre gyűrve a pénzt. - Ha kíváncsi még valamire, csak szóljon.

- Oké - vigyorogtam vissza és tovább indultam, magamban elkönyvelve, hogy a hullák idekerülésének titka megoldódott. A tréfás kedvű ismeretlen nyilván kihasználta az alkalmat, amíg Malunoék elől szöszmötöltek a hűtővízzel, és becsempészte a fagylaltoskocsiba a hullákat. Már csak azt lenne jó tudni, miért.

Nagyjából eddig jutottam a gondolataimban, amikor odaértem a színpadhoz vezető feljáróhoz. Félrehajtottam a bársonyfűggönyt, aztán csak néztem elkerekedett szemmel. Mert a strapabíró falépcsőkön ott hevert a két, újra meg újra felbukkanó zenész, ingre vetköztetett holtteste.

JVezdett egy kicsit elegendem lenni az estéből. Mintha valakinek az lenne minden vágya, hogy az örületbe kergessen bennünket. És, ha így halad a végén sikerülni is fog neki!

Ott álltam földbe gyökerezett lábbal, s nem tudtam mitévő legyek. Az nyilvánvaló volt, hogy sürgősen el kell

tüntetni a hullákat. De hova, és hogyan? Esetleg a színpad alá! - pattant ki az agyamból az isteni szikra. - Ott legalább ideiglenesen nyugtunk lesz tőlük, aztán majd meglátjuk.

Csak fel kell vonszolni őket a színpadra, hátul meg leereszteni.

Fűjtam egy nagyot, s mozdultam volna, hogy odalépjek a halottak mellé, amikor a közeli sarok mögül Sakiri fordult ki.

- Épp magát keresem, Grey - újságolta háromlépésnyi távolságból.

- Igazán? - kérdeztem elengedve a fűggönyt, amely a helyére visszahullva eltakarta a holttesteket. - Miért?

- Mert percekben bejjil kezdődik a megnyitó, maguk meg össze-vissza császkálnak. Balandoval úgy beszéltek meg, mindhármat az öltözőbe tereljük, hogy végre együtt legyenek. Na, jöjjön!

Válaszolni akartam valamit, amivel lerázhatom néhány percre, de a folyosó végén megpillantottam Balandot, s tudtam, hogy őtőle semmiképp sem tudnék megszabadulni. Kényszeredetten megfordultam.

- Oké, menjünk.

Végighaladtunk a folyosón és megálltunk az öltöző előtt. Ahogy nyúltam a kilincsért, az ajtó hirtelen kivágódott, s Miké lépett ki rajta nagy lendülettel, mint aki épp indul valahová.

A szinti azonban nem volt a kezében, és ebből - no meg az arcán uralkodó feszültségből - arra következtettem, hogy odabent sincs minden rendben.

Csekélység - gondoltam. - Ugyan mi lehet, ami még a jelenleginél is jobban nehezíti a helyzetünket? Semmi. Sakiri ugyan nem vette észre Miké gondterheltségét, de őt nem is ez érdekelte.

- Ne menjen sehová! - lépett elé. - Végre sikerült elcsípnem a társát, úgy hogy maradjanak most már a hátsójukon és várják meg Miss Suriant. Ezzel visszatolta Mike-ot a helyiségbe. Természetesen követtem, és ahogy átléptem a küszöböt, én is megértettem Miké viselkedését.

A bejáratnál szemközti falon lévő fogasokon ugyanis

szépen egymás mellett ott lógtak a halott zenészek tűzvörös szmokingjai.

BUDDHA KÖNNYE

25.

Jr ersze Sakiri is felfigyelt a dologra.

- Ez mi a nyavalya? - kérdezte a ruhadarabok felé bökve.

- Nem látott még vörös szmokingot? - kérdeztem vissza, közben pedig azon járt az agyam, hogy keveredjünk ki a csávából.

- Ne szórakozzon velem, Grey - vágott felém a szemével a maláj. - Látom, hogy mik ezek.

- Akkor mi a probléma? - érdeklődtem nyájasan.

- Az, hogy amikor az erdőben összeakadtunk, ezek nem voltak maguknál.

Jól látta a dolgot, tényleg ez volt a probléma.

-És?

- Jó lenne, ha megmagyaráznák, hogy hogy kerültek ide!

A géppisztoly csöve kissé felemelkedett és mit tesz isten pont felém nézett.

- Arra kíváncsi, hogy kerültek ide? - kérdeztem vissza csak, hogy húzzam az időt.

- Igen Grey, azt akarom tudni, hogy a nyavalyába kerültek ide ezek a szmokingok!

- Akkor miért nem engem kérdez? - hallatszott oldalról.

Mindannyian az ajtó felé pördültünk. Mae állt az ajtóban, gyönyörű, banánzöld, földig érő selyemruhában.

- Mondja Sakiri, nem fejezné be ezt az örökös minden és mindenki iránti gyanakvást? - nézett bosszúsan a fickóra a lány, miközben belépett a helyiségbe.

- Nekem ez a munkám - felelte hűvösen Sakiri. - Ezért fizetnek. És megbocsásson Miss Mae, de önnél sem volt semmilyen ruha, amikor találkoztunk.

- Azért, mert... nos, mert tegnap hoztam ide a szmokingokat.

- Azt is elmondaná, miért?

... A fene ebbe a Sakiribe!

- Azért, mert megkértük rá - feleltem a lány helyett.

Ha csak tehetjük mindig előre küldjük a fellépés helyszínére a fellépő szmokingjainkat. Azóta van ez így, amióta egyszer Kuala Lumpurban elkeveredtek a csomagjaink, és a műsor kezdése előtt néhány perccel még ruhákért kellett rohángálnunk az üzletekben.

A dolog bevált, Sakiri tekintete lassan megenyhült.

- Értem - mondta végül, majd rövid szünet után hozzátette: - hát akkor öltözzenek át, és menjünk.

- Hova?

- A színpadra.

- Most azonnal? - kérdeztem és a szívem egy pillanat alatt a torkomba ugrott.

- Persze - vont vállat Sakiri. - Mindjárt kezdődik a megnyitó.

- Nos... rendben - feleltem. - De, ha nem bánja, szeretnénk díszőrség nélkül átöltözni. Tudja... kabalából.

A maláj fitymálva felsóhajtott, leengedte a géppisztolya csövét, és kiballagott a folyosóra.

- Ez meleg helyzet volt - mondta megkönnyebbülten Miké, amikor becsukódott mögötte az ajtó.

- Szerencsére megint idejében jött - mosolyogtam Maere.

- Egy zenésznek jól kell tudnia időzíteni - mosolygott vissza a lány.

- Igaz. Már csak azt árulja el, miért hozta ide a szmokingokat?

s

- En? - csodálkozott.

- Hát nem maga volt? - kérdeztem és éreztem, hogy jeges borzongás kúszik végig a hátgerincemen.

- Pesze, hogy nem. Azt hittem maguk.
- Bár mi lettünk volna - dünnyögte Miké. - Akkor legalább tudnánk, hol vannak a holttestek.
- Ne aggódj, megtaláltam őket - mondtam csüggedten.
- Tényleg? - nézett rám Mae.
- Igen - feleltem fáradtan. - A színpadi feljárónál vannak és, ha jól számítom néhány percen belül közelebből is megnézhetjük őket, amikor Sakiri odakísér bennünket.
fMTHOíIY GREY

26.

IN éma levertséggel álltunk. Végül Mae törte meg a csendet.

- Most mitévők legyünk? - kérdezte.
Hát igen, az eddig történetek elemzése még várhatott. A legsürgetőbb dolog az volt, hogy az elkövetkező néhány percet túléljük.

- Szerintem két lehetőségünk van - véltem. - Az egyik, hogy becsaljuk Sakirit, leütjük és megpróbálunk kitörni.

- A kerítésig sem jutnánk el - vetette ellen Miké. - Mi a másik?

- Tovább játszunk. Felvesszük a szmokingokat és megyünk zenélni.

- És a hullák? - emlékeztetett Miké.

- Iratok nincsenek náluk, és ahogy elnézem, senki-sem ismeri őket - magyaráztam. - Az egyetlen azonosítási lehetőség a szmokingjuk lehetett volna, de azok most már rajtunk lesznek. így az itteniek számára csupán két ismerétien hullát fognak jelenteni.

Miké kis ideig gondolkodott a szavaimon, aztán bólintott.

- Rendben. Öltözzünk.

Levettük a szmokingokat a fogasról és... tanácstalanul néztünk egymásra. A két néhai zenész magassága ugyanis a ruhaujjakon is tükröződött. Jóval hosszabbak voltak a kelletténél.

- Ha felvesszük ezeket, azonnal lebukunk - vélte Miké.

- Egyáltalán nem - mondta Mae. - Egyszerűen felhajtjuk a felesleget és kész. Manapság úgylis ez a divat felhajtott ruhaujj, térdig érő kabát.

. - Akkor mi még nem is leszünk eléggé divatosak - próbáltam magamhoz a szmokingot. - Inkább csak túl lezserek.

- Majd többszörösen hajtjuk fel az ujjakat, hogy csak az alkarjuk közepéig érjen - nyugtatott meg a lány.

Nem sokkal később teljes harci díszben léptünk ki a folyosóra. Sakiri végigmért bennünket, de nem szólt semmit, csak intett, hogy induljunk. Szótlanul lépdeltünk végig a folyosón, s közben az elkövetkező percek eseményeit próbáltuk elképzelni. Nem tudtuk, miképpen fog reagálni az őrség a hullákra, de bíztunk benne, hogy mi nem leszünk gyanúsak.

... Csak fel ne tűnjenek valakinek a feltűrt ruhaujjak...

Baljós gondolataimból Grantham, Bando és Igor felbukkanása riasztott fel. A trió - hova máshova - a színpadfeljáró felé tartott

Már csak ti hiányoztatok - mormogtam nem létező bajuszom alatt.

- Remélem, felkészültek - nézett rám Grantham, mikor a bársonyfüggöny előtt összetalálkozott a két csapat.

- Természetesen - feleltem,, de azért nem kevés aggodalommal figyeltem, amint Igor félrehajtja a függönyt.

Aztán bölcs belenyugvással fogadtam az újabb fejleményt.

Mármint azt, hogy a titokzatos mókamester, innen is eltűntette a holttesteket.
27.

58 JVlindenenesetre jó adag megkönnyebbülés áradt szét a bensőmben, és viszonylag nyugodtan baktattam fel a lépcsőn a színpadra. Miké és Mae szintén elég könnyen alkalmazkodott a kellemes meglepetéshez. Gyorsan elhelyezkedtünk a színpad hátsó részén, Grantham pedig előrement. Néhány másodperc múlva széthúzták a függönyöket.

A terem időközben megtelt a balandarasi arisztokrácia prominens képviselőivel, s természetesen ott voltak a versenyzők is. Miközben

Grantham köszöntötte az egybegyűlteket, én gondosan szemügyre vettem a mezőnyt.

Nem sok ismerőst láttam, mindössze Fongot, meg Gordonékat. Viszont, amikor megszámláltam a bodikdobókat, láttam, hogy ketten hiányoznak. A dologra maga Grantham adott magyarázatot, amikor név szerint bemutatta a versenyzőket. Első információként azt tudtam meg, hogy Gordon két cimboráját Tom Boydnak és Gary Wardnak hívják. Ez azonban nem villanyozott fel különösebben. Az már annál inkább, amikor Grantham a hiányzó két versenyzőről kezdett beszélni.

- Mindketten kiváló mesterei a bodikdobásnak - kezdte a méltatást - és az utóbbi években minden versenyen igen eredményesen szerepeltek. Egyikük két második és egy harmadik helyezéssel büszkélkedhet, másikuk pedig az elmúlt két évben a Balandaras Párduca címet is elnyerte. Fogadják hát szeretettel két kiváló testőrömet Balandot és a harmadik bajnoki címére pályázó bodikdobó specialistát, a halálbiztos Igort.

Ezzel a melléte állókra mutatott, akik önelégült mosollyal nyugtázták a közönség tapsát.

Enyhe megdöbbenéssel néztem a két férfit, különösen Igort. Nem csak azért, menjt nem gondoltam volna róla, hogy ő a legjobb tördobó a környéken, hanem még valamiért. Ez a valami pedig az övén lógó díszes bodiktartó

volt, amelyre csak most figyeltem fel, és ami két vékony szíjjal volt a törpe övéhez erősítve. A szíjakon ugyanis érdekes díszítés volt.

Két-két bojt, amely apró sárga tollpihékből készült.

28.

Oldalba böktém Mike-ot, s a bojtok felé intettem a fejemmel. Társam a tollpihékre meredt, aztán tanácstalan vállrándítással jelezte, hogy ez még nem bizonyít semmit. Igazat adtam neki, hiszen teljes bizonyosságot csak akkor nyerhetünk volna, ha kézbe vehetjük és megvizsgálhatjuk a kérdéses tollpihéket. Mindenesetre felírtam magamban Igort a gyanúsítottak listájára. Nem volt egyedül, Fong és Gordonék már korábban lajstromba kerültek. Tulajdonképpen az összes versenyzőt a gyanúsítottak közé lehetett számítani.

A feladat csak az volt, hogy megnézzük, melyiküknek van lemettsze néhány tollpihe valamilyen ruha - vagy egyéb díszeről. Igaz egyelőre csupán Igornál láttunk ilyen, de bárki másnak is nyugodtan lehetett valami ilyesmije.

...Nincs mese, mindegyiküknél körül kell nézni!...

Túl sok időm nem maradt a tervezgetésre, mert Grantham nemsokára befejezte a beszédét és bekonferálta Mae-t meg minket. Feszült pillanatok következtek, mert tudtuk, hogy ha nem sikerül elfogadható zenét produkálnunk, akkor bajban leszünk. Végignézttem az asztalok körül ülő hallgatóságon, a diszkrétén félrehúzódo testőrökön, a terembejáratnál álldogáló Parangin, valamint a gyanakodva figyelő Fongon, meg Gordonékon.

Intettem Mike-nak, hogy jöhet a felvezetés, társam pedig egy pillanatnyi tétovázás után játszani kezdett. Vártam két teljes ütemet, aztán egy elegáns futammal előkészítettem a terepet Mae-nek. Amikor énekelni kezdett már tudtam, hogy nem lehet baj. Legalábbis addig, amíg a villában lévők az ő hatása alatt állnak.

- Jr ergetegesegek voltunk. Lehet, hogy újjá kéne szerveznünk a régi bandát - összegezte a fellépés tanulságait

Miké, amikor mintegy három órával később a szálloda felé suhant velünk a taxi a töksötétben kanyargó serpentinén.

- Ahhoz előbb még túl kéne élnünk ezt a kis kalandot jegyeztem meg alig hallhatóan, miközben az ismeretlen

sofőr arcát figyeltem a visszapillantó-tükörben. Szerencsére a motorzúgás teljesen elnyomta a hangunkat és a fickó különben sem törődött vele mit beszélünk, inkább az útra koncentrált. Ami azt illeti igaza volt. Az éjszakából előbukkanó újabb és újabb éles kanyarok százszázalékos összpontosítást igényeltek.

- Miért ne élnénk túl? - súgta Miké. - Most már mindenki elkönyvelt bennünket, mint zenészeket.

- Azért nem mindenki - szűrtem a fogaim közt. - Mae és Igor egyaránt tudja, hogy nem mi vagyunk azok, akiket vártak. És akkor még nem is beszéltünk a titokzatos mókamesterről, aki úgy rakosgatja ide-oda a hullákat, mint valami bűvész.

- Mindenesetre a fickó nincs ellenünk - tűnődött Miké, hiszen könnyedén leleplezhetett volna bennünket.

- Igazad van - értettem egyet. - Az illető valamiért nem akarja, hogy bajba kerüljünk. A kérdés csak az, hogy miért juttatta be a holttesteket a villába.

- Ne feledkezz meg a hogyanról sem - emlékezteit Miké. - Ilyen szigorú biztonsági rendszabályok mellett ez sem lehetett kis teljesítmény.

- Hát nem - értettem egyet. - Mellesleg most már abban sem vagyok biztos, hogy a Buddha Könnye itt van. Hiszen a fémdetektoron nyilván mindenkinek át kell menni, az pedig egyből lebuktatta volna azt, aki be akarta volna csempészni.

- Igen, de vedd figyelembe, hogy az ékszereket valószínűleg egy versenyző hozta be - érvelt társam.

- És?

- Mit és? Szerintem egyszerűen odarakta az ékszereket a bodikjai mellé valami tokba, vagy tartóba, és egyben átvitte az egészet a detektorkapun.

- Ez logikusan hangzik.

- Persze, mert az is.

- Oké, akkor a dolognak erre a részére találtunk magyarázatot - mondtam. - De továbbra is itt van még a holttestek kérdése.

- Hát ezügyben kérdezz valaki mást - ajánlotta társam. Nekem sejtelmem sincs, hogy miért épp a villába kellett hozni őket. Mindenesetre remélem, hogy aki behozta, ki is viszi a szerencsétleneket.

- Bízunk benne.

- És a továbbiakban mit csináljunk?

- Ha a hullák nem kerülnek elő, akkor tovább játszunk a szerepünket, és közben végigkutatjuk a versenyzők szálláshelyét, meg az edzőépületet. Szerencsés esetben rábukkanunk egy hiányos tolldíszre, vagy a gyémántokra vagy valamire, ami leleplezi a tolvajokat.

- Legelsőnek Igor bodiktartóját kéne megvizsgálni.

- Meg Gordonék szobáit. És Fongét is, mert jobban visszagondolva, úgy rémlik, őt is láttam tegnap este a Zöld Majomban. Azonkívül beszélni kéne Mae-jel és Igorral is, hogy megtudjuk mi az isten folyik a Grantham-villában, és miért falaztak nekünk.

- Ezek szerint holnap sem fogunk unatkozni.

- Nem bizony.

- Akkor jobb lesz, ha minél hamarabb lefekszünk, és jól kialusszuk magunkat.

Nem szoltam semmit, csak egyetértően bólintottam. Ekkor meg nem sejtettem, milyen átkozottul hosszú lesz számomra ez az éjszaka.

iVlire a szállodához értünk minden apró részletet megtárgyaltunk a másnapi teendőkkal kapcsolatban, így a hallba lépve egyenesen a szobáink felé vettük az irányt. Gyorsan beálltam a zuhany alá, és miközben folytattam

magamra a forró vizet, még egyszer átrágtam magam az eddig törtéteken. Gondoltam hátha beugrik valami, ami segít logikus magyarázatot találni az elmúlt néhány óra eseményeire. Akár az Iguacu-vízesés éves vízhozamát is magamra folyathattam volna, az sem segített volna. Egyszerűen képtelenségnek tűnt, hogy legyen értelmes magyarázat.

Meglehetősen csüggedten cuppogtam ki a zuhany alól. Felvettem a selyemköntösömet, lehuppantam egy kényelmes fotelbe és töltöttem magamnak egy italt. Ügy véltem ennyi züllés belefér a mai nap után. Már emeltem a számhoz a poharat és szinte előre éreztem, ahogy a bourbon végigbizsergeti a bensőmet, amikor valaki kopogott az ajtómon.

Rövid, izgatott kopogás volt. Hangtalanul letettem a poharat, az ajtóhoz óvakodtam, aztán - készen arra, hogy előbb üssek, mint ahogy az odakint álló feleszmél - feltéptem a kilincset. Mae állt a folyosón.

- He...hello! - mondtam bambán, és sietve leengedtem a kezemet.

A lány nem válaszolt, gyorsan besíklott a helyiségbe, s becsukta maga mögött az ajtót. Az érzéki parfüm illata végigbizsergette a testem.

- Csak pár percem van - közölte -, aztán tovább kell mennem a Zöld Majomba, mert szerepelek a hajnali műsorban,

- Oké, semmi baj - feleltem kissé értetlenül. - Egy Martinit?

- Az, jó lesz.

Töltöttem és átadtam neki a poharat, közben pedig azon törtem a fejem, melyiket is tegyem fel először a számra toluló ezer kérdés közül. Végül úgy döntöttem, az elején kezdem a dolgot.

- Ööö... elmondaná, hogy miért segített nekünk?

- Azért, mert tudom, miért jöttek - felelte határozott hangon.

Őszintén szólva meglepett a dolog. Azt hittem Jim nem szervezett be senkit a tervezett akcióba rajtunk kívül. És bár valószínűnek tűnt, hogy Mae csak egy jóindulatú segítő, aki nem vesz részt aktívan az ékszer felkutatásában, úgy véltem, jobb, ha terjesen kimarad. Csak zavart okozhat.

- Tehát, tud mindent? - kérdeztem óvatosan.

- Igen - válaszolta a lány. - És továbbra is segíteni akarok maguknak.

- Miben? - vontam fel csodálkozva a szemöldököm.

- Abban, hogy megtalálják a gyémántokat, és rács mögé juttassák az egész bandát.

- Értem... De szerintem okosabb lesz, ha ránk hagyja a dolgot.

- Ezt nem mondja komolyan - nézett rám bosszúsan.

Hiszen én vagyok az, aki mindent tud. És már megbocsásson, ha én nem vagyok, akkor maguk már nem is élnének.

Mert., akkor Sakiriék biztosan odamennek magukhoz és meglátják a két holttestet. Mellesleg, muszáj volt megölni azt a két embert?

- Tessék? - bukott ki a számon, és fordult velem egyet a szoba.

..Te jó ég, jó lesz vigyázni...

- Azt kérdeztem, mindenképpen szükséges volt végezni azzal a két emberrel? Nem lett volna elég, mondjuk megkötni őket?

- Nos...ööö...nem. De ne haragudjon most nem ez a legfontosabb.

- Hanem?

- Azt mondta, hogy segíteni akar nekünk, és mindent tud. Akkor, kérem beszéljen.

- Nincs sok időm, de megpróbálom összeszedni a lényegét.

- Helyes, kezdje például azzal, hogy Igorra mennyire

számíthatunk.

- Igorra?! - hűlt el Mae. - Jézusom, hát semennyire. Sőt azt ajánlom, hogy igyekezzenek minél távolabb maradni tőle. Ha csak a legkisebb gyanú is felmerül benne, hogy maguk nem azok, akiknek, kiadják magukat, akkor mindannyian meghalunk. Kezdttem fáradni egy kissé.

- Hogy mondja? - érdeklődtem, nyugalmat erőltetve magamra.

- Azt mondtam, ha Igor rájön, hogy maguk nem azok, akiket ő várt, azonnal szól Granthamnek, és akkor mindannyiunkat megölnék. Gyorsan ledöntöttem a bourbont, és töltöttem magamnak még egyet. Közben azon járt az agyam, hogy vajon ez az észbontóan csinos, és vonzó lány tudja-e, mit beszél vagy esetleg nincs teljesen rendben agyilag. Lehajtottam a második adag whiskyt, aztán letettem a poharat és ránéztem.

- Azt hiszem jobb lesz, ha egyelőre hagyjuk Igort és a gyémántokról beszélünk.

- Rendben - felelte Mae -, beszéljünk a gyémántokról.

- Van valami elképzelése arról, hogy hol lehetnek?

- Szerintem a titkos alagútban.

-Hol?

- Hát abban a föld alatti járatban, amely a főépületből indul és valahol a dzsungelben bukkan a felszínre.

- Ööö... értem - bólogattam, bár fogalmam sem volt róla, miről beszél. Mae pedig folytatta.

- Azt sajnos még nem sikerült kiderítenem, hogyan lehet lejutni oda, de azt már szinte biztosan tudom, hogy Grantham szobájából nyílik.

- Aha.

- Persze tisztában vagyok vele, hogy ez nem túl sok, de ennél többet senki sem tud a lejáratról, kivéve persze Granthamet.

- Azt akarja mondani, hogy rajta kívül senki sem tudja, hol kezdődik és merre tart ez a... titkos alagút?

- Igen - bólintott Mae.

- Az őrség tagjai se?

- Nem.

- Ööö... biztos, hogy létezik?

- Legalábbis ezt rebesgetik.

- Tehát bizonyíték nincs rá.

- Nincs.

- És maga úgy gondolja, hogy ott vannak a gyémántok...

- Igen.

Felsőhajtottam, és nyitottam a szám, hogy összefoglaljam az általa elmondottakat, de ekkor megint kopogtattak az ajtón.

- Ki az? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Igor vagyok - jött a válasz. - Engedjen be! Sürgősen beszélnünk kell.

31.

lvlae-re néztem, aki egy pillanat alatt halott sápadttá vált, s miután a tekintete végigcikázott a helyiségen, gyors mozdulattal az erkélyhez lépett.

- Csak nem akar lemászni? - suttogtam döbbenten.

- Ha itt talál, mindkettőnknek vége - lehelte és átlendítette a lábát a korláton.

- Nyissa már ki! - türelmetlenkedett odakint Igor.

- Oké, megyek - feleltem, miközben néztem, ahogy a lány ruganyos mozdulatokkal leküzdi magát a földszintre.

Felkaptam a közeli kisasztalkán álló íégfrissítő flakont és körbepermeteztem a helyiséget, hogy a parfüm átható illatát eltüntessem, a rúzsfoltos poharat pedig belöktem a bárszekrénybe. Még egyszer körülnéztem, aztán az ajtóhoz

léptem és kinyitottam.

A törpe fürgén besiklott a szobába, s bezárta maga mögött.

- Csak néhány percre tudtam elszabadulni - hadarta.

Ha tovább maradnék, Grantham gyanút fogna.

- Világos - bólintottam, mert immáron elkönyveltem magamban, hogy itt mindenki egyaránt fél, gyanakszik és siet.

Igor egy fejbiccentéssel nyugtázta gyors felfogókészségemet, s rögtön a lényegre tért.

- A munka nagyon nehéz, szinte megoldhatatlan - közölte tömören.

- Sejtettem - feleltem, és vártam, hogy azt is kifejtse, mi a munka. Nem mintha el akartam volna végezni, de úgy véltem, ideje, hogy valaki elmondja végre, mi az isten folyik itt. Márpedig egyelőre ő volt az egyetlen esélyem.

- És mi lenne a menetrend? - érdeklődtem.

- Először is be kell jutniuk Grantham dolgozószobájába

- felelte a törpe.

- Aha. Esetleg van valami ötlete?

- Őszintén szólva nincs. A feljáratot és a liftet a nap huszonnégy órájában őrzik, az összes ablakon masszív vasrács van, a tetőre pedig csak helikopterről lehetne leereszkedni, de az is felesleges lenne, mert onnan nincs lejárát.

- Remek. És, ha mégis bejutunk, akkor mi a további teendő?

- Megkeresik a titkos alagút bejáratát és végigmennek rajta, hogy tudjuk, hol a másik vége. Aztán visszajönnek és várnak. A megfelelő pillanatban pedig... kinyitják a rejtett ajtót és... kezdődik a bál.

- Világos - rándítottam meg a vállam könnyedén, mert kezdtem már egy kicsit imunissá válni a körülöttünk felbukkanó emberek érthetetlen fecsegésére.

- Ne vegyék félvállról a dolgot! - intett a törpe komoran. - Tudják mi történt a két előző zenésszel...

- Persze - feleltem elkomolyodva. - És nem áll szándékunkban úgy végezni, mint ők.

- Meg is értem. Csúnya halál, ha az embert élve megeszik a cápák.

Kissé megrogytak a térdeim. Miféle cápákról beszél ez, hiszen alig néhány órával a saját szemünkkel láttuk a zenészek holttestét. Igor szerencsére nem vette észre az arcomban a döbbenetet.

- Sakirire pedig nagyon vigyázzanak - folytatta a helyzet ismertetését. - Rendkívül gyanakvó és azt hiszem sejt valamit.

Bár én is sejtenék valamit - gondoltam,, aztán hirtelen ötlettől vezérelve megkérdeztem. - És mi a helyzet MaeJel?

- Ő legalább olyan veszélyes ránk nézve, mint Sakiri felelte Igor. - Ha rájönne, hogy kik maguk valójában, nagy bajban lennénk.

- Értem - feleltem egykedvűen, s erős kísértést éreztem, hogy csörgős sipkát nyomjak a fejembe, kirohanjak a szálloda tetejére és hangos röhögéssel elkezdjek szambázn.

...Ha ezek normálisak, akkor én vagyok hülye...

Márpedig Igor láthatóan teljesen komolyan gondolta, amit mondott.

...És az, hogy ő és Mae egyaránt említette azt a bizonyos titkos alagutat, azt jelenti, hogy mégsem teljesen elmebeteg. Legalábbis ez a föld alatti járat valóban létezik...

- Elképzelése sincs, hogy Grantham szobájából hogyan lehet lejutni abba az alagútba? - kérdeztem.

- Ezt Grantham hétpecsétetes titokként őrzi - felelte a törpe. - Senkiben sem bízok meg teljesen.

Meg tudom érteni - gondoltam, közben pedig azon törtem a fejem, hogyan szedhetnék ki még belőle valami információt anélkül, hogy leleplezném magunkat előtte. Nehéz kérdés volt, és Igor nem is hagyott időt a gondolkodásra. Az

órájára nézett, aztán az ajtóhoz lépett.
- Mennem kell - közölte. - Igyekezzenek minél hamarabb megtalálni a lejáratot és legyenek nagyon óvatosak.
A legkisebb hiba és mindannyian halottak vagyunk.
Azzal választ sem várva kisiklott a folyosóra, és behúzta maga mögött az ajtót.
32.
Ott álltam mozdulatlanul, s egyszerűen nem tudtam magamhoz térni. Mae és a törpe látogatása nemhogy eloszlatta volna a kérdéseimet, hanem megsokszorozta őket.
...Mi az, hogy itt ketten is tudják, hogy nem azok vagyunk, akiknek kiadjunk magunkat, és mégis mind a ketten úgy tesznek, mintha minden rendben volna?
Ráadásul mindketten a másiktól óvnak bennünket mondván, ha az előtt lelepleződünk, halál vár ránk. És miféle zenészekről beszélt Igor, hiszen, akiket mi helyettesítünk, azokat nem ették meg a cápák. Mellesleg, ki ölhetette meg Jerry-éket és miért? És miért csempészte be a holttesteket a villába? És vajon ki is vitte-e őket, vagy esetleg Grantham pribékjei hamarosan rájuk találhatnak?..
A kérdések sorát akár reggelig is folytathattam volna, de néhány perc után úgy döntöttem, hogy ezzel nem megyek semmire.
...Jim gyilkosát kell megtalálni, ez a kulcsa mindennek! A bodiktartó-dísz alapján Igor is a gyanúsítottak között volt, de a jelenlegi helyzetben nem állt szándékomban visszalopakodni a villába, hogy átkutassam a holmiját.
Valamit azonban úgy éreztem tennem kell. Méghozzá azonnal!
Rövid morfondírozás után arra a megállapításra jutottam, hogy ha Fongnál vagy Gordonéknál körülnézek, már előrébb leszek valamivel. Mert Jim halálakor mindannyian ott voltak a Zöld Majomban, és bodikjuk is van, tehát egyáltalán nem lehetetlen, hogy közöttük van a tettes.
Rádiótelefonon felhívtam a portát, és Mr. Fongot kerestem. Amikor a kínai felvette, gyorsan letettem. Ismét tárcsáztam és elváltoztatott hangon a 217-est kértem.
Ugyanis még a villában fültanúja voltam Gordonék egyik beszélgetésének, amelyből kiderült, hogy Wardnak külön szobája van, a 217-es.
A telefon hosszasán csörgött, de senki sem vette fel.
Ez két dolgot jelenthetett vagy nincs a szobájában, vagy nagyon berúgott és most mélyen alszik. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy - biztos, ami biztos - nem az ajtón keresztül hatolok be hozzá. Gyorsan felöltöztem, s egy perccel később már az erkélyen álltam. Számításaim szerint Ward szobája srégen az enyém fölött helyezkedett el.
Óvatosan felleptem a korlátra, és mászni kezdtem. Nem volt nehéz leküzdeni az alig pár méteres távolságot. Néhány erőteljes mozdulat és átlendítettem magam a 217-es szoba erkélykorlátján. Villámgyorsan lekuporodtam és körbepillantottam. Semmi sem mozgott a Sinwaya körül, csupán a tenger felől érkező lágy szellő borzolta a közeli pálmák koronáját. Kis ideig füleltem aztán az erkélyajtóhoz araszoltam. Nyitva volt. Az üvegtáblákon át bekémleltem a sötét szobába, majd megállapítva, hogy nincs mitől tartanom, belöktem az ajtót. Bemásztam, és némiképp megnyugodva felegyenesedtem.
Eddig minden rendben - állapítottam meg, miközben a beáramló holdfényben szemügyre vettem a helyiséget.
Úgy terveztem, jó alaposan átkutatom a szobát, majd feltűnés nélkül távozzom, de nem így történt. Amikor ugyanis a tekintetemmel körbepásztáztam, az ablakon beeső fénysávban egy kezet pillantottam meg a földön. A végtag egy testben folytatódott, egy élettelen testben. Odaléptem mellé és leguggoltam. Ward volt az. A félig

ülő testhelyzet, amellyel a falnak támaszkodott szinte békés hangulatot árasztott. Nem így a melléből kiálló bodik.
Pontosan a szíve közepét szúrta át.

33.

15 ár a halott felsőteste sötétben volt, némi erőlködés után ki tudtam venni a markolatot díszítő motívumot. Természetesen egy vicsgorgó párd�cfej volt. Ahogy jobban megvizsgáltam a gyilkos fegyver elhelyezkedését, azt is megállapítottam, hogy a bodikot nem dõfték, hanem dobták. Valószínûleg az erkélyajtó felõl, ahonnan én is belopakodtam a helyiségbe. A vér még nem alvadt meg, tehát

az eset csak percekkel a megérkezésem elõtt történhetett.

Az elsõ kérdés, amely felmerült bennem az volt, hogy vajon miért hagyta a tettes a gyilkos fegyvert a helyszínen.

Aztán megpillantottam Ward bodikjait az asztalon. Egy hiányzott a készletbõl.

.. ,Ezek szerint a fickó megint pótolta a hiányát. A sajátját belevágta Wardba, aztán elvett egyet az asztalról, és szépen távozott.

Hogy így történt abban szinte teljesen biztos voltam.

Mindenesetre megpróbáltam - a nyomokat figyelembe véve - a lehető legpontosabban rekonstruálni a történeteket.

Arra a következtetésre jutottam, hogy a tettes be akart lopózni az amerikaihoz, aki viszont épp a behatolás pillanatában érkezett meg. Az alkalmi betörõnek a zár kattánását

hallva mindõssze annyi ideje maradt, hogy elõrántsa a bodikot. A továbbiakban, sem teketóriázott sokat, amint Ward belépett, a szívébe hajította a gyilkos fegyvert. De vajon ki volt az illetõ, és mit keresett Wardnál?

Néhány pillanatra eltõprengtem a dolgon, de nem lettem okosabb. Az viszont nyilvánvaló volt, hogy jobb, ha

nem sokáig rontom itt a levegõt. Még egyszer körbenéztem aztán az erkélyajtóhoz léptém. Néhány másodperc

mûlva már a saját erkélyemen landoltam. Ugyanúgy lekuporodtam, mint amikor Wardhoz érkeztem meg és az elõvigyázatosságom ezúttal nem volt felesleges.

Igaz nem a

szálloda környékén támadt mozgás az akrobata mutatványom nyomán, ahogy az várható lett volna. Nem!

A saját szobámban matatott valaki nagy szorgalommal.

Mivel nálam sem égett a villany, nem sokat láttam a fickóból. Inkább csak sejtettem a testének körvonalait. A

mozgását viszont kitûnõen követni lehetett annak a parányi elemlámpának köszönhetõen, amelynek vékonyka

fénynyalábja ide-oda cikázott a helyiségben. A látogató

éppen a fiókjaimat húzogatta ki nagy lelkesedéssel. Nem

akartam Ward sorsára jutni, és egy bodikot kapni a szívembe, ezért úgy döntöttem nem rontok ajtóstól a házba,

hanem meglepem. Megvártam, amíg hátat fordít és az ajtóhoz siklottam.

Hangtalanul beléptem a szobába és mögé

surrantam. Épp a fehérnemûimet tanulmányozta.

- Segíthetek valamit? - érdeklõdtem.

A fickó egy pillanatra megdermedt, aztán szélesebben

hátrapõrdült. Pont erre számítottam. Keményen állon

vágtam, mire neki esett a fiókos szekrénynek, majd oldalra

zuhant, felborítva az egyik fotelt. Mindehhez képest meglepõen gyorsan ugrott talpra. Nem állt szándékomban

megvárni, amíg elõrántja a bodikját, ezért sietve mellé

szökelltem és egy taposórúgással a falnak repítettem. Már

készültem, hogy végképp letaglózzam, amikor váratlanul

oldalt ugrott, s egy szabályos oldalsórúgással beleszállt a

gyomromba. A támadás az ágyra döntött. Gyorsan oldalra

gurultam, aztán felpattantam, kivédtem a felém zúduló

ütést, és hatalmas erõvel lengõbordán vágtam. Ez megtörte

a lelkesedését én pedig kihasználva az alkalmat elõrerobbantam, s egy

könyökütéssel kíméletlenül halántékon vágta. Ez végképp betett a fickónak. Úgy csuklott össze, mint egy rongybaba.

Vettem néhány nagy levegőt, aztán lehajoltam hozzá, s a szoba közepére húztam, hogy a beszűrődő fényben szemügyre vegyem. Csak ekkor tudatosult bennem, hogy maszkot visel.

- Na, lássuk ki vagy te kis titkolózó - dűnnyögtem kajánul, és az álarc felé nyúltam.

A következő pillanatban valaki úgy vágott fejbe hátulról, hogy humoromat és eszméletemet veszítve az álarcos mellé hanyatlottam.

34.

Arra tértem magamhoz, hogy dörömbölnek az ajtón.

Feltápászkodtam, odabotorkáltam és kinyitottam. Miké állt a folyosón.

- Mi történt veled? - nézett rám aggódva.

- A, semmi, csak majdnem kinyírtak - legyintettem, aztán megmasszíroztam a halántékomat. A fejem zúgott és fájt, de amúgy elfogadható állapotban voltam.

- Gyere be - intettem, s lerogytam egy fotelbe. Csak most hallottam, hogy odakint izgatott kiabálás, rohangászás folyik.

- Mi ez a hangzavar? - kérdeztem.

- Wardot megölték - újságolta Miké.

- Ja, azt tudom - motyogtam.

- Honnan? - döbbsent meg társam.

Csináltam néhány fejkörzést, hogy kissé összeszedjem magam, aztán elmondtam neki az elválásunk óta történeteket. Miké egyre növekvő csodálkozással hallgatott, végül rossszallóan megcsóválta a fejét.

- Miért nem szóltál, hogy fedezzelek?! A fenébe, akár meg is halhattál volna.

- Hát, ha a bodikos gyilkossal akadok össze, akkor most biztos nem cseverésznénk - értettem egyet.

- Hogy érted azt, hogy ha a bodikos gyilkossal akadtál volna össze?

- Úgy, hogy a fickónál, aki nálam matatott, nem volt bodik.

- Ezek szerint Wardot másvalaki ölte meg?

- Nagyon valószínű. A baj csak az, hogy fogalmam sincs, ki.

Találgatásra nem maradt időnk. Odakint energikus léptek dobbantak, aztán valaki megdöngette az ajtót.

- Nyissa ki, Grey!

Parangi volt az.

- Na, még ez is - nyögtem elnyűtten, és felkászálódtam a fotelból.

- Mi újság százados? - kérdeztem, miközben ajtót nyitottam.

Parangi gyanakodva mért végig.

- Mi történt magával?

- Leütöttek - vallottam be.

- Aha, szóval verekedett!

- Talált, süllýedt.

- És ki volt az... ellenfele?

- Fogalmam sincs.

- Ezt ugye nem mondja komolyan?

- De igen, komolyan mondom. Ugyanis álarc volt a fickón, bemutatkozni meg elfelejtett.

- Hm. Gondolom tudja, miért vagyok itt?

- Miké említette, hogy Gordon egyik cimboráját kinyírták.

- Így van. Magának nincs valami hozzáfűznivalója dologhoz?

- Mi lenne?

- Mit tudom én. Mondjuk látott vagy hallott valamit...

- Mit kellett volna látnom vagy hallanom? - tudakoltam.

- Nos - magyarázta Parangi -, a nyomokból arra következtetek, hogy Ward gyilkosa az erkélyről hatolt be az áldozathoz.

-És?

- És ehhez valahonnan oda kellett másznia. Lentről, fentről vagy esetleg... oldalról.

- Úgy érti a gyilkos az én ablakom előtt mászott el útban Wardhoz?

-Ez is lehetséges - mondta sejtelmesen Parangi. Csak most esett le a tízcentes.

- Vagy akár én is átmászhattam hozzá, hogy megöljem, igaz? - kérdeztem gúnyosan.

- Mi tagadás, ez a lehetőség is felmerült bennem.

- Aha. És miért tettem volna, szórakozásból, vagy unalomból?

- Ki tudja azt. Különböznél úgy hallottam, maga is elég jól kezeli a bodikot.

- Azzal ölték meg? - adtam az ártatlant.

- Ugyan már Grey - nézett rám megrovóan a százados. Hiszen a hotelben már mindenki tudja.

- Csakhogy én ájult voltam eddig.

- Tényleg erről el is felejtkeztem. Hogy is történt a dolog? Álmában lepték meg?

- Pontosan.

- Szóval ezek szerint maga ruhástul alszik, két centivel a vetetlen ágy felett lebegve, nehogy összegyűrje a huzatot.

- A székben bóbiskoltam, ha éppen tudni akarja.

- Na, persze. De visszatérve a bodikra, a barátjának nyilván első dolga volt, hogy informálja arról, amit megtudott.

- Nem informált, hanem megpróbált életet lehelni belém. Mellesleg, ha bodikkal ölték meg, akkor én kívül esek a gyanúsítottak köré, mert nekem nincs olyanom.

-Akár tőle is elvehette.

- Ezek szerint csak három bodik volt Ward szobájában?

- kérdeztem, mintha nem tudnám.

Parangi nem válaszolt. Fürkésző tekintettel tanulmányozta az arcomat, s közben nyilván azon gondolkozott, mennyit mondjon el abból, amit sikerült megállapítania.

Végül úgy döntött, semmit. Inkább témát váltott.

- Tudja Grey, nagyon meglepődtem, amikor hallottam magukat zenélni. Rosszabbra számítottam.

Mi is - gondoltam, de nem szóltam semmit.

- Elmondaná, hogy kerültek kapcsolatba Granthammel?

Úgy értem, hogy került sor a maguk meghívására?

- Ez sajnos titok - mosolyogtam rá sejtelmesen.

- Igazán? És ugyan mi a fenéért?

- Mert a végén még a nyakunkra hozná a konkurenciát.

Parangi nem volt megelégedve a válasszal. Egy ideig a plafont tanulmányozta, mint elnyűtt tájfutó az eget aztán hirtelen rám meredt.

- Nem tudom, hogy kerültek ebbe a zenész szerepbe szegedte rám a mutatóujját -, de biztos vagyok benne, hogy nem bazseválni jöttek ide. És piszkosul kezdem unni, hogy miközben hullanak körülöttünk az emberek, maguk úgy tesznek, mintha nem tudnának semmit.

- Higgye el százados, gyakorlatilag nem tudunk semmit - próbáltam megnyugtani.

- És nem gyakorlatilag?! - csattant fel ingerülten.

- Nos - igyekeztem nem nagyon dühíteni -, azt hiszem, mindannyiunknak megvan a saját dolga. Maga nyomoz a gyilkosságok ügyében mi meg... zenélünk.

- A francba, Grey ne hozzon ki a béketúrásból, mert lecsukatom, hogy ki se keveredik a síttről egy hónapig!

- És milyen indokkal? Hogy a fűre léptünk ott, ahol nem lett volna szabad?

Parangi feje lassan kezdett belilulni.

- Nézze - próbált meg lehiggadni -, tudom, hogy maguk nem öltek meg senkit és nem is gyanúsítom magukat semmivel. De az ég szerelmére, miért nem segítenek nekem? Akármennyire is szerettem volna elmondani neki mindent, nem tehettem.

Amint olyasmit tudunk meg, ami valóban segíthet magának, szólni fogunk-feleltem.

Parangi rám emelte a tekintetét, amely egyaránt volt elgyötört és fenyegető.

- Nem szeretném, ha megpróbálnának átverni - mondta csendesesen. - Ha csak egyszer is rajtakapom magukat, hogy valami konkrét tényt elhallgatnak, nem lesz pardon. Sarkon fordult és kidübörgött a szobából.

flflTHOnY 6REY

35.

Hgyáltalán nem tört le a távozása. Az elmúlt órák eseményei igencsak megviseltek, és az ütéstől kába agyam egyfolytában kiadós pihenésért sikoltozott. Néhány perccel később már ágyban is voltam, azzal a reménnyel, hogy

az éjszaka további részében senki sem fog zaklatni. Es a fohászkodásom ezúttal meghallgatásra talált. Reggel nyolc óra tájban teljesen magamtól ébredtem. Belehunyorogtam a reluxák résein át betűző napfénybe és örömmel állapítottam meg, hogy a fejbeütés utóhatásai teljesen elmúltak.

Néhány percre még lustálkodtam, aztán felkeltem és elballagtam zuhanyozni. Éppen végeztem, amikor megcsörrent a telefon. Vorapaya volt az.

- Jól gondolta, Mr. Grey, tényleg jelentkeztek a fickók vágott bele sietve a mondandójába. - Azt mondták, ha meggondoltam magam, még tárgyalhatunk.

- És ön mit válaszolt?

- Azt, amit megbeszéltünk.

- Helyes. Elmondták az elképzeléseiket?

- Igen. Újabb embert kell Balandarasra küldenem, méghozzá nagyon gyorsan.

- Mennyire?

- Az illetőnek holnap már meg is kell érkeznie.

- Okos fickók ezek - ismertem el. - Nem akarnak magának időt adni, hogy felbérreljen valami profit.

- És a maguk embere oda tud érni holnapra?

- Igen.

- Ez nagyszerű.

- Ühüm. És mi a további menetrend?

- Az illetőnek a Hotel Sinwayaban kell megszállnia, délután pedig el kell mennie a Zöld Majomba. Azt mondták, a színpadtól jobbra eső kisteremben üljön le. Ott veszik fel vele a kapcsolatot hat óra körül.

- Miről fogják megismerni?

- Arról, hogy egy üveg pezsgőt, meg egy üveg sört kell rendelnie, aztán a sört a pezsgőspohárból kell innia.

- A pénz átadásának részleteiről közöltek valamit?

- Nem. Azt mondták, ezt majd személyesen beszélük meg az illetővel.

- Értem.

- Mr. Grey.

- Nos?

- Mi lesz, ha a gazemberek rájönnek, hogy nem vagyok hajlandó fizetni?

- Úgy fogjuk csinálni, hogy ne jöjjenek rá.

- De, ha mégsem sikerül, akkor az önök barátja nagyon nagy veszélybe fog kerülni...

- Vigyázni fogunk rá, Mr. Vorapaya.

- Tudja, csak azt akarom mondani, hogy ha az akció sikeréhez szükség van a tolvajok által követelt pénzre, akkor... nos, akkor a rendelkezésükre bocsátom az összeget.

- Nem hiszem, hogy erre szükség lesz. Ha mégis, akkor értesíteni fogjuk.

Vorapaya egy darabig hallgatott, aztán halkán megszólalt.

- Mondják meg a barátjuknak, hogy busásan meg fogom fizetni a fáradozását.

- Eziránt nem is voltak kétségeink.

- ...És természetesen az önökét is.

- Már említettem Mr. Vorapaya, hogy a számunkra a jelen pillanatban lényegtelen a pénz. Ha őszinte akarok lenni, akkor azt kell mondjam, hogy amennyiben a tiszteletdíj motiválna bennünket, már rég kiszálltunk volna az ügyből.

- Csak nem történt megint valami? - vált aggódóvá a hangja.

- Valami? - mosolyodtam el kesernyésen. - Ha felsorolnám önnek, hogy mi minden történt azóta, hogy utoljára beszéltünk, órákig tartana.

- Ez elég hajmeresztően hangzik, Mr. Grey.

- Nem csak úgy hangzik - mondtam csendesen. - Ez tényleg hajmeresztő.

BUDDHA KÖNNYE

36.

iVliután letettem a kagylót sietve felöltöztem és indultam volna Mike-hoz, de ismét megcsörrent a telefon.

- Tessék - szóltam bele.

- Szálljanak ki az ügyből! - suttogta valaki a vonal végén.

- Milyen ügyből? - kérdeztem és valóban fogalmam sem volt róla, hogy melyikre gondol a sok ügy közül.

- Tudja azt maga nagyon jól - morogta.

- Tegyük fel, hogy mégsem - vetettem ellen.

A fickó kivárt egy-két másodpercig, aztán jelentősegteljes hangon közölte: - Ha nem szállnak ki, akkor keményebb eszközökhöz fogok nyúlni.

Kezdett bosszantani a dolog.

- Ha nem mondja el, mire gondol, baromi nehéz lesz megállapodni.

Az ismeretlen végre előjött a farbával.

- Tudom, hogy maguk nem azok, akiknek kiadják magukat.

Ez végkép felingerelt. Végre itt van valaki, aki talán mindent ért és mindent megmagyarázhatna, de ehelyett is csak azon mesterkedik, hogy félreállítson bennünket.

- Mondja el, hogy ki maga és mit akar, különben nem veszem komolyan - mondtam.

- Nem az a lényeg, hogy én ki vagyok - felelte az ismeretlen. - Sokkal lényegesebb az, hogy maguk kik.

- És kik vagyunk? - kérdeztem kelletlenül.

- Azt még nem tudom. De azt igen, hogy nem azok, akiket Granthamék vártak.

- Nagy dolog - vontam vállat, mert elöntött a pulykaméreg. - Ezt már egy csomóan tudják.

- Mit beszél?

- Jól hallotta - nyugtattam meg.

- Akkor maguknak már rég halottnak kellene lenniük.

- Nem is volt egyszerű életben maradnunk.

Egy darabig csend honolt a vonal végén, a fickó nyilván rágódott a hallottakon. Végül megszólalt.

- Nem tudom, hogy eddig hogy úszták meg, de azt ajánlom, tűnjenek el.

- Majd magától fogunk tanácsot kérni - mondtam boszszúsan. - Különben, ha tudja, hogy nem mi vagyunk az igazi zenészek, akkor erős a gyanúm, hogy maga ölte meg őket.

A fickó nem válaszolt, a hallgatása pedig azt jelentette, hogy telibe trafáltam a dolgot. Erre tovább ütöttem a vasat.

Jobb lesz, ha maga húzza el a csíkot, mielőtt magára uszítom Parangit - mondtam fenyegetően.

- Igazán? - gúnyolódott az ismeretlen. - Csakhogy, akkor előbb mindent ki kellene pakolniuk neki. És mit fognak mondani?

Most én nem feleltem, mert ugyan mit is mondhattam volna. Maximum annyit, hogy valóban örült gondolat lenne odaállni a százados elé, és megpróbálni elmagyarázni neki a dolgokat.

- Konkrétan mit akar tőlünk? - kérdeztem végül.

- Azt, hogy tűnjenek el Balandarasról. Este már egyiküket sem akarom a villában látni.

- Szóval maga ott lesz.

- Azzal ne törődjön.

- Vagyis igen.

- A maguk szempontjából ez mindegy.

- Az nem biztos. Mert mi van, ha mégis odamegyünk?

- Akkor lehet, hogy lebuktatom magukat Grantham előtt. Gondolom tudja, hogy az, mit jelent.

- Van némi elképzelésem.

- Es mi a válasza?

- Az, hogy ha lebukunk, akkor mindent kipakolok, és lehet, hogy maga is velünk bukik.

- Ne akarja kipróbálni a dolgot, Grey.

- Márpedig azt fogom tenni, kivéve, ha maga is tartja a száját,

- Azért gondolja meg. Estig még van ideje.

Ezzel az ismeretlen letette a beszélőt, mielőtt még válaszolhattam volna valamit.

Az elnémult kagylóra meredtem, és közben egy gondolat járt a fejemben vajon mennyire gondolja komolyan a dolgot.

fMTHOnY GRCY

37.

ártam, hátha megint megcsörren a készülék, de úgy tűnt egyelőre más nem akar velem beszélni.

Nagyon helyes - gondoltam, és átballagtam Mike-hoz.

- Na, sikerült összeraknod magad? - kérdezte vigyorogva, miközben beengedett. - Az este eléggé szanaszét voltál gurulva.

- Legfeljebb pár apróság hiányzik - nyugtattam meg, lehuppanva egy székre.

- Történt valami? - kérdezte, mert a hangomon érezte, hogy komoly hangulatban vagyok.

Erre néhány mondatban beszámoltam neki Vorapaya meg az ismeretlen fenyegetőző telefonjáról.

- Először is hívjuk fel Fruggit - javasolta, miután végighallgatott. - A továbbiakat ráérünk később is megbeszélni, Bólintottam, s a készülékért nyúltam.

- Hello, Mr. Fruggi! - szóltam bele, amikor a kis köpcös felvette a beszélőt.

- A, Mr. Grey - rikkantotta Fruggi vidáman a vonal végén. - Na, elkezdjük az évszázad bűntényének felgöngyölítését?

- Ha ön is benne van, akkor igen - mosolyodtam el.

- Szuper. Elcsípjük a gyanúsarcúakat mire észbekapnának, mi?

- Reméljük.

- Na, és mikor kéne indulnom? Mr. Darms csak annyit mondott, amikor tegnapelőtt felhívott, hogy valami Balad... Banda..., szóval valami furcsa nevű kis szigetre kéne mennem, ami Indonéziában van, és el kellene játszanom a menő magánnyomozót. - Lényegében erről van szó...

- Hát az, marha nagy muri lesz. Mindjárt megyek is, és veszek egy frankó panamakalapot, tudja a nagyobb hatás kedvéért, mert...

- Mr. Fruggi - próbáltam elvágni a beszédárádatot. - A kalap egyelőre nem annyira fontos.

- Hát akkor mi a fontos? - kérdezte enyhe megdöbbenéssel a hangjában.

- Egy masszív, számkódos, pénzszállító táskát kéne

magával hoznia, meg egy speciális kismagnót.

- Hm. A táskát még értem, de a kismagnót.

- Majd mindent elmagyarázok, ha ideért.

- Oké, rendben. És honnan vegyem ezeket a cuccokat?

- A táskát az irodánk mellett lévő kis utcában tudja megvenni, a kismagnót pedig kérje el a titkárnőnktől.

- Ilyen kis ízé... fülesmagnóra gondol? Mert olyan nekem is van.

- A miénk másmilyen. Majd meglátja.

- Jó, jó. És mikor kéne indulnom?

- A lehető leghamarabb, mert itteni idő szerint holnap délelőttre már ide is kéne érnie.

- Uh. Ez aztán a tempó.

- Sajnos hirtelen jöttek a dolgok, úgyhogy nem tudtunk előbb szólni.

- Semmi baj. Szeretek váratlanul belecsöppenni az eseményekbe. Csak azt nem tudom, hogyan jutok el arra az ízé... szóval arra a szigetre.

- Erről majd a megbízónk gondoskodik - feleltem.

Azonnal felhívom és megbeszélem vele a dolgot.

- Rendben - rikkantotta Fruggi. - Viszlát holnap.

Letettem a kagylót és Vorapayát hívtam. Röviden

megtárgyaltuk vele a teendőket, s abban maradtunk, a titkára azonnal intézkedik, hogy Fruggi a lehető legsimábban

és főleg gyorsan idejusson. Mikor befejeztem a beszélgetést sóhajtottam egy nagyot, s Mike-ra néztem.

- A dolognak ezzel a részével megvolnánk. Most már

csak a mi teendőinket kell megtárgyalni.

- Nincs ezen túl sok tárgyalnivaló - vont vállat társam.

Szerintem következetesen folytatni kell a szobaát kutatásokat. Első lépésként

akár Wardnál is körülnézhetnénk, mert

ő most már biztos nem fog zavarni bennünket.

- Ez igaz, de szerintem nem találunk ott semmit.

- Honnan tudod, hiszen azt mondtad az éjjel, hogy nem néztél körül nála.

- Igen, mert akkor mással voltam elfoglalva.

- És most?

- Most viszont már felesleges a dolog. Ugyanis feltételezem, hogy Jim és Ward gyilkosa ugyanaz a személy.

Wardnál tehát nem lehet semmi, ami az ékszertolvajok nyomára vezethet bennünket.

- Van benne valami - értett egyet Miké. - De mégis érdemes lenne egy kicsit utánanézni, hogy mit kerestek nála az ékszertolvajok.

- Akármilyen volt is az, Gordonék már biztos magukhoz vették.

- Akkor Gordonéknál kell körülnézni.

- Ez már jobb ötlet. Ezenkívül, Fong szobáját is át kellene kutatni. Mert ő ért a bodikhoz, ott volt a Zöld Majomban. .. és különben is gyanús egy fickó.

- Briliáns érvelés - vigyorgott Miké.

- Tudtam, hogy tetszeni fog.

- Ühüm. Már csak a mikor, és a hogy a kérdés.

- Szerintem az se. Két szoba van, mi is ketten vagyunk

és remélem a fickókat hamarosan eleszi a fene a Grantham-villába edzeni. Sőt lehet, hogy már el is húzták a csíkot.

A telefonért nyúltam, és Gordonék szobáját hívtam.

Amikor jó tizenöt csengés, után sem vették fel a hüvelykujjammal jeleztem Mike-nak, hogy eddig minden rendben,

és Fongot tárcsáztam. Ő sem volt a szobájában.

- Prima - tettem le a beszélőt. - Én megyek

Gordonékhoz, te nézz körül a kínainál.

Mivel erre a bevetésre nem hajnali kettőkor került sor,

nem állt szándékomban pókemberest játszani. Egyszerűen kimentünk a folyosóra, és Miké elsompolygott Fong

szobája felé, én pedig felballagtam a második emeletre. Az amerikaiak szobájához mentem, s - biztos, ami biztos - erőteljesen bezörgettem. Nem jött válasz. Ujabb zörgetés, megint semmi. Körbesandítottam, aztán előhalásztam az álkulcsomat. Néhány mozdulat és a zár engedett. Besiklottam a résen, s bezártam magam mögött az ajtót. Egy pillantással felmértem a szobát, aztán munkához láttam. Először az éjjeli szekrényeket kerítettem sorra, majd miután nem találtam bennük említésre méltót, a ruhásszekrény következett. Végigkutattam az összes ruhát, de csupán csak annyit sikerült kiderítenem, hogy Gordonéknak az öltözködési kultúrájuk is csapnivaló. Ezután a bőröndöket és a táskákat vettem szemügyre. Rövid vizsgálódás után meg kellett állapítanom, hogy ezekből sem derül ki, mi köze lehetett a Wardnak vagy a trió bármelyik tagjának Jim gyilkosához. Se írás, se fénykép, se sárga toll, se semmi - összegeztem néhány perc elteltével az eredményt.

Épp indulni készültem, amikor az ajtó felől halk matatás hallatszott. Gyorsan körbeperdültem, s látva, hogy nincs időm az erkélyen át meglépni, az egyetlen kínálkozó lehetőséget választottam lehasaltam és bekúsztam az ágy alá.

A következő pillanatban kinyílt az ajtó és belépett rajta... egy izgatott tekintetű, szőke hajú, rókaképű fickó.

38.

.Látásból már ismertem, mivel ő is a Sinwayában lakott a cimborájával együtt. Ausztrálok voltak, a szőkét Eddie Jenkinsnek, a másikat, egy barna hajú fickót pedig Jack Spencernek hívták.

Eddig semmi jelét nem adták, hogy érdeklődnének a többi szállóvendég iránt, de a szőke most rácáfolt erre.

Érdeklődve figyeltem, amint becsukja maga mögött az ajtót, s körbehordozza a tekintetét a szobában. Mikor mindent végigmustrált a ruhásszekrényhez lépett és - mintha csak engem utánozna - kutatni kezdett.

El kellett ismernem, hogy szépen, aprólékosan dolgozik. Csak azt nem tudtam, hogy ő vajon mit keres. Mindenesetre nagy buzgalommal végezte a munkáját.

Szisztematikusan haladt végig a helyiségen, és egyre növekvő aggodalommal láttam, hogy pillanatokon belül elér hozzám is. Nem állt szándékomban csetepatéba keveredni

valakivel Gordonék szobájában, de felkészültem rá, hogy ha benéz az ágy alá, leütöm, mielőtt felismerhetné. A dologra azonban nem került sor. Nem mintha a fickó elfelejtkezett volna a szoba ezen részéről, ám amikor határozott lépéssel a fekhely mellé lépett, amely alatt lapultam, kopogtattak. Jenkins megdermedt, és az ajtó felé kapta a tekintetét. A kopogás megismétlődött, aztán egy mély női hang, tört angolsággal közölte, hogy szeretne bejönni takarítani. Rég láttam valakit ennyire megijedni egy takarítónőtől.

Az, ausztrál sietve az erkélyajtóhoz suhant, kinyitotta, és átlendítette a lábát a korláton. A takarítónő odakint csörgetni kezdte a pótkulcsát. A fickó lenézett, majd mászni kezdett lefelé. Mire a zár kinyílt, eltűnt szem elől. A természetes maláj nő halkán zsörtölődve lépett be. Becsukta maga mögött az ajtót, aztán annak rendje és módja szerint elkezdte a munkát. Először kiürítette a szeméttartók tartalmát egy nagy almazöld szemeteszsákba, aztán bekapcsolta a padlótisztítót. Csüggedten kuporogtam az ágy alatt, mert tudtam, ha rám talál, magyarázkodhatok.

FMTHOnY GREY

39.

INéztem, ahogy Godzilla módjára, feltartóztathatatlanul nyomul előre, maga előtt tolva a zümmögő gépet, s közben azon morfondíroztam, hogy vágjam ki magam a slamasztikából. Nem szép dolog, de az is megfordult a

fejemben, hogy a Jenkinsre vonatkozó taktikát átültetve a jelen helyzetbe, leütöm a takarítónők gyöngyét. A probléma csak az volt, hogy őt nem lephettem meg váratlanul, mert először a porszívócsövet dugta volna be az ágy alá, ezzel lezárva előttem a kitörési lehetőséget.

...Ha pedig meglát, akkor felesleges leütni, hiszen úgyis vissza fog rám emlékezni... Arról nem is beszélve, hogy mi van, ha csak megrázza a fejét, mint a grizzly medve, és visszaüt.

Próbáltam kitalálni valamit, de semmi nem jutott az eszembe. Szerencsére a sors megkönyörült rajtam. A padlótisztítóból kifogyott a folyadék, a nő pedig - miután lekapcsolta a gépet - eldübörgött a mosdóba, hogy keverjen egy adagot. Olyan gyorsan vágódtam ki a rejtekhelyemről, mint a támadó kobra. Lábujjhegyen a mosdóajtóhoz surrantam, s belestem a résen. A nő háttal állt nekem, és valami flakont tartott a csapból zubogó víz alá. Elégedetten elvigyorodtam és a bejárati ajtóhoz léptem. Kisiklottam a folyosóra, s eliramodtam a lépcső felé.

Nemsokára már a saját szobámnál voltam. A zsebembe nyúltam, hogy elővegyem a kulcsomat, ám ekkor odabentről apró koppanás hallatszott. Mint, amikor valaki betol egy fiókot.

A testem egy pillanat alattriadókészültségbe helyezkedett.

Ugy látszik az éjszakai látogatóm visszatért, hogy befedezze a munkát, amit elkezdett - gondoltam, és nem sokat tétováztam.

Határozott mozdulattal kitártam az ajtót és berobbantam, készen arra, hogy ezúttal letaglózzam a fickót, mielőtt felocsúdna a meglepetéséből. Aztán bambán megtorpantam és értetlenül meredtem a fiókos szekrényemben kotorászóra. Az illető ugyanis a szépreményű és lélegzetelállítóan izgató írónő, Laura Geoffry volt.

fiflTHODY 6REY

40.

- XXát maga?! - bukott ki belőlem a nem túl eredeti kérdés.

Laura úgy kapta ki a kezét a fiókomból, mintha parázsba nyúlt volna.

- Ööö... én? - kérdezte zavartan és, hogy időt nyerjen megigazította lótoszvirág-mintás miniszoknyáját. Egyszerűen bámulatos az a technika, amellyel némely nő úgy tudja szemérmesen lejjebb húzni a szoknya szegélyét, hogy közben majd mindent megmutat. A taktika bevált, egy másodpercre képtelen voltam elszakadni a látványtól. Aztán erőt vettem magamon.

- Igen, maga - mondtam végül. - Ha jól emlékszem, amikor elmentem, még nem volt itt.

Laura elmosolyodott - újabb másfél másodperc - aztán lassan odalépett elém plusz öt másodperc.

- Mondták már magának, hogy jóképű? - kérdezte, miközben végigtekintett rajtam. Egyetlen porcikámat sem hagyta ki.

- Igen, de annyira még senkinek nem tetszettem, hogy betörjön hozzám - feleltem igyekezve, hogy a látvány ellenére hűvös tudjak maradni.

- Mert még nem találkozott belevalókrimiírónővel búgta Laura, és mutatójával játékosan végigsimította a zakóm gallérját.

Végre sikerült összeszednem magam.

- Szerencse, hogy korábban már találkoztunk - mondtam -, különben most azt hinném, hogy csak egy szimpla szállodai szarkával állok szemben.

- Miért, úgy nézek ki?

- Nem - ráztam a fejem -, egyáltalán nem... Csak tudja az előbb olyan furcsa volt, hogy könyékig turkált a holmijaim közt. Szinte megtévesztően hasonlított valami piti

tolvajra.

Laura tekintete lassan megkeményedett.

- Okosabbnak gondoltam Mr. Grey. Azt hittem..., azt hittem, a hagyjuk.

- Azért csak mondja el - javasoltam.

- Azt hittem romantikusnak és izgatónak fogja találni, ha itt leszek, amikor megjön. És esetleg felfogja, hogy érdeklődöm maga iránt. Mert amikor a bárban találkoztunk, hiába célozgattam, maga csak ült, mint aki..., mint aki... a, felejtse el.

. Meg kell hagyni, egész jó alakítás volt, csak egy picit sántított.

- Hát igen - bólogattam. - Néha valóban figyelmetlen vagyok. És le vagyok nyűgözve, hogy ilyen hatást tettem magára. Képes lett volna akár tizenöt órát is várni rám.

- Ezt miből gondolja?

- Mert nem tudhatta, mikor jövök vissza. Akár hajnalig is elmaradhattam volna. Mellesleg, hogy jutott be, ha szabad kérdeznem?

- Egy krimiíró előtt nincs lehetetlen - felelte, és most már kevésbé próbálta meg eljátszani a Végzet asszonyát.

- Ez bizonyára így van - mondtam. - Apropos, elárulná mi után kutatott a fiókban? Na, nem mintha számítana, csak tudja, olyan hülye kíváncsi természetem van.

Laura lesújtó tekintetet vetett rám, s közben sikerült is kigondolnia a választ.

- Egyszerűen kíváncsi voltam a személyiségére, ha tudni akarja. Érdekelte és izgatott, milyen ember. Az új könyvem főhősét akartam megmintázni magáról. Azt hittem, hogy vagány, belevaló férfi, aki érdeklődik a nők iránt, és...

- Pardon, ebben nem tévedett - szóltam közbe.

- Hát nem úgy viselkedett sem a bárban, sem pedig az előbb.

- Tudja, kicsit nehezen kapcsolok.

- Mindegy, már úgysem számít.

- Azért, valamit szeretnék felajánlani.

- Már késő.

- Jó, rendben. Csak gondoltam, hátha. Tudja, azt akartam felvetni, hogy a félreérthető helyzet ellenére mégsem szólok a szállodai detektívnek.

Laura tekintete olyat szikrázott, mint az acél a kovácsüllőn.

- Micsoda egy bunkó maga! - sziszegte. - Mellesleg, fogadni mernék rá, hogy magának sokkal több takargatnivalója van, mint nekem. Mert biztos vagyok benne, hogy igenis ismerte, és követte azt a fickót a kikötőben. És az is elég furcsa, hogy amikor bejelentkeztek ide, még nem volt maguknál hangszer, aztán a tegnap esti fellépésük óta már itt tárolják őket a szobájukban. Nagy a gyanúm, hogy maguk nem is igazi zenészek.

- Miből veszi, hogy nem volt nálunk hangszer, amikor idejöttünk? - kérdeztem könnyedén, de egy pillanat alatt lüktetni kezdett az agyamban a vér.

- Onnan, hogy ott voltam a hallban, amikor bejelentkeztek.

- Aha. És azt honnan tudja, hogy tegnap este fellépésünk volt? Vagy csak a környéken járt?

Ez a kérdés most őt érte váratlanul. Mindenesetre hamar összeszedte magát.

- Elég volt az ostoba és provokatív kérdéseiből!

csattant fel ingerülten és az ajtóhoz lépett. - Nyugodt lehet, nem kap még egy esélyt.

Felszegte az állát, és a sértettség élő szobraként lépdelt ki az ajtón.

Mosolyogva figyeltem a produkcióját, de közben

ott mocorgott a kérdés az agyam egyik rejtett zugában:

Vajon mennyire veszélyes ez a nő?

AATHOFLY GREY

41.

IN éhány perc múlva befutott Miké.

- Találtál valamit? - érdeklődtem.

- Semmit - felelte, miközben ledobta magát egy fotelbe.

- És te?

- Mindössze néhány másik kutatóra bukkantam - feleltem.

- Ezt hogy érted? - csodálkozott társam.

- Úgy, ahogy mondom. Éppen végeztem Gordonéknál, amikor besompolygott hozzájuk egy fickó. Tudod, a két ausztrál egyike, Jenkins.

- Jenkins? - kutatott az agyában Miké. - Ja, már tudom.

Egy szőke hajú, sunyi képű fickó. A cimborája meg valami Spencer.

- Talált - bólintottam.

- És mit keresett ott az ürge?

- Fogalmam sincs, de olyan aprólékossággal kutatta át a szobát, mint a kábítószercsoport tagjai a narkós tanyát.

- Hm. Legalább rábukkant valamire?

- Semmire. Annál is inkább, mivel a takarítónő megzavarta. Erre aztán kimászott az erkélyre, és elhúzta a csíkot.

- És a takarítónő talált valamit?

- Miért talált volna?

- Hát azt mondtad, többen is kutattak.

- A következő kíváncsiszkodóval már nem Gordonéknál találkoztam.

- Hanem?

- Itt, nálam.

- Megint a tegnapi fickó?

- Nem. Ezúttal Laura Geoffrey.

- Lehet, hogy csak valami szuvenírt akart tőled, tudod monogramos boxeralsót, vagy ilyesmit.

Nekem valahogy nem, úgy tűnt a dolog.

- Akkor mire fájhatott a foga?

- Hát tudom én? - tártam szét tanácstalanul a karjaimat.

- Lassan kezd amolyan össznépi játékká válni a dolog. A résztvevők abban versenyeznek, hogy ki lesz az, aki előbb talál nálam valami érdekeset.

- A helyzetet pedig csak bonyolítja, hogy mi is kutatgatunk imitt-amott - tette hozzá Miké. - Lassan meg kellene állapodni, hogy ki hol és mikor turkál, hogy ne akadályozzuk egymást.

- Majd készítetek egy időbeosztást, és kiakasztom a recepciónál - bólintottam. - Most viszont, foglaljuk össze a

dolgozat. Mi kutattunk Wardnál, Fongnál és Gordonéknál.

Jenkins, Gordonéknál, Laura és egy ismeretlen nálam.

- És ebből mi következik? - érdeklődött Miké.

- Fogalmam sincs - ismertem be. - Csupán egy halvány gyanúm van.

- Éspedig?

- A nálam kutató fickónak társa is volt, hiszen nyilván az ütött le... Valószínűleg a hotel előtt várakozott, és figyelte a terepet, aztán látva, hogy bemászok a szobámba, utánam jött, hogy segítsen a cimborájának.

- Eddig világos.

- A settenkedők között viszont csupán egy duó van.

- Jenkinsék?

- Pontosan.

- Vagyis?

- Érdemes egy kicsit körbeszaglászni őket.

42.

A. ausztrálokra a belső udvaron akadtunk rá. A képeslapárusító lány fülkéje mellett ültek, és éppen Balandaras térképét tanulmányozták. Elhaladtunk mellettük, s kissé távolabb leültünk két üres napágyba, mintha csak napfürdőzni jöttünk volna. Közben lopva felmértük a fickókat. Halk, izgatott hangon tanácskoztak, de nem úgy

mint akik a helyi nevezetességek megtekintését célzó túra tervét akarnák összeállítani. Vártam egy kicsit, aztán felálltam és odaballagtam a pavilonhoz. Miközben a képeslapok közt válogattam időnként fél szemmel rájuk sandítottam. Illetve pontosabban a térképre. Amennyire ki tudtam venni egyetlen, konkrét hely esetleges megközelítését vitatták meg. A Grantham-villát.

Találomra elvettem két képeslapot, fizettem, aztán odaléptem hozzájuk.

- A buddhista szentélyt ki ne hagyják - figyelmeztettem őket.

- A mit? - néztek rám olyan arccal, mintha azt mondtam volna, hogy Balu kapitány keresi őket, mert a hidroplánnak kiesett a főtengelye.

- A buddhista szentélyt - mutattam fel az egyik képeslapot, amely az említett épületet ábrázolta. - Igazi remekmű. És feltétlenül vigyenek magukkal fényképezőgépet is,

megéri. Elvégre mégiscsak az az igazi kép, amit saját magunk csinálunk, nem?

- De... ööö..., igen - vigyorogtak kényszeredetten.

Hálából leültem melléjük, és bemutatkoztam. Jenkins először úgy tett, mintha kutatna az emlékezetében, hogy honnan is ismer, végül a megvilágosodás műmosolya áradt szét az arcán.

- Maga az, aki rábukkant arra a fickóra a kikötőben, ugye?

- Csak nem maguk is ott voltak a környéken? - tudakoltam csodálkozva.

- De, igen - bólintott Spencer. - A Zöld Majomban ültünk, amikor bejött valaki azzal, hogy gyilkosság történt a közelben. Erre mindenki kitódult a bárból, és persze mi is a tömeggel tartottunk.

- Hát, igen - dőltem hátra a székemen. - Ahogy egyik jó barátom szokta mondani olyan kicsi ez a sziget, hogy lépten-nyomon egymásba botlanak az emberek.

- Ez így van - értett egyet Jenkins.

- Ühüm - helyeseltem magam is. - Én például éjszaka két álarcos férfiba botlottam a szobámban.

- Ne mondja - úgy tűnt az ausztrál valóban meglepődött.

- Pedig így volt. Hogy mit kereshettek nálam, arról fogalmam sincs.

- Talán pénzt.

- Meglehet. De az az érzésem, nem holmi besurranó tolvajok voltak. Szerintem valami mást kereshettek.

- Ugyan mi mást? - dűnnyögte látszólag tanácstalanul Jenkins.

- Gőzöm sincs - ráztam a fejem. - Maga szerint mit kereshet valaki egy idegen szobában a pénzen kívül?

Az ausztrál szeme megrebbent, aztán a vonásai lassan megkeményedtek.

- Nem tudom, miért pont tőlem kérdezi ezt - nézett rám merev tekintettel.

- A, csak úgy felvetődött bennem, hátha van valami ötlete. Tudja, más gondolkodásmód, más ötletek, más vé42.

A. ausztrálokra a belső udvaron akadtunk rá. A képeslapárusító lány fülkéje mellett ültek, és éppen Balandaras térképét tanulmányozták. Elhaladtunk mellettük, s kissé távolabb leültünk két üres napágyba, mintha

csak napfürdőzni jöttünk volna. Közben lopva felmértük a fickókat. Halk, izgatott hangon tanácskoztak, de nem úgy mint akik a helyi nevezetességek megtekintését célzó túra tervét akarnák összeállítani. Vártam egy kicsit, aztán felálltam és odaballagtam a pavilonhoz. Miközben a képeslapok közt válogattam időnként fél szemmel rájuk sandítottam. Illetve pontosabban a térképre. Amennyire ki tudtam venni egyetlen, konkrét hely esetleges megközelítését vitatták meg. A Grantham-villát.

Találomra elvettem két képeslapot, fizettem, aztán odaléptem hozzájuk.

- A buddhista szentélyt ki ne hagyják - figyelmeztettem őket.

- A mit? - néztek rám olyan arccal, mintha azt mondtam volna, hogy Balu kapitány keresi őket, mert a hidroplánnak kiesett a főtengelye.

- A buddhista szentélyt - mutattam fel az egyik képeslapot, amely az említett épületet ábrázolta. - Igazi remekmű. És feltétlenül vigyenek magukkal fényképezőgépet is, megéri. Elvégre mégiscsak az az igazi kép, amit saját magunk csinálunk, nem?

- De... ööö..., igen - vigyorogtak kényszeredetten. Hálából leültem melléjük, és bemutatkoztam. Jenkins először úgy tett, mintha kutatna az emlékezetében, hogy honnan is ismer, végül a megvilágosodás műmosolya áradt szét az arcán.

- Maga az, aki rábukkant arra a fickóra a kikötőben, ugye?

- Csak nem maguk is ott voltak a környéken? - tudakoltam csodálkozva.

- De, igen - bólintott Spencer. - A Zöld Majomban ül. tünk, amikor bejött valaki azzal, hogy gyilkosság történt a közelben. Erre mindenki kitódult a bárból, és persze mi is a tömeggel tartottunk.

- Hát, igen - dőltem hátra a székemen. - Ahogy egyik jó barátom szokta mondani olyan kicsi ez a sziget, hogy lépten-nyomon egymásba botlanak az emberek.

- Ez így van - értett egyet Jenkins.

- Ühüm - helyeseltem magam is. - Én például éjszaka két álarcos férfiba botlottam a szobámban.

- Ne mondja - úgy tűnt az ausztrál valóban meglepődött.

- Pedig így volt. Hogy mit kereshettek nálam, arról fogalmam sincs.

- Talán pénzt.

- Meglehet. De az az érzésem, nem holmi besurranó tolvajok voltak. Szerintem valami mást kereshettek.

- Ugyan mi mást? - dűnnyögte látszólag tanácstalanul Jenkins.

- Gőzöm sincs - ráztam a fejem. - Maga szerint mit kereshet valaki egy idegen szobában a pénzen kívül?

Az ausztrál szeme megremegett, aztán a vonásai lassan megkeményedtek.

- Nem tudom, miért pont tőlem kérdezi ezt - nézett rám merev tekintettel.

- A, csak úgy felvetődött bennem, hátha van valami ötlete. Tudja, más gondolkodásmód, más ötletek, más vélemények. Jenkins pár másodpercig mímelte, hogy eltűnődik a dolgon, majd megrázta a fejét.

- Nincs tippem - mondta végül.

- Értem. Aprópó, az előbb láttam, hogy azt nézik, hogy juthatnak el a vízeséshez.

- Miféle vízeséshez?

- Hát, amelyik a Grantham-villa közelében van.

- Téved, Mr. Grey - mondta Spencer. - Nem áll szándékunkban odamenni.

- Kár - adtam a csalódottat. - Pedig haláli élmény. Mellesleg, ha nem akarnak odamenni, akkor miért az a környék van bekarikázva a térképen?

Spencer nem felelt, csak összehúzott szemmel tanulmányozta az arcomat. Egy darabig álltam a tekintetét, aztán úgy döntöttem, fontosabb dolgom is van, mint vele szemézni. Felálltam.

- Hát, további jó tervezgetést. Én megyek, napozok egyet.

Megfordultam, s ráérős tempóban elindultam a napágyak felé. Szinte éreztem, ahogy Spencer tekintete a tarkómat égeti.

BUDDHA KÖNNYE

43.

- INÁ, megpiszkálgattad őket? - érdeklődött suttogva Miké, amikor elhelyezkedtem mellette a napágyon.

- Csak egy kicsit - feleltem. - Hiszen végülis semmi konkrétumom nincs ellenük.

- Mindössze az az apróság, hogy Jenkins nemrég Gordonék szobájában leltározott.

- En is ugyanazt tettem, ne felejtse.

- Ez igaz. És sikerült megtudnod valamit?

- Az az érzésem, nem ők jártak nálam az éjjel. Biztos persze nem vagyok benne, de hát miben lehet itt biztos az ember.

- Csak a napfényben - hunyta le a szemét vigyorogva Miké.

- Ja - bólintottam. - Egyébként a fickók térképén be van jelölve a Grantham-villa környéke.

- Mit akarhatnak ott?

- Valószínűleg nem terepfutás edzést tartani.

- Lehet, hogy be akarnak jutni a villába?

- Ki tudja? Mindenesetre jó lesz, ha rajtuk tartjuk a szemünket, mert hogy készülnek valamire az biztos.

- Két újabb figurával több ebben az érthetetlen játszmában már mit sem számít - vélte Miké.

- A baj csak az, hogy nélkülük is van éppen elég dolog, ami miatt főhet a fejünk - sóhajtottam. - Először is jó lenne tudni, mi lett a zenészekkel. Mert, ha azok előkerülnek és kiderül a személyazonosságuk, akkor nekünk lőttek. Vagy Granthamék intéznek el bennünket, vagy börtönben fogunk ülni életünk végéig.

- Szerintem nem fognak előkerülni a holttestek. A hullarakosgató tréfamesternek valószínűleg nem érdeke a dolog, különben már rég a sorsukra hagyta volna őket.

- Én is csak ebben bízom.

- Akkor ezt a részt egyelőre hagyjuk. Inkább arra koncentráljunk, hogy hogyan folytassuk a keresést Jim gyilkosa meg a Buddha Könnye után.

- Túl sok választásunk nincs - ismertem be. - Az eddigi információk alapján úgy tűnik, hogy az ékszerek vagy az edzőépületben vannak, vagy abban a bizonyos föld alatti járatban, amit Mae és Igor is említett, tehát ezt a két helyet kell átkutatnunk.

- Az edzőépület viszonylag könnyű dolognak tűnik dünnögte Miké. - A titkos alagútba viszont, ha hihetünk Igornak, gyakorlatilag lehetetlen bejutni.

- Talán mégsem teljesen - mondtam.

Ugyanis már tegnap este óta motoszkált bennem valami ezzel kapcsolatban és lassan kezdett bennem körvonalazódni egy terv.

Hajmeresztően veszélyes, rendkívül kockázatos, de talán kivitelezhető terv.

- A fagyialtoskocsiról van szó - súgtam. - anélkül, hogy Miké felé fordultam volna.

- Mi van vele? - kérdezte társam közönyösen.

- Az lesz a trójai faló.

- A micsoda?

- A trójai faló.

- Akkor ezek szerint jól hallottam. Most már csak nem értem, miről beszélsz.

- Na, figyelj! - mondtam anélkül, hogy elvettem volna a tekintetem az égboltról. - A két zenész holttestére először a fagyialtoskocsiban bukkantam rá, igaz?

- Legalábbis te azt mondtad.

- Most ne hülyéskedj.

- Oké, ott bukkantál rá.

- És ez mit jelent?

- Azt, hogy valaki szórakozik a hullájukkal.

- És még?

- Gőzöm sincs, mire gondolsz.

- Jó, akkor hegyezd a füled. Tegnap a hullák felfedezése után egy kicsit figyelgettem a fagyialtoskocsik mozgását és óvatosan kérdezősködtem is imitt-amott. Mint kiderült, Grantham imádja a fagyit - ez a gyengéje - és pontos menetrend van rá, hogy az ilyen rongyrazó bulikon hogyan szolgálják fel neki.

- Ne kímélj.

- Két pult van, amelyeket esténként a Silandarpartiszerház furgonja hoz a villába. Az egyiket betolják a villa elé, a másikat pedig félreállítják egészen addig, amíg Grantham nem akar enni. Akkor felviszik az emeletre, és miután a nagybábo végzett, visszaviszik az udvarra. Miké gyanakodva tanulmányozta az arcát.

- Csak nem arra gondolsz, hogy...

- De, igen! A fagyialtoskocsiban fel lehet jutni az emeletre, onnan pedig remélhetőleg gyerekjáték behatolni Grantham dolgozószobájába.

- Ezt ved ki. a fejedből - morogta Miké. - Még rágondolni is rossz, mi történik, ha valamelyik géppisztolyos bekukucskál a tárolórekeszbe, és ott talál bennünket egymásba gabalyodva, mint egy hiányos Laokoón-csoportot. Azonkívül nekünk zenélnünk kell, amíg Grantham a fagyialtot zabálja.

- Márpedig az emeletre nem juthatunk fel másként érveltem. - A feljáratozat őrzik, az ablakokon rácsok vannak, a tetőről pedig nincs lejárát.

- Akkor is képtelenség.

Kis ideig gondolkodtam a szavain, aztán eszembe jutott a megoldás.

- Megvan! - mondtam.

- Ajjaj, ettől tartottam.

- Nem ketten megyünk, csak én. Egymagamban jobban el is férek a tárolóban könnyebben ki is tudok ugrani, ha kell... te pedig nélkülem is tudsz zenélni. Egy ilyen szintivel akár egy egész big band-et pótolni lehet, tehát Mae-t is könnyedén le tudod kíséreni egyedül.

- Téged meg könnyedén el tudlak kíséreni egy jó elmeorvoshoz.

- Oké, tudom, hogy kicsit meredeknek tűnik a dolog.

- Kicsit?! Ehhez képest a Himalája felcsiszolt táncparkett. Példáulmit felelek, ha megkérdezik, hol vagy?

- Majd azt mondd, hasmenésem van.

- Ezek alapos emberek, néhány perc után a WC-re is utánad mennek.

- Lehet, de ha minden jól megy, az egész akció nem is fog tovább tartani néhány percnél. Ahogy tegnap megfigyeltem elég rövid ideig volt fenn a kocsi az emeleten. Maximum negyedóráig. Addig végszükség esetén, akár egyedül is el tudsz játszodozni. Majd improvizálgatsz egy kicsit.

- Hát, persze. És mi van, ha leviszik a fagyialtos kocsit, amíg te a dolgozószobában kutatgatsz?

- Nem fogják. Azt is kiszúrtam, hogy a kocsit ugyanaz a fickó viszi fel és hozza le. Vadran a neve, és olyan feje van, mint egy hiénának. Amikor nem a fagyialtospultot tologatja, akkor a kapuórség meg a villaépület között ingázik. Amolyan kishőnkféle lehet.

- Aha. És mi van vele?

- Mindjárt elmondom. Amikor ma este megérkezik a Silandar fagyialtosfurgonja várunk néhány percet, aztán szünetet tartunk. Én lopva bemászok a félreállított fagyialtospultba, és miután Vadran felvitt az emeletre, megpróbálok körülnézni. A fickó eközben vissza fog menni a kapuhoz, te pedig figyelni fogod.

- Eddig értem, bár kirá a hideg.

- Az nem számít. Tehát figyeled, és amikor körülbelül negyedóra múlva újra elindul az épület felé, felrohansz a színpadra, és jó hangosan elkezdesz játszani valami olyan nótát, aminek hangos a basszusalapja. Ezt én odafent meghallom, és visszabújok a fagyialtoskocsiba.

- Mer az csak úgy megy, mi?

- Ha pár perc múlva nem vagyok a színpadon, vagy valami gyanúsat tapasztalsz, próbáld meg elhúzni a csíkot.
- A fenébe is, nagyon jól tudod, hogy nem hagynálak ott! - Miké fújt egy nagyot, aztán megcsóválta a fejét.
- Sokszor tapasztaltam már, hogy a józan ész nem az erősséged, de még mindig meg tudsz lepni. És ha kíváncsi vagy a véleményemre, szerintem ez a terv kész öngyilkosság.
- Ami azt illeti, szerintem sem sokan mernének rá vállalkozni. Éppen ez szól mellette!

- Mi?

- Az, hogy Granthamék álmukban sem gondolnák, hogy valaki ilyen képtelen módon próbál a főnök vagy a dolgozószoba közelébe férkőzni.

- Hát, ebben az egyben igazad van.

- Na, látod. Ezek szerint mégiscsak jó a terv.

- A terv olyan, mint te..

- Az mit jelent?

Miké ajkát bigyesztve nézett rám.

- Dilis - felelte tömören.

Ami azt illeti, nem tudtam megcáfolni.

44.

A késő délután a villában talált bennünket. Bár csak este kilenctől kellett zenélnünk, úgy véltük egy kis szemlélődés nem árt.

Egyrészt azt akartuk megtudni, hogy a sötétség beállta után, hogyan lehet a legegyszerűbb módon odajutni az edzőépülethez, másrészt magukra a bodikdobókra is kíváncsiak voltunk, hiszen jól tudtuk Jim gyilkosa ott lapul közöttük.

Az ismerősök közül először Fong lépett a dobónégyszögbe. Gondosan megigazította a hajpántját, aztán előhúzta az egyik bodikot az övéből, és rövid koncentrálás után hatalmas lendülettel elhajította. A fegyver hajszálpontosan vágódott bele az egyelőre még viszonylag közel, kb. tíz méterre lévő céltábla közepébe. A kínai elégedett vigyorral nyugtázta a találatot, s elhagyta a dobóterületet.

A helyét Gordon foglalta el. Az amerikai előhúzta a bal oldalán lévő tartóból az egyetlen nála lévő bodikot, és néhány másodpercig a céltáblára meredt. Aztán egészen furcsa, amolyan cirkuszba illő technikával dobta el a fegyvert

úgy, hogy egy félköríves mozdulattal körbelendítette a feje körül és így indította útjára. Először nevetségesnek tűnt a dolog, de aztán rájöttem, hogy ezzel a mozdulattal sokkal nagyobb erővel lehet eldobni a bodikot. Ráadásul Gordon dobása nemcsak erős volt, hanem ugyanolyan pontos is, mint Fongé. A közönség elismerő morajjal nyugtázta a produkciót, Gordon pedig széles karlejtéssel meghajolt, mintha elfelejtkezett volna róla, hogy most nem a manézsban van. Őt Boyd, majd két ismeretlen indonéz követte, aztán Igor lépdelt be a dobónégyszögbe.

A törpe kissé meghajolt a díszhelyen trónoló Grantham irányába, majd a céltábla felé fordulva, laza terpeszállást vett fel, mint a westernfilmek hősei. A teste ellazult, a kezei ernyedten lógtak az oldala mellett. A közönség elnémulva figyelte. Legalább öt másodperc. telt el teljes

csendben. Aztán a törpe teste megrándult, mint akit áramütés ért. Egy szemvillanás alatt rántotta elő a bodikot, és alulról induló mozdulattal dobta el. Mire bárki észbekapott volna a fegyver már bele is vágódott a céltábla kellős közepébe. A közönség ámulva nézte a produkciót, aztán kitört az ováció. Engem is lenyűgözött a dolog. Csak most

döböntem rá, hogy egy ilyen fegyver annak idején, milyen hatásos eszköz lehetett a holland őrzérek ellen. Mire a katonák levették volna a vállukról a fegyvert, már halottak voltak. Egy ilyen gyorskezü ember, mint Igor könnyedén végezhetett az ellenségével, hiába volt

a másíknál

lőfegyver.

Míg ezen gondolkoztam, a törpe peckes léptekkel odamasírozott a céltáblához, kihúzta a bodikot, és a tartójába lökte.

Bár el voltam bambulva, azért észrevettem, hogy közben a keze végigdörzsöli a tartószíjakat. A szíjakat, és az azokat díszítő sárga tollpamacsokat is.

BflTHOnY GREY

45.

Vxranthamnek nem lehetett oka a panaszra, a másik embere Balandó, szintén jól szerepelt. A másnapi döntőbe egyébként ebben a versenyszámban az összes ismerősünk bejutott. Rajtuk kívül csak egy vézna indonéznek sikerült százszázalékra teljesítenie a középdöntő húszméteres távját is. Következett a gyorsasági versenyszám, ahol három különböző célt kellett eltalálni előrehaladás közben.

Amíg átrendezték a pályát, Miké elment a büfébe, én pedig leültem egy félreeső bokor melletti kerti székbe, hogy újra átgondoljam az előttünk álló teendőket. Nem sokáig maradtam egyedül.

- Csak üljön nyugodtan, ne forduljon ide! - huppant le a szomszédos székbe Igor. - Lehet, hogy figyelnek.

- Ugyan ki? - szűrtem a fogaim közt.

- Sakiri. Biztos vagyok benne, hogy gyanakszik.

- Persze, hogy gyanakszik. Neki ez az életformája.

- Nem úgy értettem. Szerintem ez a tetű sejt valamit.

Jó neki - gondoltam, de nem szóltam semmit.

Igor elővette a bodikját és tűnődve, megforgatta az ujjai között.

- Lehet, hogy el kell tenni láb alól - dünnyögte közönyös hangon.

- Gondolja? - kérdeztem.

- Elég valószínű.

- Azért én a maga helyében nem sietném el.

- Ki beszél itt rólam? - rándította meg a vállát. - Maguknak kell elintézniük.

- Micsoda?! - kerekedett el a szemem.

- Jól hallotta. Nekem állandóan Granthammel kell lennem, különben gyanússá válok.

- Jó, majd megtárgyaljuk a dolgot - suttoztam mérsékelt lelkesedéssel.

- De ne sokat gatyázzanak, mert ha lebukunk...

- Tudom, akkor végünk.

- Pontosán. Aprópó, van valami tervük az alagúttal kapcsolatban?

- Már kezd körvonalazódni.

- Azt ajánlom, kapcsoljanak rá, mert nincs sok időnk.

- Ezzel mi is tisztában vagyunk.

- Helyes.

- Mellesleg... fantasztikusan jól dob.

- Meghiszem azt.

- Az utcára is szokott magával vinni bodikot?

- Persze. Mindig berakok egyet a zakóm alá. Jobb, mint

a pisztoly.

- Volt is rá alkalma, hogy megbizonyosodjon a különbségről?

- Nem is egyszer.

- Aha. Ha már itt tartunk...

Nem fejezhettem be a mondatot, mert Igor hirtelen felállt, és elindult az épület felé. Hamarosan megértettem,

miért. A bokor takarásából Sakiri és Vadran lépett ki, hevesen vitatkozva valamin. Amikor megláttak Sakiri gyanakodva végigmért, aztán a távozóban lévő Igor felé nézett. Tisztán látszott, hogy azon morfondírozik vajon a törpe velem volt-e az imént vagy csak elhaladt mellettem.

Kedélyesen odaintettem neki, de közben megállapítottam, hogy Igornak igaza van, a fickó tényleg gyanakszik.

Már csak azt lett volna jó tudni, mit gyanít.

46.

- IN a, történt valami? - érdeklődött Miké, amikor visszatért a büféből.

- Egén - bólintottam kelletlenül. - Igorral beszéltem az előbb.

-És?

- Azt mondja, lehet, hogy el kell tennünk Sakirit láb alól.

- Úgy érted, nekünk?

- Ühüm.

- És te mit válaszoltál?

- Hogy majd meggondoljuk.

- Helyes, csak győzze kivárni. Mellesleg inkább őt kéne elkapnunk, és beleverni egy párat a fejébe.

-Miért?

- Mert, akinek ennyire nem számít az emberélet, az biztosan megérdemli. Másrészt a heveny pofozás közben meg tudnánk vizsgálni a bodiktartója díszzeit, hátha onnan hiányoznak azok a tollak, amiket a kikötőben találtál.

- Az ötlet szimpatikus, de jobb, ha elhalasztjuk - véltem. - Igaz, hogy Igor minden valószínűség szerint egy aljas gazember, de pillanatnyilag inkább velünk van, mint ellenünk.

- Mindenesetre nálam, ő az első számú gyanúsított Jim halálát illetően. A többi versenyzőnél nem láttam semmit, amin sárga tollak lettek volna.

- Lehet, hogy valami ruhadíszéről metszette le a gyilkos a pihéket, amikor előrántotta a bodikját.

- Lehet, de sem Gordonoknál, sem Fongnál nem találtunk ilyesmit.

- Van még egy pár versenyző rajtuk kívül. Például Balandó. Ő is jól dob, és az ő gardróbját se vizsgáltuk még át.

- Mert azt sem tudjuk, hol van. Mint, ahogy azt sem, hogy a törpe hol tartja a cuccait.

- Nyilván itt a villában, valahol. De egyelőre hagyjuk a ruhákat. Legelőször valóban Igor bodiktartóját kell megvizsgálni.

- Akkor a versenyzői szállást kell megcélozni, mert a dobófelszereléseket ott tárolják a versenyzők.

- Meg van véve az ötlet. Amint besötétedik felkerekedek és körülnézek az edzőépületben.

- Szóval Granthaméknál is te akarsz körülnézni, meg a versenyzőknél is?

- Igen, mert a képlet itt is ugyanaz. Ha zenélni kell, te tudod egyedül tartani a frontot, én meg nem.

- Vagyis minden rázós előtt te akarsz csinálni?! - dohogott Miké.

- Dehogyan - csitítottam. - Majd meglátod milyen rázós lesz huzamosabb ideig egyedül zenélni úgy, hogy közben nem tudod, befutok-e belátható időn belül, vagy lebuktam és Sakiriék, alig várják a következő szünetet, hogy diszkrétan félrehívjanak, és beléd eresszenek egy sorozatot.

- Te mindig meg tudsz nyugtatni - bólogatott Miké.

Felé billentettem a fejem és elvigyorodtam.

- Megteszem, ami tőlem telik.

47.

A délután hátralévő részében csendesen szemléltük a versenyt. A körmünket nem rágtuk le az izgalomtól, de időtöltésnek megfelelt. Nyolc óra tájban aztán elvonultunk az öltözőbe, hogy egy kicsit bemelegítsük az ízületeinket. Mae kilenc előtt pár perccel esett be, úgyhogy beszélgetni nem maradt időnk, mindössze abban egyeztünk meg, hogy Miké időnként egyedül fogja kísérni. A lány nem kérdezte mire jó ez, mi pedig nem mondtuk neki. Nem csak azért, mert akaratlanul is elárulhatott volna bennünket, hanem azért is, mert még mindig nem tudtuk, hányadán állunk

vele. Igaz benne százszor jobban bíztunk, mint Igorban, de mégsem lehettünk biztosak semmivel sem vele kapcsolatban. ...Úgy tűnik, mégsem tudja pontosan, hogy kik vagyunk és, talán éppen ezért segít nekünk...

Pontban kilenckor a színpadon voltunk. Időközben kellőképpen besötétedett, így reméltem, hogy a szünetben feltűnés nélkül oda tudok settenkedni az edzőépülethez. Az egyetlen problémát a rajtam lévő vörös szmoking jelentette, mert tudtam, hogy a flitterdíszítésen megcsillanó fény már messziről ordít a sötétben, mint egy Las Vegas-i kaszinó bejárat.

A legegyszerűbb persze az lett volna, ha lemegyek az öltözőbe és átveszem a sajátomat, de nem volt kétséges, hogy ez egyből felkeltené Sakiriék figyelmét. Végül úgy döntöttem, hogy a felderítő körutam idejére eldugom a szmokingot valahol a kertben.

Igaz az alatta lévő fehér ing sem volt ideális viselet a lopakodáshoz, de legalább nem csillogott.

Végre elérkezett a szünet. Letettem a gitárt az állványra, szép komótosan leballagtam a színpadról és elvegyülve a többi friss levegőre vágyó között, kísétáltam a kertbe. Rövid szemlélődés után, megcéloltam egy kb. húsz méterre lévő bokrot, amely már kívül esett az épület előtti lámpák fénykörén, és feltűnés nélkül odaballagtam. Mellé

érve gyorsan megkerültem, és az ágak közt kikandikálva még egy pillantást vetettem a főépület előtt nyüzsgőkre.

Egyesek beszélgettek, mások a Silandar-pultok előtt álltak, és az ott lévő finomságokat kóstolgatták. Gyorsan levettem a szmokingomat, és benyomtam a bokor alá. Egy pillanattal később már a bokrok közt suhantam a cél felé.

A hold nem világított, így bíztam benne, hogy a kertben cirkáló őrök nem fognak észrevenni. Egyik díszcserjétől a másikig surrantam egészen addig, amíg az edzőépület közvetlen közelébe nem értem. Innen azonban gyakorlatilag lehetetlennek tűnt a továbbjutás, mert nem volt semmi,

ami fedezékül szolgálhatott volna. Ráadásul a bejáratnál lámpa égett, s mindennek a tetejébe egy fegyveres őr is állt mellette, a hátát a falnak vetve.

Bosszankodva néztem a zömök fickót, akinek láthatóan esze ágában sem volt elhagyni a posztját. Hamarosan azt is megértettem, miért. A kavicsösvényen léptek csikorogtak, majd megjelent a partiszervíz egyik, turbános alkalmazottja kezében egy étellel, itallal megrakott tálcával.

- Na végre, hogy itt vagy - csillant fel az őr szeme, mint hajótörötté a zászlóshajó láttán. - Holnap jöhetsz korábban is.

Elégedetten konstatáltam, hogy - lévén az őr kínai, a másik pedig maláj - angolul beszélgetnek.

- Nem én döntöm el, mikor jöjtek - vont vállat a Silandar-alkalmazott. Letette a tálcát a bejárat melletti ablakpárkányra, és elindult visszafelé.

- Hé, a gyümölcskehelyről meg ne feledkezz! - szólt utána szigorúan az őr, aztán sietve a tálcához lépett, és elvett egy szendvicset. Bár óriási intenzitással tömte magába az ételt, a figyelme egy pillanatra sem lanyhult.

Ez nem fog menni - vettem tudomásul, miközben visszahúzódtam. - Valami mást kell kitalálni!

Mivel pedig hirtelenjében semmi használható ötlet nem jutott az eszembe, jobbnak láttam, ha visszatérek a színpadhoz.

Útközben egyfolytában valami megoldáson törtem a fejem, s lassan meg is született bennem az ötlet. Mindössze némi információra volt szükségem. Miután visszavedlettem zenésszé, visszaszivárogtam a főépület elé és

megcéloltam egy félreeső Silandar-pultot, ahol az előző

este megismert két alkalmazott, Maluno meg Sular töltögették az italokat.
- Hello, fiúk! - köszöntem rájuk. - Egy Jim Beamet kérek, kevés szódával.
Maluno kitöltötte az italt, és lerakta elém a poharat.

- Engedje meg, hogy gratuláljak - mondta. - Nagyon klasszul játszanak.

- Kösz.

- Mondja, tényleg igaz, hogy tegnap este játszottak először együtt Miss Suriannel?

- Ühüm.

- Hát ez elképesztő. Ilyen rövid idő alatt, így összeegyeztetni..., ez biztos óriási bravúr.

- Nos tény, hogy nem sok időnk volt összepróbálni a dalokat - mondtam az igazságnak megfelelően. - De be kell vallanom, nem olyan nagy dolog ez az egész. Ha jól képzett zenészek találkoznak, gyakorlatilag azonnal tudnak együtt zenélni.

- Ezt nem is gondoltam volna - csodálkozott Maluno.

- Pedig így van - mosolyogtam. - különben is minden csak gyakorlás kérdése. Én például azon csodálkozom, hogy maguknak hogyan mrad egész nap tiszta a ruhájuk. Tegnap figyeltem, amikor távozáskor pakoltak be a teherautóba és meg voltam döbbenve, hogy milyen vakítóan fehér a kabátja mindenkinek. Mintha akkor vették volna fel.

- Hát volt olyan, aki csak néhány perce viselte - nevetett Maluno. - Tudja, a főnök nagyon kényes rá, hogy mindenkinek makulátlan legyen az öltözete, ezért egy rakás tartalék kabátot, meg turbánanyagot hozunk magunkkal az ilyen partikra.

- így már érthető - mosolyodtam el elégedetten. Felhajtottam az italt, és rájuk kacshintottam. - További jó munkát!

Miközben elindultam a főépület felé, szinte láttam magam előtt Miké elképedt arcát, ahogy fölvezetem neki a tervemet.

RflTHOnY GRCY

48.

JMem tévedtem. Társam valóban elhűlve hallgatott, amikor félrehúztam egy csendes sarokba, és - miután beszámoltam a tapasztalataimról -, kifejtettem neki az elképzelésemet.

- Neked végképp elment az eszed, Tony - sziszegte dühösen. - Nem elég ez a fagyialtoskocsi terv, még be is akarsz ugrani a Silandarhoz kiegészítőnek?

- Senki sem fogja észrevenni - csitítottam. - Egyszerűen elemelek egy pincérkabátot, meg egy turbánnak valót, és én fogom vinni az őrnek a vacsorát.

- Az nem zavar, hogy te nem vagy sem indiai, sem maláj?

- Majd egy kis sötétbarna alapozókrémmel segítek a dolgon.

- Oké, tegyük fel, hogy nem buksz le. Gondolod, hogy az őr be fog engedni az épületbe?

- Majd megvárom, amíg elhúzza valamerre a csíkot, és akkor viszem a vacsorát.

- És, ha váratlanul előkerül?

- Akkor beverem a fejét a tálcával.

- Te nem vagy komplett. Itt vagyunk egy hadsereggel őrzött házban, eljátsztva két halott szerepét, és neked nem elég, hogy a gengsztergyanús házigazda dolgozószobájába akarsz bejutni, egy fagyialtoskocsiban még másodállást is vállalnál?

- Igazad van - sóhajtottam. - Tényleg kockázatos megoldás. De tartozunk Jimnek annyival, hogy elkapjuk a gyilkosát. És, ha ehhez fel kell forgatnom ezt a kócerájt, akkor megteszem.

Miké gondterhelten csóválta a fejét, és teljesen megértettem. Mégsem voltam

hajlandó elállni a tervemtől.

- Nézd Miké - érveltem. - Máskor is csináltunk már hasonlót és sikerült.

- Az igaz - morogta társam. - De akkor nem egy szigorúan őrzött villában voltunk, hanem a jammandari sivatagban.

- Most is sikerülni fog - győzködtem, majd rövid hallgatás után hozzátettem: - Sőt lehet, hogy nem is kell rá sort keritenünk.

- Merthogy? - vált reménykedővé a hangja.

- Mert lehet, hogy a titkos folyosóban megtalálom a választ az összes kérdésünkre.

- Feltéve, hogy Granthamék nem téged aprítanak fel a gyümölcs helyett.

- Reméljük nem - mondtam bár a gondolat, hogy nemsokára be kell másznom a fagylaltospultba, még kevésbé volt szívderítő, mint beöltözni Silandar-alkalmazottnak.

A beszélgetésnek Mae megjelenése vetett véget. A lány nem jött oda hozzánk, csak intett, hogy ideje folytatnunk a zenélést. Felálltam és a gitárért indultam.

Közben az motoszkált bennem, hogy talán jobb lett volna, ha annak idején együtt marad az együttesünk. Akkor biztos nem kéne azért fohászkodnunk, hogy megérjük a fellépés végét.

49.

Hgy óra múlva eljött az újabb pihenő ideje. Ismét kísétáltam az udvarra, de ezúttal arrafelé vettem az utamat, amerre sejtésem szerint az időközben meghozott fagylaltospultnak kellett lennie. Ott is volt, egy jókora díszcserje tövében.

Gyorsan körbesandítottam, aztán leguggoltam, és kinyitottam az ajtaját. Odabent kisméretű, műanyag rekeszekben legalább tizenöt féle gyümölcs illatozott. Sietve

oldalra tornyoztam őket, majd rák módjára, hátrafelé bekúsztam mellettük a szűk helyre. Eligazítottam a rekeszeket, hogy takarjanak, aztán kinyúltam és behúztam az ajtót. Ezúttal működött a zár. Innentől kezdve nem volt más dolgom, mint várni, hogy jöjjön valaki, s felvigye a kocsit Granthamhez.

Nem tudom, hogy egy ember átlagosan mennyi időt tölt az életéből fagylaltospultban, de nekem két perc után kezdett elegendő lenni a dologból. A tárolóban hideg volt és

sötét, a helyszűkéről nem is beszélve. Alig vártam, hogy jöjjön valaki, és eltolja ezt a nyomorult kocsit. Különösen azért, mert a szünetből hátralévő idő egyre fogyott, és nem állt szándékomban Mike-ot sokáig egyedül hagyni a színpadon.

Végre meghallottam Vadran lépteit. A fickó a kocsihoz lépett, megmarkolta a tárolóajtó fölötti keresztrudat, és taszított rajta egyet. A pult mozgásba lendült, s apró zötytyenésekkel elindult a főépület felé. A hajszálvékony ajtórésen át nem sokat láttam, inkább csak sejtettem, merre

járunk. A hamarosan elkövetkező nagyobb döccenésből azonban tudtam, hogy beértünk az épületbe. Némi kanyargás után megérkeztünk a lifthez. Kattanás, csattanás, némi tili-toli, újabb csattanás, aztán elindultunk felfelé. Az emeleten ugyanez játszódott le, aztán néhány méter után a kocsi végérvényesen megállt.

- Hé, Balandó! - hallatszott kintről. - Meghoztam a fagylaltot.

- Oké, mindjárt ott vagyok csak megkérdezem a főnököt, milyen kelyhet kér - jött a válasz valahonnan jó meszsziről.

- En meg megyek vissza a kapuhoz.

- Rendben.

Távolodó léptek jelezték, hogy Vadran elhagyja a folyosót. Vártam néhány másodpercet, aztán félretoltam az előttem lévő rekeszeket, és résnyire kinyitottam az ajtót. A

folyosónak az a vége, amelyet innen látni lehetett, üres volt.

Egy pillanatra felmerült bennem, mi van, ha egy fegyveres őr mindvégig ott állt a környéken csak nem szólt

bele Balandóék párbeszédébe, és most feszülten figyeli a kinyíló tárolóajtót. Végül elhessegettem magamtól a baljós gondolatokat. Apró, óvatos mozdulatokkal kicsusszantam a rejtekhelyemről és hátrafordultam. Senki sem állt mögöttem. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, sietve elrendeztem a gyümölcsösrekeszeket,, aztán végigpillantottam a folyosón.

Grantham dolgozósobája három ajtóval odébb volt. Nesztelen léptekkel odasurrantam, és rátapasztottam a fülem az ajtóra. Odabent minden csendes volt. Előhúztam a zsebemből a gitártokban becsempészett álkulcsomat, s nekiláttam kinyitni a zárat. Mintegy végszóra, valahol a keresztfolyosón megnyikordult egy ajtó, s meghallottam Balandó hangját.

-... Igen, uram. Nem felejttem el.

Jézusom, ez már jön is! - sikoltotta egy hang az agyamban. Kétségbeesett pillantást vetettem a fagylaltospultra, de tudtam, hogy már nem lenne időm elrejtőzni. A kezem villámként dolgozott, miközben a nagydarab maláj léptei dübörögve közeledtek a fordulóhoz. Végre engedett a zár. Bezúdultam, behajtottam magam mögött az ajtót, aztán ütközésig lenyomtam a kilincset, és hangtalanul a helyére illesztettem a zárnyelvet. Épp egy tizedmásodperccel azelőtt, hogy Balandó elcsörtetett a szoba előtt.

Nekitámasztottam a hátam a masszív tölgyfatáblának, s mélyeket lélegezve próbáltam összeszedni magam.

Ezalatt Balandó zörögve, csörömpölve Összeállította a Grantham által kért kelyhet. Hallgattam, ahogy eldübörög, aztán elővettem az aprócska elemlámpát, és körbepásztáztam vele a helyiséget. Vajon hol lehet az a lejárát - tettem fel magamban a kézenfekvő kérdést -, és ami még fontosabb, hol az a rejtett kapcsoló vagy kar, ami a hozzávezető titkos ajtót működteti.

Magának az ajtónak a keresésével nem foglalkoztam, noha biztos voltam benne, hogy a két belső válaszfal valamelyikéről nyílik, mert a külső vagy a folyosó felőli falba egyszerűen lehetetlen ilyesmit beépíteni. Amiért mégsem fárasztottam magam a megtalálásával az az volt, hogy tudtam, akárhol is helyezkedik el, csak a titkos kar vagy kapcsoló működtetésével lehet átjutni rajta. Az ilyen ajtók nem úgy vannak megcsinálva, hogy véletlenül nekitámaszkodva bezuhanjunk a mögöttük lévő járatba. A nyitószervezetek elhelyezésénél természetesen több a variációs

lehetőség, de itt is érvényesülnek bizonyos alapszabályok például, hogy a rejtett kar vagy kapcsoló ne legyen nagyon nehezen elérhető helyen. Mégiscsak furcsa lenne, ha a használónak mondjuk műkedvelő artista módjára, a csilláron lógva kéne valamilyen, a plafonon lévő kart meghúznia a nyitáshoz.

Elsőként Grantham íróasztalához mentem, s azt vizsgáltam meg. Megmozgattam az asztallapon lévő használati tárgyakat, és gondos aprólékossággal végigtapogattam a faragásokat.

...Semmi!...

Felemeltem a szemeteskosarat, hogy lássam nincsalatta valamilyen kapcsoló, de nem. Ahogy visszatettem a helyére, az elemlámpa fénye a kosár melletti keményfából készült, díszes esernyőtartóra esett.

Talán itt lesz valami érdekes - gondoltam. Az aljára rakódott, fehérén csillogó szennyeződéstől eltekintve, azonban nem találtam sémit. Megrándítottam a vállam, s az íróasztal mögötti könyvespolchoz léptem. Egyenként megmozgattam a rajta lévő könyveket és dísz tárgyakat, de

a rejteajtó nyitójára csak nem sikerült rábukkannom. Sóhajtottam egyet, s a szemközti polcokhoz akartam lépni, ám ekkor hirtelen megszólalt odalent a zene. Miké a TAKE FIVE-ot, vagyis az előzetesen megbeszélt jeladást játszotta. Úgy látszik holnap is kénytelen leszek felruccanni - könyveltem el magamban nem túl nagy lelkesedéssel. Az ajtóhoz siettem, kinyitottam és kilestem. A folyosó üres volt. Kiléptem a szobából, visszazártam az ajtót, s a fagyaltospulthoz surrantam. Néhány másodperc múlva már a tárolóban lapultam. Ezúttal nem kellett sokat várakoznom, hamarosan csapódott a liftajtó és valaki - mivel Miké jelzett, feltehetően Vadran - odalépett a kocsához. Ezt megúsztam - könyveltem el magamban a dolgot, de kiderült, hogy korai volt az örömöm. - Várj még egy kicsit! - hallottam Balandó hangját. A szívem dübörögni kezdett, akár egy elszabadult légkalapács. - Grantham meggondolta magát, és mégis eszik még egy adagot. -Oké. Dermedten hallgattam, ahogy Balandó odacsörtet a pulthoz, s elkezd szöszmötölni a fejem felett. A jelenlegi beszorított állapotomban ugyanis esélyem sem volt rá, hogy meglepjem őket. ...Ha Balandó benéz a tárolóba és meglát... Csak abban bízhattam, hogy a magam elé tornyozott rekeszek eltakarnak. Balandó végzett a fagyaltapakolással, s leguggolt a tároló elé. Összeszorult torokkal vártam mi lesz. A maláj kinyitotta az ajtót, és... kivett egy kiwit. Aztán egy mangót. Aztán... aztán anélkül, hogy egy pillantást vetett volna a tároló sötét belseje felé, visszacsukta az ajtót. - Most már mehetsz - vakkantotta oda Vadrannak. Végre megmozdult a pult. Hangtalanul kiengedtem az eddig visszatartott levegőt, és megfogadtam magamban, hogy soha többet nem mászok be fagyaltospultba. Mindössze egy probléma volt. Tudtam, hogy holnap este máris meg kell szegnem a szavamat. 50. IVlike észre sem vette, hogy a háta mögött felmentem a színpadra. Rákacsintottam Mae-re, aki a függöny mögé húzódva hallgatta társam improvizációját, aztán felvettem a gitárt, ráadtam a hangot, és egy szinkópás élőkével beszálltam. Miké homlokán lassan kisimultak a ráncok, én pedig melléléptem és egy alig észrevehető kézmozdulattal jeleztem, hogy térjünk vissza az alapidallamhoz, aztán fejezzük be a nótát, mert a közönség igazából úgyis Mae-re kíváncsi. Miké bólintott, s a középrész végeztével visszaállt az alapidallamra. Mikor befejeztük a számot intettem Maenek, hogy jöjjön be középre. - Dream a little dream of me - súgta, ahogy elhaladt mellettünk, de ezúttal nem kellett tépelődni rajta, hogy mire gondolt. A húrok közé csaptam, s felcsendült az örökzöld melódia. Amint Mae énekelni kezdett, természetesen minden figyelmem rá irányult, így alkalmam nyílt tömönatokban beszámolni Mike-nak a kiruccanásomról. Nyugodtan beszélhettem, az elektronika csak a hangszerek hangját továbbította a hallgatóság felé. Társam látszólag csak a zenére koncentrált, de valójában egy szavamat sem mulasztotta el. - Még hallgatni is hajmeresztő - mondta, miközben behunyta szemmel ingatta a felsőtestét a zene ritmusára. - Azért próbálj meg uralkodni magadon - táncoltattam meg a kezemben a Fendert. - Ha nem megy, akkor legfeljebb megszaggom a

szmokinomat, és átmegegyek punkzenészbe - rándította meg a vállát.

- Képzelem, milyen csápolás lenne.
- Az tuti. És amúgy, mik a további terveid?
- A következő szünetben megint megpróbálkozom a versenyzői szállással.
- Már vacsorázott az ór, ha elfelejtetted volna.
- Majd viszek neki egy gyümölcskelyhet.
- Te mindenáron ki akarsz nyíratni bennünket?
- Nem, de nincs más választásunk.
- Szerintem neked teljesen elment az eszed.

Erre nem tudtam mit válaszolni. Mindenesetre meglehetősen feszült hangulatban folytattuk a zenélést a következő szünetig. Akkor ismét letettem a hangszeremet és

Miké fejcsóválásától kísérve, elindultam a színpad hátsó részénél lévő lejáró felé. Odaérve félrehúztam a bársonyfüggönyt, s ledobogtam a lépcsőn. Épp fel akartam hajtani a folyosónál lévő párját is, amikor a pincébe vezető átjáró felé pillantva földbe gyökerezett a lábam. Egy férfi hevert élettelenül a futó szőnyegen. A természetellenesen kicsavarodott végtagokból azonnal látszott, hogy nem az ital döntötte le a lábáról. Halott volt. Melléléptem, hogy lássam ki az, és leesett az állam.

Sakiri bámult rám a földről, üveges tekintettel.

51.

.Hitetlenkedve meredtem a holttestre, s közben kérdések tucatjai cikáztak az agyamban.

Ki ölhetette meg? Miért állt Sakiri az útjában? Volt-e valami oka, hogy éppen itt végzett vele? Miért nem tudta Sakiri használni a nála lévő rövidcsövű géppisztolyt? Jó-e nekünk, hogy Sakiri halott vagy sem?...

Még fel sem ocsúdtam, amikor léptek koppantak, majd félrelibbent a bársonyfüggöny, és megjelent Igor.

A törpe rám nézett, aztán Sakirire, aztán vissza rám.

- Halott? - kérdezte végül fejével a földön heverő felé intve.

- Iiigen - feleltem zavartan.

Igor egy darabig a holttestre meredt, majd elismerően biccentett.

- Szép munka - mondta. - Látom nem sokat teketóriáznak. Szeretnek biztosra menni, mi?

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy elmondom neki nem mi öltük meg a fickót, de rögtön le is tettem róla. úgysem fog leleplezni bennünket, hiszen éppen ő vetette fel a dolgot, ugyanakkor így talán még jobban megbízik bennünk. Esetleg még azt is sikerül kiszedni belőle, mi a nyavalya folyik itt, és ki kivel van.

- Igen - válaszoltam határozott hangon.

- Most már tudom, miért dicsérték magukat annyira.

- Ühüm - bólogattam.

- És van már valami konkrét tervük? - érdeklődött Igor.

Hát tervünk éppen volt egy pár, csak azt nem tudtam melyiket mondjam el neki.

- Nos...ööö... kezd kialakulni.

- Helyes. Tudják, nincs sok időnk.

- Persze, hogy tudjuk.

- Az első feladat a titkos lejáró megtalálása.

- Ez világos - bólintottam, aztán megköszörültem a torkomat és támadásba lendültem.

-És... aztán? - kérdeztem könnyedén.

- Azután minden megy az előzetes tervek szerint - felelte Igor. - Nincs semmi változás.

- Helyes - mondtam szigorú hangon. - Nem szeretem, ha menet közben változik a program.

.. .A francba, hogy ebből semmit nem lehet kihúzni!...

Épületes eszmecserénket távoli léptek zaja zavarta meg.

A hangokból arra következtem, hogy az érkezők egyike Grantham. Igor a hullára nézett, aztán a pincelejáró melletti raktárajtóra.

- Gyerünk! - mondta fojtott hangon, s a holttesthez lépett. Az adott helyzetben további taktikai megbeszélésre nem is volt szükség. Villámgyorsan felnyaláboltuk a halottat, és berontottunk vele az ajtón. Meglehetősen kegyeletsértő módon, csak ledobtuk a földre, s már zúdultunk is vissza a folyosóra.

- A többit majd én elintézem - súgta a törpe egy szemvillanással azelőtt, hogy fellebbent a bársonyfüggöny, és botjára támaszkodva bebicegett Grantham. Mögötte Balandó meg Vadran lépdelt.

Grantham nem szólt semmit, amikor meglátott bennünket, csak intett Igornak, hogy csatlakozzon hozzájuk, és felküzdötte magát a lépcsőn. Egyenesen a színpad elejéhez bicegett, és ünnepélyesen kihirdette a verseny jelenlegi állását. Igor meg Balandó ott álltak mellette, s kidüllesztett mellel hallgatták az értékelést, miszerint a törpe az első, a nagydarab maláj a második helyen áll az eddig lezajlott versenyszámok után. Grantham ezt követően a másnapi programot ismertette, majd további jó szórakozást kívánva az egybegyűlteknél, leballagott a színpad elé, és elvegyült az ott állógállók között.

Miké - mivel nem vett észre - gyászos arccal improvizálni kezdett, hogy aztán néhány futam után belekezdjen a TAKEFIVE-ba.

Felvettem a gitárt, s az első adandó alkalommal beszálltam, átvéve a szót.

Társam nem nézett hátra, csak elvigyorodott és nagyvonalúan rátért a Mae-jel - nyilván előzetesen - megbeszélte dal felvezetésére.

Ahogy a lány előlépett a színpad hátulsó részét uraló sötétből, és rám villantotta a tekintetét, mintha megkönnyebbült mosolyt láttam volna átsuhanni az arcán. Reméltem, hogy valóban aggódik értem, annak ellenére,

hogy nem tudja, hová tűnök el a szünetekben. És azt is reméltem, hogy a jó oldalon áll.

...Mert, ha mégsem, akkor könnyen úgy járhatunk, mint az elődeink...

A kételkedés és a bizalom érzései kavargtak bennem, miközben néztem Mae-t, ahogy szép lassan az egész közönséget a hatása alá vonja az előadásával. Jó negyedórán át tartott a bűvölet, s ezután sem a lányon múlt, hogy vége lett. Egy izgatott biztonsági ember megjelenése törte meg a varázst. A fickó keresztül furakodott az asztalok közt, majd Granthamhoz érve, halkán jelentést tett.

Nem volt kétségem az iránt, miről. Biztos voltam benne, hogy most találták meg Sakiri holttestét.

52.

Cxrantham végighallgatta az emberét, aztán a botjára támaszkodva kibicegett. Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy informáljam Mike-ot a fejleményekről. Melléléptem, s tömönatokban elmeséltem neki az előző szünetben történeteket. Mire a végére értem, már a hallgatóság egy része is tudomást szerzett a dologról, és csakhamar olyan felfordulás lett, mint annak a rendje.

Mae a ribilliót látva abbahagyta az éneklést. Tétován hátrafordult, mire sajnálkozó mosollyal vállat vontam, jelezve, hogy fogalmam sincs, mi történhetett. Mindenesetre én is beszünttettem a zenélést, s az udvarra tóduló tömeg után indultam, nyomomban Mike-kal. Mire kiértünk a kertbe az emberek már összegyűltek az egyik bokornál, és a mellette heverő holttestet bámulva, izgatottan

találgatták, mi is történhetett.

A nap folyamán csendesen tébláboló Parangi, teljes hivatali tekintélyét latbavetve, igyekezett meggyőzni mindenkit, hogy ura a helyzetnek.

- Kérem, nyugodjanak meg - paskolta lefelé fordított tenyereivel a levegőt. - Egyáltalán nem biztos, hogy gyilkosság történt.

- Akkor mi a fene? - kérdezte valaki ingerülten.

- Baleset is lehetett - magyarázta Parangi. - Elképzelhető, hogy az illető elesett, és olyan szerencsétlenül érkezett a földre, hogy eltört a nyakcsigolyája.

- Ezt nem mondja komolyan - ellenkezett a másik.

Egy biztonsági ember nem halhat meg ilyen hülyén.

- De igen - felelte a százados. - A halott kezei ugyanis a nála lévő géppisztoly szíja alá vannak szorulva. Lehet, hogy éppen meg akarta igazítani a szíjat, alányúlt, és közben megbotlott valamiben. Zuhanás közben pedig már nem tudta kirántani a kezeit, hogy felfogja az esést, így a feje teljes erővel csapódott a földbe.

- Én magam is erre tippelek - szólt közbe Grantham.

Sakiri az egyik legjobb testőröm volt, és meg vagyok róla győződve, hogy senki sem tudta volna úgy meglepni, hogy képtelen legyen védekezni, vagy a fegyverét használni.

Tetszetős érv volt, nem vitás. Csupán néhány apróság miatt nem tudtam elfogadni. Először is, Sakiri nem a kertben halt meg, hanem a pincelejáróhoz vezető folyosón, ott

pedig semmi olyasmi nem volt, amiben el lehetett volna botlani. Másodszor, amikor rátaláltam a kezei nem voltak a szíj alá szorulva, csak nyilván Igor állította be őket így, amikor kicsempészte a hullát az épületből. A harmadik és egyben leglényegesebb dolog azonban az volt, hogy tudtam, igenis van valaki a jelenlévők között, aki képes lehetett arra, hogy meglepje Sakirit. Az, aki könnyörtelenül

megölte a két zenészt is, és aki folyamatosan itt van és minket is figyel. Nem tudtam ki lehet a fickó, és miért teszi, amit tesz, de gyanítottam, hogy hamarosan szembe fogunk kerülni vele. És ez a találkozás könnyen végzetes lehet a számunkra.

53.

- Szerinted miért vitte ki Igor a hullát a kertbe?

- Biztos nem szórakozásból. Sakiri legalább nyolcvan kiló és Igornak egyedül kellett kicipelnie, mivel én a színpadon voltam, mást meg nem kérhetett meg.

- Egyáltalán, hogy sikerült kivinnie anélkül, hogy észrevették volna?

- Talán ő is valamelyik Silandar-pultot használta. A fő kérdés azonban tényleg az, hogy miért csinálta. Illetve az, hogy miért csinál bármit is, vagyis mik a céljai.

A fenti eszmefuttatásra már a szállodában került sor úgy éjfél tájban. Eddig tartott, mire Parangi végre befejezte a vizsgálódást és hazaengedte a villában lévő vendégeket.

A százados továbbra is a balesetverziót részesítette előnyben, és ez arra utalt, hogy Igor tényleg valami segédeszközt alkalmazott, amikor kicsempészte a hullát a kertbe.

Ellenkező esetben ugyanis a halott cipőjén látszottak volna a vonszolás nyomai.

- Csupán egyetlen logikus magyarázatot tudok elképzelni arra, hogy miért fárasztotta magát a hullaszállítással

morfondírozott félhangosan Miké. - Valami miatt nem akarta, hogy Parangi az épületben kezdjen vizsgálódni.

- Talán, mert nem szeretné, ha a százados bukkanna rá arra a bizonyos titkos folyosóra - véltem.

- Igazad lehet - értett egyet Miké. - Csak azt nem értem, hogy akkor nekünk mi a fenéért kell megtalálni, és aztán egy adott pillanatban kinyitni a hozzá vezető ajtót?

- Nem tudom - ráztam a fejem. - És azt sem, hogy ennek az egésznek mi köze

van Jim halálához, meg a Buddha Könnyé-hez. - Mindenesetre erős a gyanúm, hogy az ékszerek a villában vannak, méghozzá valószínűleg éppen a titkos folyosóban. Hiszen Mae is ezt mondta.

- Igor, viszont nem említette az ékszereket.

- Lehet, hogy ő magának akarja az egészet.

- Akkor, miért velünk keresteti a rejtekhelyüket?

- Passz. De nem ez az egyetlen, amire nem tudjuk a választ. Itt van például Grantham. Fogalmunk sincs róla, hogy valójában miért hívott a villába bennünket, illetve a két igazi zenészt. Merthogy a zenélésnél sokkal fontosabb feladatot akart adni nekik, az biztos. Aztán arra is kíváncsi lennék, miért támogatta annyira Parangi elméletét a balesetverzióról.

- Nyilván nem akarja, hogy a százados a villában szaglásszon.

- Persze, hogy nem akarja. De miért? Mi az, amit titkolni akar? Egész pontosan megfogalmazva milyen sötét ügyekben van benne? Mert eddig csupán a túlzott fagyiszeretetére derült fény.

- Egyelőre nincs ötletem - vont vállat Miké.

Felsőhájtottam, aztán felálltam, s kiballagtam az erkélyre. Rátámaszkodtam a korlátra, belebámultam az éjszakába, s megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

Időközben rákezdett az eső, a cseppek aprókat koppantak a drótüveg korláton. Néztem, ahogy a vízpöttyök végiggördülnek a jobb oldali tartóoszlopon, s apró tócsába gyűlnek az aljában. Hirtelen fény gyúlt az agyamban.

- Hát persze, a víz! - kiáltottam fel.

- Mi történt? - érdeklődött Miké.

- A víz! - mutattam az oszlopon végiggördülő apró folyamokra.

- Mi van vele? - kérdezte társam óvatosan.

- Ez a megoldás.

- Kétségtelen. Sőt a szappant vagy tusfürdőt használsz még sokkal jobb eredményt lehet elérni.

- Ne hülyéskedj! - torkoltam le. - Ez komoly.

- Nem beszélnél végre értelmesen?

: Rájöttem, hol van a titkos folyosóhoz vezető rejtett ajtó nyitógombja.

-Na, hol?

- Mindjárt rá fogsz jönni te is. Először is próbálj meg visszaemlékezni Grantham dolgozószobájára. Az íróasztal mellett ugyebár van egy esernyőtartó.

- Azt hiszem, igen,

- Helyes. Namármost, minek Granthamnak egy ilyen a dolgozószobájába?

- Hát, esernyőt biztos nem tart benne, mert az ilyesmit nem viszi fel magával az ember az emeletre.

- Jó válasz. Jutalmul elárulom neked, hogy amikor ott voltunk nála, megfigyeltem, amint ebből a tartóból húzta ki a járóbotját, amikor felállt az asztaltól.

- Vagyis, azt tartja az esernyőtartóban.

- Pontosan.

-És?

- És amikor este megvizsgáltam a tartót, fehéres elszíneződést találtam az alján. Márpedig mi okoz ilyen elszíneződést?

- Az évek során az esernyőkről lecsepergő víz, illetve az abból visszamaradó só.

- És, ha nem tartanak esernyőket a tartóban?

- Akkor semmi.

- Szedd össze magad, és gondolkozz! Grantham csak a járóbotját tartja az esernyőtartóban, a tartó alján mégis ott a só. Vagyis az csak a botról kerülhetett oda.

Miké összehúzott szemmel törte a fejét, aztán láttam rajta, hogy neki is beugrott a dolog.

- Arra gondolsz, hogy Grantham nem csak a járása segítésére használja a botját?

- kérdezte.

- Pontosan - bólintottam. - Időnként belenyúl vele az akváriumba. És miért nyúl bele? Mert azzal nyomja meg a rejtett ajtó nyitógombját, ami valahol a fenéken van a nagyobb kövek, és vízínövények között.

- Rafinált ürge - állapította meg Miké. - Ugyan kinek jutna eszébe belenyúlkálni egy mérges medúzától hemzsező akváriumba?

- Senkinek - értettem egyet. - És a botról lecsöppenő víz sem vezethetett volna nyomra, ha az akváriumban nem tengervíz van, mert az édesvíz ilyen kis mennyiségben nem hagyott volna nyomot.

- Nem szívesen mondok ilyet, de nagy vagy - vigyorgott Miké.

- Nekem az is elég, hogy nap mint nap látom az arcodon a csodálatot - nyugtattam meg. - De, hogy a tiszteletedet kifejezhesd irántam, megengedem, hogy meghívj egy italra a bárban.

- Hideg víz? Meleg víz?

- Valami komolyabbra gondoltam.

- Ásványvíz?

- Még komolyabbra?

- Szóval nehézvíz...

Talán mondanom sem kell, hogy ezek után igen sietve hagyta el az erkélyt.

Jvörülbelül fél órát tölthettünk a bárban, ahol a késői időpont ellenére, meglehetősen nagy volt a nyüzsgés, aztán úgy döntöttem, hogy nekem ennyi elég a zsongásból és a zenéből.

A nap eseményei igencsak megviseltek ahhoz, hogy megérdemeljek egy kis pihenést. Elkészöntem Mike-től, s visszaindultam a szobámba. Az ajtóhoz közeledve a forró zuhany és a puha ágy barátságosan hívogató képe lebegett a lelki szemeim előtt. Odaérve azonban egy pillanat alatt szertefoszlott a vágyálom. A kulcsom ugyanis nem fordult el a zárban, ami azt jelentette, hogy nyitva van.

... Vagyis valószínűleg vannak a szobámban.

Az agyam nyomban riadót fűjt. Nem tudtam ki lehet a késői látogató, de fogadni mertem volna rá, hogy meggyűlik vele a bajom. Az ilyenek általában civakodó típusok. Felkészültem a várható csetepatéra, vettem egy nagy levegőt, aztán kivágtam az ajtót, s berobbantam a szobába.

Odabent sötétség és csend fogadott. Megtorpantam a folyosóról beeső fénynyaláb közepén és kezeimet küzdőtartásban a testem elé emelve vártam, hogy a betolakodó mozduljon. Jó néhány másodpercig álltam ott szoborszerű tartásbari, de nem történt semmi. Közben a szemem megszokta a sötétséget, így ki tudtam venni a tárgyak körvonalait. Sehol sem láttam pofozkodásra készülő alakot. Lassan leengedtem a kezeimet, s felgyújtottam a villanyt.

Ahogy végigömlött a fény a szobán, csaknem felkiáltottam döbbenetemben. Egy férfi feküdt az ágyam mellett élettelenül. Gyorsan becsuktam az ajtót, és odaléptem hozzá.

Jenkins volt az, a szőke hajú ausztrál, aki délelőtt még Gordonéknál matatott, mostanra azonban úgy látszik az én szobám is felkeltette az érdeklődését. Nem csoda, hiszen az utóbbi időben többen is ellenállhatatlan vágyat éreznek, hogy átvizsgálják a holmimat.

...Vajon mi a fenét keresnek? ...Ha legalább lenne nálam valami értékes....

Letérdeltem, s megvizsgáltam a holttestet. Őt is pusztá kézzel ölték meg, akárcsak Sakirit, de vele nem egyetlen ütés végzett, ami arra utalt, hogy ő harcolt a támadójával. Ez pedig két dolgot jelenthetett vagy felkészültebb harcos volt, mint Sakiri, vagy gyengébb volt az ellenfele. Az utóbbira tippeltem. És mivel a szoba berendezésén nem látszott verekedés nyoma, még egy dolog nyilvánvaló volt. Jenkins nem nálam halt meg, hanem valaki idehozta.

De miért? - tettem fel magamnak a kérdést.

Mintegy válaszként sietős léptek hallatszottak a folyosó vége felől.

FMTHOFLY GREY

55.

Jlly pillanat alatt minden világossá vált. Valaki rám akarja kenni a gyilkosságot! Fogadni mertem volna, hogy a közeledő vagy Parangi, vagy a szálloda biztonsági embere. És azt is tudtam, hogy ha itt találják nálam a hullát, nagy bajban leszek.

A szemeim ide-oda cikáztak rejtekhelyet keresve, bár tudtam, hogy a hamarosan ideérő hivatalos személy alaposan át fogja kutatni a szobát, tehát gyakorlatilag nem tudom jó helyre dugni a holttestet.

Hirtelen az erkélyre esett a pillantásom.

- Ez az! - villant az agyamba az ötlet - egyszerűen kidobom a szerencsétlent az erkélyről. Neki már úgysem árt

a dolog, én viszont ezáltal elkerülöm a bajt. A rádióhoz ugrottam, bekapcsoltam, adtam rá egy kis hangerőt, aztán kinyitottam az erkélyajtót.

Odakint időközben felhőszakadássá erősödött a fél órával ezelőtt csendesen szemerkélő eső.

Nagyon jó - gondoltam. - Legalább senki sem fogja meghallani a lezuhanó test puffanását.

A hulla hóna alá nyúltam, s hátrálni kezdtem vele az erkély felé. Közben a folyosón közeledő odaért az ajtó elé, és megdöngette.

- Nyissa ki, Grey! - harsogta.

Természetesen Parangi volt az.

- Ki az? - kérdeztem, s a következő másodpercben kint voltam az erkélyen.

- Parangi százados.

Nem feleltem, hanem gyorsan átvetettem a halott felsőtestét a korláton.

Lendíteni akartam utána a lábát is, de

ekkor lepillantottam, és úgy éreztem megáll a szívverésem. Pontosan az erkély alatt egy szabad jelzésű taxi fényei sejlettek át az esőfüggönyön.

- A francba! - morogtam elkeseredetten.

- Nem hallja, Grey?! Azonnal nyissa ki! - bömbölte közben a folyosón a százados.

Ott álltam, tartva a hullát, s közben villámgyorsan kergették egymást az agyamban a gondolatok.

...Le nem dobhatom, mert a-taxi tetejére esne, és azonnal lebuknék. De itt sem maradhat!...

Hirtelen eszembe jutott a megoldás. Lerántottam a sötétkék selyemnyakkendőmet, a halott csuklójára hurkoltam, a másik végét pedig az erkély legszélső tartókorlátjára csomóztam. Átlendítettem az élettelen testet a korláton, s figyeltem, amint ide-oda himbálózik ég és föld között a sötét éjszakában.

Néhány percig megteszi - gondoltam és csendben visszсарobogtam a szobába.

Bezártam az erkélyajtót, ledobtam

a zakómat egy székre, aztán a fürdőszobába siettem és felkaptam a fésűm.

A százados éppen nekikészült, hogy vállával betörje az ajtót, amikor a hajamat fésülve kinyitottam a zárat.

Parangi rekedt hörgéssel suhant mellettem és hatalmas recsegés-ropogás közepette lebirkózta a dohányzóasztalt.

Megvakartam a fejem, aztán felvettem a zakóm, és leültem mellé a fotelbe.

- Mi újság százados? - érdeklődtem nyájasan.

Parangi dühtől eltorzult arccal tápázkodott fel.

- Hol van az illető?! - vicsorogta.

- Ki? - érdeklődtem.

- Akivel dulakodott.

- Nem dulakodtam senkivel.

- Akkor mi történt?!

- Maga berontott ide, és összetörte a dohányzóasztalt

mutattam a bútordarab roncsaira.

- Ne szórakozzon velem, Grey! - üvöltötte Parangi magából kikelve. - Most szóltak le a portára, hogy a szobájából verekedés, meg jajgatás hallatszik, mintha valaki az életéért könyörögne.

- Maga meg arra gondolt, hogy szórakozásképpen becibáltam valakit a szobámba, hogy agyonverjem, igaz?

- Magánál minden előfordulhat, Grey.

- Köszönöm a megtisztelő bizalmat, de sajnós ki kell, hogy ábrándítsam, nem öltem meg senkit. Egyetlen megboldogultról tudok, és az a dohányzóasztal.

Parangi nem szólt, csak dühödten rám meredt. Aztán lassan körbehordozta a tekintetét a szobában. Rend volt, akár egy imaházban, és ettől kissé elbizonytalanodott.

- Szóval azt állítja, hogy nem verekedett senkivel az elmúlt néhány percben?

-Igen.

- Mindenesetre körülnézek egy kicsit.

- Érezze otthon magát - feleltem könnyedén, de a szívem a torkomban dobogott. Parangi pedig elindult. Szépen módszeresen haladt végig a szobán, minden elképzelhető helyre bekukkantott.

Vele tartottam már csak azért is, mert tudtam, hogy előbbutóbb az erkélyre is ki fog lépni. Nem kellett csalódnom

benne, amint végzett a szobával meg a mosdóval, az erkély felé vette az útját.

Természetesen ide is követtem, sőt, udvariassen ki is nyitottam neki az ajtót. Közben próbáltam a hullától távolabbi oldal felé terelni. Amikor sikerült, lezser mozdulattal a korlátra támaszkodtam, s kezemmel a nyakkendőt, a testemmel pedig a drótüveg túloldalán lógó testet igyekeztem eltakarni. A sötétség, valamint a szakadó eső nekem kedveztek, úgyhogy akár fel is lélegezhettem volna. A baj csak az volt, hogy a tenyeremmel éreztem a csuromvizessé vált nyakkendő milliméterről-milliméterre csúszik egyre lejjebb. Megszorítottam és magamban imádkozni kezdtem. Parangi nem törődött velem, épp csak körbepillantott, aztán megfordult, és indult befelé. Az illendőség úgy kívánta, hogy én is menjek, csakhogy ahhoz

el kellett volna engednem a nyakkendőt. Márpedig tudtam, hogy akkor a holttest rázuhan a taxira. Így aztán - miközben a kezem satuként szorította a korláthoz a csúszós

selymet - ott maradtam a helyemen.

- Tudja, százados - mondtam tűnődő hangon -, azért ez mégiscsak furcsa.

- Mi? - fordult vissza Parangi.

- Hát az, hogy valaki odatelefonált a portára, és ilyesmit állított. Egyáltalán bemutatkozott az illető?

- Nem tudom - vont vállat a százados. - A recepcióspultnál álltam és az ott lévő hölgyet kérdezgettem a tegnapi gyilkossággal kapcsolatban, amikor megszólalt a telefon, és megkérték, hogy segítsen.

- Tehát, nem maga beszélt a fickóval?

- Még azt sem tudom, férfi volt-e.

-Aha.

Éreztem, hogy a nyakkendő minden erőlködésem dacára, ellenállhatatlanul csúszik lefelé, s csak azért fohászkodtam, hogy a taxis eltűnjön az erkély alól.

- Ezek szerint vagy szórakozott magával a telefonáló, vagy valahonnan máshonnan hallotta a zajt, csak rosszul becsülte meg az irányát ebben a dübörgő esőben.

- Hát... az lehet - morfondírozott Parangi.

Megint néhány milliméter. Tudtam, hogy már nem sokáig bírom tartani.

- Jobban belegondolva elég valószínű, hogy az illető igazat mondott. Ugyan miért szórakozna valaki ilyesmivel?

- Ki tudja?

Az ujjaim már borzasztóan fájtak, és kezdtek elerőtlenedni.

- Akkor viszont érdemes lesz körülnéznie a szomszédos szobákban is - véltem.

- Igaza van - értett egyet a százados. - Megyek is.

- Helyes - bólintottam, és nagy lendülettel beléptem az erkélyről a szobába, sorsára hagyva a nyakkendőt a rajta lógó holttesttel együtt.

Miközben zörögve becsuktam az ajtót kipillantottam, s láttam, ahogy a sötétkék selyem egy hirtelen rándulással eltűnik az éjszakában.

BUDDHA KÖNNYE

56.

rVmint bezártam Parangi mögött az ajtót, robogtam vissza az erkélyre. Hatalmas megkönnyebbüléssel láttam, hogy a taxis időközben távozott. A holttestből semmi sem látszott, de nyilvánvaló volt, hogy ott pihen valahol a pázsiton, ahol az előbb az autó állt. Részemről akár befejezettnek is tekinthettem volna a dolgot, ha nem marad a

csuklóján a nyakkendőm. Csakhogy ott maradt.

Vissza kell szerezni méghozzá azonnal! - határoztam el,

és a következő pillanatban átlendültem a korláton.

Mintha ruhástól álltam volna be a zuhany alá. A fél

perc alatt, amíg leértem, tökéletesen ronggyá áztam. A

sötét viszont jótékonyan elrejtett, így nem kellett attól tartanom, hogy valaki észrevesz. Amint szilárd talajt éreztem

a talpam alatt, tapogatózva keresni kezdtem a hullát. Mindössze pár másodperc kellett hozzá, hogy megtaláljam.

Gyorsan lecibáltam a csuklójáról a nyakkendőt, s felvettem. Aztán a halott hóna alá nyúltam és a már jól bevált

módszerrel húzni kezdtem a díszbokrok közé, hogy reggel

ne az én erkélyemen találjanak rá.

Nem volt könnyű munka a csúszós talajon talpon maradni, közben pedig a magatehetetlen testet a kívánt irányba mozgatni. Percekbe telt mire sikerült az általam megfelelőnek ítélt távolságba elvonszolni. Végül egy tömzsi pálma meg egy sűrű levélzetű bokor között letettem a fűbe. Felegyenesedtem, s elégedetten kilihegtem magam.

- Ezzel megvolnánk - morogtam. - Agyó, haver!

Még egy pillantást vetettem a megmerevedett arcra, aztán elindultam visszafelé. Hirtelen elemlámpa fénye vágott a szemembe.

- Fel a kezekkel! - harsogta túl az eső dübörgését egy sztentori hang. - Ha megmozdul, lövök!

- Jaj, nem - nyögtem fel elkínzottan, miközben hunyorogva engedelmeskedtem. A fény lassan közeledett, majd tőlem kétméternyire megállt.

- Maga az, Grey?! Hogy a fenébe került ide? És ki az ott a földön?

- Egy Jenkins nevű fickó. Megölték. Mellesleg maga mit keres itt százados? Az előbb azt mondta, hogy...

- Fogja be, Grey! - bömbölte Parangi ingerülten. - Itt én kérdezek, ha nem tudná. Maga pedig válaszol, különben lepuffantom, mint egy kutyt. Itt találtam egy hulla mellett, szóval azt ajánlom beszéljen!

- Oké - pillantottam a kezében táncoló revolverre.

Csak nyugodjon meg.

- Én nyugodt vagyok! - ordította vészjóslón.

- Akkor jó. Na, szóval az történt, hogy miután maga távozott, visszamentem az erkélyre és... meghallottam a kiáltást.

- Miféle kiáltást?

- Ennek a szerencsétlen Jenkinsnek a kiáltását - böktek a hátam mögé a hüvelykujjammal. - Persze az is lehet, hogy valaki más volt az.

-És?

- Meresztettem a szemem a sötétbe, de nem láttam semmit. A hangból viszont arra következtettem, hogy az illető nagy bajban van. Erre gyorsan lemásztam ide, hogy a segítségére siessek. Sajnos elkéstem. Parangi gyanakvó arccal hallgatott, miközben folyamatosan igyekezte kipislogni a szemébe belecsorgó vizet.

Végül megszólalt:

- Nem tudom miért, de az az érzésem, hogy megint át akar verni.

- Megint? - csodálkoztam. - Hiszen még egyszer sem...

- Jó, jó, jó, ezt hagyjuk - vágta el a magyarázkodásom fonálát. - Menjen odébb!

Engedelmeskedtem, s figyeltem amint megvizsgálja a halottat. Mikor végzett, felegyenesedett, és eltette a fegyverét.

- Valakivel verekedett, az biztos - állapította meg. - De nincs semmi olyan sérülés, amely a halálát okozhatta volna.

- Nézze meg a bal halántékát - javasoltam.

Parangi végigmért, aztán letérdelt, s megnézte a kérdéses koponyarészt.

- Szubdurális vérzés - mondta néhány pillanattal később.

- Igen - bólintottam. - Valaki nagy erővel halántékon vágta. A sérülés befelé vérzik, így nem marad nyom.

Parangi ismét felállt és fürkésző pillantást vetett rám.

- Honnan ért maga az ilyesmihez?

- Több, mint tíz éve kung-fu-zom - feleltem.

- Ezek szerint, akár maga is megölhette.

- Hát persze, de miért tettem volna? Nem is ismertem a fickót. Csak annyit tudok, hogy ő is itt lakik, akárcsak mi.

- Vagy Ward - tette hozzá Parangi. - Akit viszont bodikkal öltek meg.

- Igen - sóhajtottam -, errefelé mostanában elég rizikós turistának lenni.

Parangi láthatólag tanácstalanul állt a kissé csendesedő esőben, aztán a zsebébe nyúlt és előhúzott egy kekszet.

Lassan megszorította az ujjai közt, s figyelte, hogy a ronggyá ázott sütemény, szétmállik a kezében.

- Miért van az Grey, hogy maga mindig ott van, ahol

történik valami? - kérdezte anélkül, hogy rám nézett volna.

- Ki tudja? - vontam vállat. - Valószínűleg a sors keze van a dologban.

- Szerintem meg arról van szó, hogy maguknak igenis közük van ahhoz az egészhez, ami itt folyik, és sok mindent tudnak, csak nem hajlandók elmondani. Erről mi a véleménye?

- Természetesen azt, hogy ez tévedés... De egyvalamit mindenképpen tudnia kell...

- Éspedig?

- Bármilyen történjen is, mi mindig a jófiúkkal vagyunk.

Csak remélni mertem, hogy érti, és el is hiszi, amit mondok.

57.

Még további egy óra telt el, mire végre ágyba kerültem, így nem csoda, hogy másnap délelőtt negyed tízkor ébredtem.

A nap már magasan állt, a sugarai barátságosan cirógatták végig a szobát. Jólesően nyújtózkodtam egyet, aztán fürgén kipattantam az ágyból. Gyorsan lezuhanyoztam, megborotválokztam, majd könnyű, nyári nadrágot, rövidujjú inget és vászoncipőt húztam. Mikor elkészültem, telefonon odarendeltem Chenget a szálloda elé, és átügettem Mike-hoz.

Mire sikerült életet lehelni belé, Cheng is befutott. A zene szokás szerint dühödten üvöltött a kocsí hangszóróiból, a fiú pedig átszellemült arccal dobolta az ütemet a kormányon.

- Hello, Cheng! - bömböltem barátságosan, miközben

elhelyezkedtünk mögötte az ülésen.

- Hello, mi újság? - kérdezte egy hajszálnyit lejjebb véve a zenét. - Hallottam, hogy este megint kinyírtak itt valakit.

- Igen, errefelé esténként megesik az ilyesmi - feleltem.

- Csak mióta maguk itt vannak - mondta.

- De, azért ugye elhiszed, hogy nem mi voltunk?

- Persze. Hová megyünk?

- Először a városba.

- Pontosabban?

- Mindegy. A lényeg az, hogy megbizonyosodjunk róla nem követnek bennünket.

- Hú, ez izgin hangzik - élénkült fel a fiú.

- Az is - nyugtattam meg.

- Akkor, ezek szerint lépjek rá a gázra?

- Ne kíméld - feleltem. - A helyszíni bírságokat majd mi fizetjük.

- Ugyan már - legyintett Cheng. - Csak nem képzeli, hogy van olyan rendőr, aki utolér?

Azzal rátaposott a gázpedálra. A kerekek kipörögtek, az autó pedig kilőtt a járda mellől. Nyaktörő tempóban száguldottunk keresztül a város keskeny mellékutcáin, rémületbe ejtve a békés járókelőket, és az út közepén gyanútlanul sétálgató turistákat. A fiú láthatóan élvezte a dolgot, a környék lakói már kevésbé. A módszer mindenestre tökéletesen megfelelt arra, hogy lerázzuk az esetleges követőinket. Ugyan ki tudna ilyen tempónál a nyomunkban maradni?

Néhány perc elteltével szóltam is Chengnek, hogy lassítson. A fiú normál tempóra váltott, s elégedetten kijelentette.

- Nincs nálam gyorsabb a városban.

- Meggyőztél - feleltem. - Na, és megpróbált utánunk jönni valaki?

- Senki.

Ezek szerint - gondoltam, az ékszerrablók továbbra sem biztosak benne, hogy érdeklődünk irántuk.

...Vagy inkább a kikötőben várják a délelőtti hajót, megpróbálva kitalálni, ki lehet Vorapaya küldöttje, és ki fogadja az érkezésekor... Vagy annyira biztosak a dolgukban, hogy csak a szállodába érkezése után kezdik el figyelni Fruggit? ...Na, majd kiderül!...

- Vigyél el bennünket valami kis eldugott kávézóba - szóltam előre Cheng-nek. - Olyanba, ahová biztosan nem téved be turista.

- Hát, tudok egyet - mondta a fiú. - De, az meglehetősen lepusztult hely.

- Pont ez kell nekünk.

Cheng vállat vont, s hirtelen mozdulattal bekanyarodott egy rendkívül szűk utcácskába. Jó két percig ide-oda szalalmoztunk a girbe-gurba földúton, végül egy roskatag épület előtt megálltunk.

- Ez az! - mutatott a fiú a bejárat feletti rozsdás táblára.

- Remek - mondtam.

- És most? - nézett rám kérdően.

- Most el kellene menned a kikötőbe, és ide kéne hoznod valakit. Az illető a hamarosan érkező hajóval fog jönni.

- Miről ismerem meg?

- Alacsony, köpcös, szőke, rövid hajú férfi. Olyan az arca, mintha örökké mosolyogna. A neve Ted Fruggi.

Szipkázd el a többiek elől, és hozd ide úgy, hogy senki se tudjon a nyomotokba érni.

- Ennyi az egész?

- Egyelőre igen. Mi megvárunk itt.

- Miért nem jönnek inkább maguk is? Mindannyian elférünk a járgányban.

- Mi most haladéktalanul szeretnénk inni egy igazi balandarasi kávé - feleltem, s kiszálltam a taxiból.

Ahogy beléptünk a rozoga bejáraton megállapítottam, hogy Cheng nem túlzott, amikor lepusztultnak titulálta a helyet. Félhomályos, füstös helyiség volt, néhány rozoga nádasztallal, kopott székekkel és egy rövid pulttal, amely mögött kétségbeesett erőfeszítéssel próbált talpon maradni a vendégeket és a tulajt egyaránt megtestesítő szakállas, torzonborz, középkorú maláj.

Mikor meglátott bennünket kissé oldalra billentette a fejét, s hunyorogva próbálta ránk fókuszálni a tekintetét. Végül csuklott egyet, ami kizökkentette a koncentrációból, erre feladta a próbálkozást.

- Kedélyes hely - nézett körül Miké. - Remélem nem kell sokáig várnunk Fruggira.

- Beszélgetésre tökéletes - vontam vállat, s leültem.

A tulaj közben tétován felemelte mutatóujját, mint aki fel akarja hívni magára a figyelmet, de gyorsan belátta, hogy ez súlyos kihatással van az egyensúlyára, és sietve megmarkolta a pult szélét.

- Hello, mi újság? - köszöntem oda neki.

Válaszolni akart valamit, de a nyelve eltévedhetett útközben, mert csak némi gurgulázás jött ki a torkán.

Úgy döntöttem jobb, ha leteszek a társalgásról. Miké leült mellém, megnézte az óráját, aztán kibámult az utcára.

Jó félórás várakozás következett, néma csendben. Végül feldübörgött odakint Cheng hifitornya, és az autó begördült az épület elé.

Fruggi úgy nyitotta ki ajtót, mint aki fél,

hogy ha kilép a biztos menedékből, menten elnyeli a mocsár. Csak akkor derült fel az arca, amikor észrevett bennünket.

- De jó, hogy látom magukat - rikkantotta megkönnyebbülten. - Kezdtém azt hinni, hogy valami gond van.

- Isten hozta, Mr. Fruggi - mosolyogtam rá, és megszorítottam a kezét. - Már nagyon vártuk.

- Rám mindig számíthatnak - jelentette ki magabiztosan a kis köpcös, miközben Mike-kal is kezét rázott. - Csak szólniuk kell, és jövök. Mellesleg, miért egy ilyen tyúkszaros kis sikátorban kell találkozoznunk, ha nem vagyok

indiszkkrét? Na, nem mintha probléma lenne, csak ez a Vorapaya nevű fazon olyasmit gagyogott, hogy nála a zsozsó nem probléma meg, hogy valami elegáns helyen fogok lakni, erre ez a kiskorú kaszkadőr keresztül száguld velem a frankó helyeken, és idehoz, mondván, hogy maguknak egy ilyen helyre támadt gusztusuk. Remélem nem

azért, mert ez a legpuccosabb csehó a környéken?

- Nem, Mr. Fruggi - ráztam a fejem. - Csak nem szeretnénk, ha Chengen kívül bárki is megtudná, hogy ismerjük egymást.

- Az más. Na és mi az ábra?

Előbb a kávézó-ra pillantottam, aztán Chengre.

- Ööö... mondd csak, ebédeltél már? - kérdeztem.

- Még nem is reggeliztem - felelte a fiú.

- Akkor éppen itt az ideje, hogy egyél valamit. Menj, keress valami rendes helyet a közelben, és ebédelj meg.

Mi megvárunk itt a kocsiban. Egy óra múlva gyere vissza értünk.

Elővettem egy bankjegyet, és a kezébe nyomtam.

Cheng a pénzre nézett, és elvigyorodott.

- Már itt sem vagyok - jelentette ki, s nekivágott a sikátornak.

Néztem, ahogy eltűnik a sarok mögött, aztán intettem

Mike-nak, hogy üljön be előre, én meg Fruggival bemásztam a hátsó ülésre.

- Szóval mi a szitu? - jártatta végig rajtunk a tekintetét a kis köpcös.

- Hát... pontosan még mi sem tudjuk - feleltem. - Illetve van néhány dolog, amire egyelőre nem találjuk a magyarázatot, de könnyen lehet, hogy ezek nem is függnek

össze az ékszerrablással.

- És mi az, ami összefügg? - tudakolta Fruggi. - Mert én eddig csak annyit tudok, hogy megfújtak egy baromi értékes ékszergyűjteményt, és nekem most el kellene játszanom a tulaj megbízottjának szerepét, aki tárgyal váltságdíj

fizetéséről, miközben maguk megpróbálják elkapni a rosszfiúkat.

- Lényegében erről van szó - bólintottam.

- És sikerült már kideríteniük valamit?

- Nos... - feleltem - a helyzet egyelőre egy kicsit zűrzavaros. Ugyanis időközben történt néhány újabb haláleset, nekünk pedig be kellett ugranunk két zenész helyett játszani.

- Tessék? - pislogott rám értetlenül a kis köpcös.

- Jelenleg esténként zenélnünk kell egy villában - magyaráztam.

- De, hát miért?

- Leginkább azért, mert azt gyanítjuk, hogy Jim gyilkosa meg az ékszerek ott vannak.

- Vagy úgy. És nem lett volna egyszerűbb meghívót szerezniük, vagy ilyesmi?

- Sajnos nem. A villa tulajdonosa meglehetősen gyanús fickó, és nem zárható ki, hogy ő is benne van az ékszerrablásban.

- Ühüm. És hol jövök én a képbe?

- Önnek az lesz a feladata, hogy felvegye a kapcsolatot az ékszerrablókkal, és látszólag belemenjen abba, hogy átadja nekik az általuk kért összeget.

- Egy kicsit lehetne konkrétabb, Mr. Grey - jegyezte meg Fruggi.

- Oké - bólintottam. - Először is, elhozta a dolgokat, amiket kértem?

- Persze. A csomagtartóban vannak.

- Helyes, mindjárt idehozom őket.

Kipattantam, s egy pillanattal később visszatértem a különleges számkódos táskával, meg a kismagnóval.

- Kezdjük ezzel - emeltem fel a súlyos, fémfalú táskát.

- A hozzáadott ismertetőt olvasta?

- Naná - vont vállat a kis köpcös. - Vízhatlan, tűz-, savés robbanásálló, a rajta lévő digitális ketyerén pedig akár élete végéig is elszórakozhat az ember, ha nem tudja a nyitási kódot.

- Pontosan - hagytam helyben. - Ezen kívül nem lehet felfeszíteni sem, az egyéb nyitási módszerek, mint a lángvágó vagy a gyorsvágó korong pedig a belsejében lévő

különleges tűz- és robbanásveszélyes bélés miatt nem jöhetnek szóba.

- Ezt mindet értem - mondta a kis köpcös. - Csak azt nem, hogy mi a fenének kellett ez a méregdrága táska, ha nem teszünk bele semmit. Legalábbis én nem hoztam magammal pénzt.

- Nem az a lényeg, hogy benne legyen a táskában a pénz - feleltem -, hanem az, hogy az ékszertolvajok azt higgyék, hogy benne van.

- Ez egy kicsit zűrzavaros - ingatta a fejét Fruggi.

- Egyáltalán nem - mondtam. - A gengszterek ugyebár azt fogják hinni, hogy önnél van a pénz, hiszen ön azért utazott ide, hogy lebonyolítsa velük az ékszerek és a pénz cseréjét. Nyilván meg fognak önnel beszélni egy találkozót, ahol a dologra sort lehet keríteni.

- Világos.

- És gondolja, hogy ők tényleg cserélni akarnak?

- Hát lehet, hogy nekik egyszerűbb, ha kinyírnak, és meglépnek a pénzzel meg az ékszerrel együtt. .,

- így van - bólintottam. - Nekünk tehát túl kell járni az eszükön, és ezt a célt szolgálja a táska. Ők ugyanis azt fogják hinni, hogy a pénz ott van benne, a kódzár miatt pedig csak az ön segítségével juthatnak hozzá.

- Más szóval, amíg zárva van a táska, nem fognak kinyírni.

- Erről van szó.
- Értem.
- Helyes. Akkor most mondom a tervet. Ön elmegy a találkozóra, viszi a táskát, valamint a kismagnót, amit elrejtünk a cipője talpában.
Fruggi a gyufásdoboz méretű szerkezetre nézett.
- Mit tud a kicsike? - érdeklődött.
- Kazettacsere nélkül tíz órán keresztül képes felvenni a beszédet tíz méteres körön belül, tökéletes minőségben.
- Nem rossz, bár énnekem jobban tetszenek az ilyen kis mikrofonok, meg ilyesmik.
- Azok tényleg jobbak, de ha megmottozzák, azonnal megtalálják őket.
- Ez igaz.
- Hát persze. Nos, ott tartottam, hogy elmegy a találkozóra. Ott az a cél, hogy miközben beszél velük, valahogy kerüljön szóba Jim halála, tehát a fickók ismerjék el a gyilkosságot. Ha ez megvan, akkor rajtunk a sor, hogy lecsapjunk rájuk.
- És, hogy fognak maguk odakeveredni?
- Egyelőre fogalmam sincs, hiszen azt sem tudjuk, hol kerül sor a találkozóra. Ez ma este fog kiderülni, amikor a Zöld Majomban felveszik magával a kapcsolatot.
Fruggi eltűnődött a dolgon, aztán bólintott.
- Rendben, ...de mi van, ha valami mégsem úgy sikerül, ahogy tervezzük?
- Akkor improvizálunk - feleltem. - Mellesleg, erre az egész akcióra csak akkor lesz szükség, ha addig nem sikerül más módon a fickók közelébe férköznünk.
- Miért van valami másik lehetőség is? - csodálkozott el Fruggi.
- Igen - feleltem.
- Nem homályosítana fel?
- Nos... egyelőre még elég képlékeny a terv - válaszoltam bizonytalanul.
- Azért valamit csak tud róla mondani.
- Persze. Először is be kell másznom egy fagyialtoskocsiba...
- Egy mibe?
- Egy fagyialtoskocsiba.
-Hm.
- Aztán valami hosszúkas tárggyal végig kell bökdösnöm egy akvárium alját.
-Aha.
- Aztán, ha minden jól megy, le kell mennem a föld alá.
Fruggi várt egy kicsit, majd óvatosan megkérdezte:
- És aztán?
- Aztán? - kérdeztem vissza. - Aztán a fene se tudja.
A kis köpcös egy darabig hallgatott, majd csendesen megszólalt.
- Ez tényleg elég képlékeny terv.
Tökéletesen egyetértettem vele.
ADTHOÍY GREY
58.

ire Cheng visszaérkezett, mindent sikerült megtárgyalnunk, amit akartunk. Nem maradt más dolgunk, mint a fiú lelkére kötni, hogy senkinek ne beszéljen erről a találkozóról, és útnak indítani Fruggival a Sinwaya felé. Mi maradtunk még egy fél órát, aztán fogtunk egy másik taxit, s azzal mentünk a hotelbe.
Kicsit edzettünk, kicsit napoztunk, közben pedig az előttünk álló délután és este várható eseményein járt az eszünk. Egészen öt óráig tartott ez a nyugalmas állapot. Akkor felszedelőzködtünk, és elindultunk a Zöld Majomba. Félhat körül értünk oda. Kiválasztottunk egy asztalt a nagyteremben, ahonnan be lehetett látni a szomszédos helyiségbe, s leültünk. A korai időpont ellenére meglehetősen sokan voltak.

Rendeltünk, aztán feltűnés nélkül szemügyre vettük a jelenlévőket. Természetesen az ismerős arcokat kerestük. , Gyakorlatilag teljes volt a létszám: A színpad előtt Gordon és Boyd terpeszkedett unottan hallgatva az éppen zenélő néger triót, a bárpultnál Spencer kortyolgatta az italát, a kisteremben pedig Fong ült, komoran teázva, alig kétasztalnyira Laura Geoffry-tól. A felsoroltakon kívül, még két indiai bodikdobót, valamint Grantham egyik fullajtárját sikerült felfedeznünk a vendégek között.

- Szépen összejöttünk - állapította meg suttogva Miké.

Szinte az összes gyanús alak itt van.

- Aha - értettem egyet. - Csak Igor, meg Balandó hiányzik a társaságból.

- Ők biztos a villában sertepeltélnek.

- Valószínűleg.

Elhallgattunk, mert megjött a pincér az italokkal. Miután távozott, belekortyoltunk a koktélokba, és az elkövetkezendő szűk negyedórában átadtuk magunkat a zene élvezetének.

Három perccel háromnegyed hat után aztán nyílt a főbejárat üvegajtaja, és bemasírozott rajta a kis köpcös. A

számkódos táska természetesen nem volt nála, azt az előzetes megbeszélésünk szerint a megérkezése után azonnal

berakta a szálloda széfjébe. James Bond II. körbepillantott,

majd könnyed léptekkel átvágott a nagytermen és mellettünk elhaladva belépett

a kicsibe. Odabent kiválasztott,

egy a többtől meglehetősen távol eső, magában álló asztalt, s helyet foglalt.

- Most nem fog bejönni a fickónak a paravános trükk

szűrte a fogai közt Miké. - Nem is értem, hogy miért nem foglaltak le Frugginak előre egy asztalt.

Mert nyilván gyanítják, hogy mostanra már mások is

vannak itt Vorapaya megbízásából, és akkor a paravános

megoldás ellenére is lelepleződhetnek. Szerintem inkább valamilyen

közvetett kapcsolatfelvételénél fognak

próbálkozni.

- Tefelefon?

- Például.

- Akkor mi a fenének kellett Frugginak idejönnie?

- Gondolom azért, hogy a banda helyszínen lévő tagjai

meg tudják nézni maguknak. Továbbá, hogy megpróbálják

kitalálni, ki vagy kik lehetnek a segítők, akiket alkalmasint

le kell majd kapcsolni.

- A francba, mi meg itt ülünk a kirakatban.

- Még az a szerencse, hogy lényegében a Sinwaya összes vendége itt van. így aztán találgathatnak a fickók.

- Meg mi is.

- Ez benne a szép.

Fruggi időközben megrendelte az italokat, majd az előzetes utasításnak megfelelően töltött a söréből a pezsgőspohárba s várta, hogy kissé leülepedjen a habja.

Lopva körbesandítottam, hogy lássam, kinek az érdeklődését keltette fel a mutatványa, de úgy tűnt senkit sem

hozott tűzbe a különködése. Mindössze Laura fintonította

el lenézően az arcát.

Feszülten vártam mi fog történni, Miké nem kevésbé.

Váratlanul felbukkant a pincér és egyenesen Fruggi

asztalához ment. Odahajolt a kis köpcöshöz, és zavart arccal magyarázni kezdett neki, aztán előhúzott a kabátzsebéből egy félbehajtott borítékot, s átadta.

Fruggi néhány pillanatig forgatta a kezében, hogy biztosan észrevegyük,

majd vállat vont és felbontotta. Csodálkozva láttuk, hogy

épp csak rápillant a benne lévő papírlapra, s már gyűri is

zsebre a borítékkal együtt.

- Úgy tűnik, nem szószátyár fickók - súgtam a poharamba bámulva.

- Ja - értett egyet társam, miközben a szeme sarkából

figyelte, amint a kis köpcös feláll, pénzt dob az asztalra, és

egy mesterkém lezserségével távozik. - Nem is értem mi a

fenére volt jó ez az egész. Egy egymondatos üzenethez felesleges volt iderendelni Fruggit. A telefon sokkal egyszerűbb lett volna, és kevésbé kockázatos. így, ha szerencsénk van a pincértől megtudhatjuk, ki adta oda neki a levelet.

- Valószínűleg egy közvetítő - véltem.
- Ez igaz, de mégis... sokkal egyszerűbb lett volna telefonálni.
- Kétségkívül - bólintottam.
- Akkor hát... miért levél?

Gondolkoztam egy darabig, aztán tétován megvakartam a halántékomat.

- Csak két logikus magyarázatot látok a dologra.
- Éspedig?
- Ugyebár azt monduk, hogy az ékszertolvajok szeretnék megnézni maguknak Fruggit, és arra is kíváncsiak, ki lehet a segítője. Vagyis valamelyiküknek mindenképpen itt kell lennie a helyszínen.

- Igen, és?
- Mi van, ha időközben megfogyatkoztak?
- Nem értem mire gondolsz?
- Arra, hogy esetleg már csak egy van közülük életben, és azért írt levelet, mert nem tudott volna egy időben telefonálni is, meg itt ücsörögni is.

Miké tekintete azonnal Spencerre villant, és egészen addig rajta is maradt, amíg az ausztrál nem viszonzta a tekintetét. Társam ekkor a koktéltját kezdte tanulmányozni.

- És mi a másik lehetőség? - kérdezte.
- Felsőhajtottam, s tétován magam elé meredtem.
- Az, hogy nagyon át akarnak vágni bennünket.

fl1lTH0IIY CRCY

59.

ég jó háromnegyed órát ücsörögtünk a bárban, és csak akkor indultunk vissza a Sinwayába, amikor az ismerősök már mind távoztak. A szállodába érve először beültünk egy kicsit Mike-hoz, majd körülbelül tíz perc elteltével átlopakodtunk Fruggihoz. A kis köpcös már várt ránk.

- Na végre, hogy itt vannak - hadarta megkönnyebbülten. - Már azt hittem lekésik a fickók telefonját.
- Telefonját? - kérdeztük egyszerre.
- Igen - bólintott a kis köpcös. - Azt írták, hogy este nyolckor legyen itt a szobámban és várjam a hívásukat. Gondolom betűvetésből nincsenek nagyon eleresztve, mert csak ez az egy mondat volt a levélben.
- Hm - biggyesztettem le a szám szélét. - Ez egy kicsit megnehezíti a dolgunkat.
- Merthogy? - tudakolta Fruggi.
- Mert így nem tudjuk önt pontosan felkészíteni, hogy mit feleljen a találkozóval kapcsolatos ajánlatukra.
- Ajánlat? Szerintem ezek kerek-perec megmondják, mit csináljak és egyáltalán nem lesznek kíváncsiak arra, hogy tetszik-e nekem a dolog vagy sem.
- Nagyjából valóban ez a helyzet, de mindenbe azért nem kell belemennie.
- Például mibe nem?
- Mondjuk abba, hogy vakon fizessen.
- Nehéz is lenne pénz nélkül.
- Igaz, de ők nem tudják, hogy nincs magánál a kért összeg.
- Akkor miben ne engedjek nekik?
- A legfontosabb az, hogy mármost tegye világossá a számukra a pénzestáskát csak az ön segítségével tudják kinyitni, tehát, ha önnek bármi baja esik, fuccs a pénznek.
- Ez jól hangzik. Mi van még?

- Ragaszkodjon hozzá, hogy mielőtt fizetne, megvizsgálhassa az ékszereket.
- - Én? Hát azt sem tudom mi a fenét nézzek rajtuk.
- Az nem számít.
- Akkor mire jó az egész?
- Arra az esetre, ha netán késnének egy kicsit.
- Jézusom, hát ne késsenek!
- Rajtunk nem fog múlni a dolog, de jobb, ha mindenre felkészülünk.
- Aha. Es mi van, ha megvizsgálom az ékszereket, és maguk még mindig nem érkeztek meg?
- Ha már nem tudja tovább húzni az időt, mondja azt nem biztos benne, hogy ezek a valódi ékszerek.
- Akkor azonnal ki fognak nyírni.
- Nem, nem. Ha megölik, nem jutnak hozzá a pénzhez.
Mondja azt, hogy még egyszer beszélnie kell Vorapayával, mert néhány apró részlet gyanús.
- És, ha erre a kezembe nyomnak egy rádiótelefont?
- Gondoskodunk róla, hogy Vorapaya a találkozó időpontjában ne legyen elérhető - feleltem.
- Azért ez marha rázósan hangzik - ráncolta a homlokát Fruggi.
- Kicsit tényleg kockázatos - bólintottam. - De bízom benne, hogy erre a megoldásra egyáltalán nem fog sor kerülni. Sőt, ha egy kis szerencsénk van, el sem kell mennie a találkozóra, mert lehet, hogy addig sikerül lebuktatunk a fickókat.
- Gondolja, hogy bejön az a... izé... akváriumbökdösés?
- Nos... van még egy-két dolog, ami segíthet. Például, ha ki tudnánk deríteni, ki adta oda a levelet a pincérnek a Zöld Majomban...
- Az reménytelen - ingatta a fejét Fruggi.
-Miért?
- Mert senki sem adta oda neki.
- Miből gondolja?
- Megkérdeztem tőle.
- És mit mondott?
- Azt, hogy az érkezésem után néhány perccel valaki felhívta a bárt, és a kisteremben lévő pincért, vagyis őt kérte a telefonhoz.
-És?
- Amikor átvette a kagylót egy férfihang közölte vele, hogy talál egy levelet a színpad melletti virágláda mögött, és megkérte, hogy adja át annak a férfinak, aki magányosan üldögél és pezsgőspohárból issza a sört.
- És a pincér minden további nélkül továbbította a levelet?
- Igen, mert a boríték mellett ott volt egy ötvendolláros is.
- A francba! - morogta Miké. - Ezt jól kigondolták.
- Igen - értettem egyet. - Okos fickók ezek, úgyhogy nagyon kell vigyáznunk.
- Nekem mondja? - dünnyögte Fruggi.
Mintegy végszóra megcsörrent a telefon.
- Ezek ők lesznek - pillantott az órájára Miké.
- Nyilvánvaló - bólintottam, s Fruggira néztem. - Vegye fel, és csak nyugodtan.
- Könnyű azt mondani - motyogta a kis köpcös, aztán fújta egy nagyot, és bekapcsolta kihangosítót.
- Tessék - mondta, és úgy tűnt sikerült összeszednie magát.
- Azt hittük, Vorapaya valami vagányabb kiállítású fickót küld - suttogta egy elváltoztatott hang a vonal túlsó végén.
- En meg azt hittem, hogy magukat nem a külsőm, hanem Vorapaya pénze érdekli - vágott vissza Fruggi, ahogy a szerepe megkívánta.

- Elhozta? - kérdezte az ismeretlen, akit hallhatóan meglepett a kis köpcös stílusa.

- Nem, csak viccből jöttem ide. Mégis mit gondol? Persze, hogy elhoztam.

- Helyes, akkor most jól figyeljen! Holnap este fél tízkor beül egy taxiba, és felviteti magát a Granthamvillához. Mondja meg a sofőrnek, hogy ne vigye el a bejáratig, hanem tegye ki az utolsó nagy kanyar előtt. Küldje vissza a kocsit, és gyalog menjen tovább.

- Merre?

- Amerről a vízesés hangját hallja.

- És, ha nem hallom?

- Az a maga baja.

- Oké, mondja tovább.

- A vízesés mellett van egy kis tisztás, ott fogunk találkozni. És jobb, ha tudja az egész terepet figyelni fogjuk, úgyhogy azt ajánlom egyedül jöjjön. Ja, és mielőtt bármit is tennénk, meg fogjuk motozni, tehát felejtse el, hogy fegyvert hoz magával.

- Oké - morogta Fruggi -, most pedig maga figyeljen! Engem személy szerint nem érdekel, hogy kik maguk és, hogy a későbbiek során lebuknak-e vagy sem. Engem azért küldték ide és azért fizetnek, hogy lebonyolítsak egy árucserét. Más szóval én nem akarom lebuktatni magukat, tehát felesleges Rambót játszunk.

- Csak nehogy azt akarja mondani, hogy valami kávézóban találkozunk a város szívében.

- Rendszerben, nem mondom. De nem vagyok teljesen hülye, tehát jó előre bebiztosítottam magam. A pénzt egy speciális táskában viszem magammal, amit az én segítségem nélkül nem tudnak kinyitni. Ha mégis megpróbálnák, akkor a levegőbe röpködnek. Tehát felejtse el, hogy kinyírnak és lelépnek a pénzzel, meg az ékszerekkel.

- Oké, mi van még?

- Készüljenek fel rá, hogy mielőtt bármiről is tárgyalnánk, meg fogom vizsgálni az ékszereket, nehogy valami bővít szózzanak rám.

- Túl van tárgyalva - felelte elégedett hangon az ismeretlen. Először megnézi az árut, aztán fizet. Másvalami?

- Nincs.

- Akkor holnap tízkor a vízesésnél.

- Ott leszek.

A telefonáló letette a kagylót, Fruggi pedig ránc nézett.

- Milyen voltam?

- Szuper - feleltük egyszerre.

- Nekem is ez a véleményem - mondta elégedetten a kis köpcös, aztán elkomorodva hozzátette: - Még akkor is, ha a fickó hülyének néz. Azt hiszi belemegyek, hogy ott az őserdő közepén cseréljük ki az ékszereket, meg a táskát.

- Hát, a táskával nem mennének sokra - vigyorgott Miké. - Csak egy halom újságot kaparinthatnának meg belőle.

- Még azt se - ellenkezett Fruggi. - Minek tennék bele bármit?

- Hogy meglegyen a pénzkötegeknek megfelelő súly feleltem. - A táska himbálózásán látszana, hogy üres.

- Tényleg - csapott a homlokára James Bond II. - Erre nem is gondoltam.

- Ezért vagyunk mi - felelte Miké. - És mivel mi mindenre gondolunk, nem lehet semmi probléma.

- A próféta beszéljen magából - mondta Fruggi. - Mert, ha mégis bejönne valami gikszer, akkor tuti, hogy ma este lesz az utolsó, amikor megpróbálok felcsípni valami jó kis pipit.

- Minden rendszerben lesz Mr. Fruggi - bízattam. - Sőt, ahogy már mondtam, lehet, hogy el sem kell mennie a

találkozóra.

- Persze, tudom, ha sikerül bemásznia a fagyialtospultba, meg összeszurkálnia az akváriumot.

- Igen - bólintottam elfojtva egy mosolyt, aztán lassan felemelkedtem a székről. - Ideje is, hogy induljunk. Minél előbb érünk a villába, annál jobb.

- Szorítok maguknak - szólt utánunk a kis köpcös. Mindent bele!

- Rajtunk nem fog múlni a dolog - feleltem, és magamban hozzátettem: remélem, máson sem.

ÁÍITHOI1 GREY

60.

Igyekeztem a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni a tárolórekeszben, s közben a kintről beszűrődő zajokat hallgattam. Még ilyen távolságból is jól érzékelhető volt, hogy a főépület előtt nyüzsgő vendégek igen jól érzik magukat. A helyükben persze én is ellazult és felszabadult

lettem volna, de nekem a dínom-dánom meg a könnyed csevegés helyett a fagyialtospultbeli remeteség jutott.

Ráadásul tisztában voltam vele, hogy az elkövetkezendő fél órában ennél kellemetlenebb élmények is várhatnak

rám a titkos folyosóban, már ha egyáltalán eljutok odáig.

Mert Sákiri halála óta a biztonsági intézkedések még szigorúbbak lettek, és gyanítottam, ha az örök elkapnának,

amint az emeleten settenkedek, nem sokat teketóriáznának, hanem sebtében belém eresztenének egy sorozatot. A

tegnapihoz képest még morózusabb arckifejezésük legalábbis ilyesmit sejtetett. Gondolataimból közeledő léptek zaja riasztott. fel.

Vadran a kocsihoz lépett, megragadta a keresztrudat és

nagyot taszított rajta. Végigcsikorogtunk a kavicsösvényen, s begördültünk az épület felé. Nagy megkönnyebbülésemre akadálytalanul jutottunk át a bejáraton, és egy

perccel később már az emeleten voltunk.

Balandó - akárcsak előző nap - nyugtázta a fagyialt

megérkezését, s elment, hogy megtudakolja milyen kombinációval óhajtja Grantham kezdeni a gégejegelést. Gyorsan félrepackoltam a tárolórekeszeket, kiaraszoltam

a rejtekhelyemről, és miután visszaigazítottam a műanyagtartókat a helyükre, Grantham dolgozószobájához sprinteltem. Előkaptam az álkulcsomat, sietve

kinyitottam az ajtót

és besiklottam a résen. Amint becsuktam magam mögött

az ajtószárnyat, már hallottam is a hatalmas termetű maláj nehéz lépteit.

Hát itt nem lenne egy életbiztosítás besurranó tolvajnak lenni - állapítottam meg magamban, miközben vártam, hogy Balandó eltávozzon a környékről. Amikor végre

eldübörgött, felkattintottam a parányi elemlámpámat, s az

akváriumhoz mentem. A gyilkos medúzák békésen, szinte megnyugtatóan lebegtek az átlátszó fal mögött.

...Persze, addig nincs is baj, amíg az ember be nem nyúl közéjük...

Figyelmesen szemügyre vettem az üvegmedence homokos-kavicsos alját, keresve azt a pontot, ahol a rejtett

kapcsoló lehet. Több olyan részt is találtam a nagyobb

kövek közt, amely alkalmasnak mutatkozott egy nyomógomb elrejtésére.

Már csak egy hosszú bot kell - gondoltam, és körülnéztem a szobában. Az egyik falon egy bőrből készült,

rombusz alakú pajzs, meg egy rövid dárda díszelgett. Valami afrikai törzs fegyverei.

Óvatosan leemeltem a dárdát, s az akváriumhoz léptem.

- Na, lássuk merre vagy - suttogtam, és döfködni kezdtem a fegyver nyelvél a gyanús helyeket. Lassú aprólékossággal haladtam előre, hogy biztos legyen benne, nem

ugrom át a kapcsolót.

Már az akvárium közepe táján tartottam, és kezdtem

kissé elbizonytalanodni, amikor két gúla alakú szikla közé
döfve hirtelen úgy éreztem, mintha megindult volna alattam a föld. Megbillentem,
s a karom majdnem belecsobbant a vízbe, csak az utolsó pillanatban sikerült
visszanyernem az egyensúlyomat. Először nem tudtam mi történt, aztán
megértettem. Nem a föld csúszott meg alattam,
hanem az akvárium kezdett süllyedni. Tágra nyílt szemmel
néztem, amint a jókora üvegmedence hangtalanul eltűnik a
padló alatt, és a helyébe egy masszív vaslépcső csúszik.
Vártam néhány másodpercet, aztán az elemlámpát magam
előtt tartva leóvakodtam a rejtett járatba.
Odalent pislákoló fény fogadott. Eltettem a lámpát, és
körülnéztem. A kb. 35 méter alapterületű, betonfalú helyiségből ahová az
akvárium lesüllyedt, két súlyos vasajtó
nyílt. Odamentem az egyikhez, s az álkulcs segítségével
kinyitottam. Mögötte keskeny, sötét folyosó kezdődött.
Felkattintottam az elemlámpát és bekukucskáltam. Olyan
látvány fogadott, mint a régi angol kastélyok alagsorába
letévedő gyanútlan kísértetvadászt. A járat boltíves fala
penészes volt, málldozott, helyenként látszottak a mögötte lévő téglasorok.
Úgy saccoltam, hogy még a gyarmati időkben építhették, és azóta sem újította
fel senki. A
kérdés csak az volt, használják-e egyáltalán, és ha igen,
akkor mire. Mindenesetre elindultam, remélve, hogy amíg
távol leszek senki sem toppan be a dolgozószobába és nem
fedezi fel az akvárium helyén ásító aknát. Jó negyven métert haladtam előre a
dohos, pókhálós járatban, amikor
halk zúgást hallottam. Olyan hang volt, mint a... hát persze, mint a lezúduló
vízesésé.
Szóval oda vezet - konstatáltam, s belegyorsítottam.
Újabb negyven méter megtétele után már közvetlen közletről hallottam a zubogó víz
hangját. A járat ekkor elkanyarodott, és rendkívül leszűkült. Néhány méterrel
később
pedig elérte a vízesést. Méghozzá szó szerint, mert az alagút bejáratát csupán a
lezúduló vízfolyam zárta le. Megpróbáltam keresztül fújni a tekintetemmel a
vízfüggönyt,
de nem sikerült. Amikor aztán a karommal is besegítettem,
láttam, hogy közel három méter magasan vagyok a földtől.
így már érthetővé vált, hogy miért nem bukkantak rá
eddig erre a járatra avatatlanok. A vízzuhatag teljesen elfedte a leszűkült
járatot és, ha beáll alá valaki, akkor sem
fedezi fel a rejtekalagutat. Arról nem is beszélve, hogy
nem sokan tiporják egymást errefelé titkos alagutak után
kutatva.
Még egyszer kikukucskáltam, majd megfordultam, s
elindultam visszafelé. Két perc múlva már ismét a téglalap
alakú helyiségben voltam. Visszazártam a vasajtót és
odaléptem a másikhöz. Rövid pepecselés után ez is feltárult. Ahogy
bevilágítottam azt hittem káprázik a szemem.
Az elemlámpa fénye ezer apró pontról verődött vissza.
Felkattintottam az ajtó melletti kapcsolót, s tátott szájjal
bámultam az elém táruló látványra. Az aprócska, tükörfalú
helyiségben lévő üvegpalcokon ugyanis csinos kis drágakőhalmok sorakoztak. Nyers
és csiszolt gyémántok egyaránt voltak közöttük.-Ahogy elnéztem, az együttes
értékük
jó néhány millió dollár lehetett. A Buddha Könnyéazonban nem láttam
közöttük. Nem tudtam, mi lehet ez az
egész, de nem is óhajtottam töprengéssel tölteni az időmet,
mert sejtettem, hogy nemsokára jönni fognak a
fagyialtoskocsiért. Bezártam az ajtót, s felaraszoltam a
lépcsőn. Aztán a lejáratra néztem.
...Hogy kell ezt visszazárni?... Nyilván nem az akváriumban kell egy másik
gombot megnyomni, mert akkor
egy Grantham mozgású embernek nem maradna ideje,
hogy felérjen a lépcsőn, mielőtt lezáródna az akna. De

akkor mi működtetheti a zárószerkezetet?.

Lázás kutatásba fogtam. Ugyanolyan aprólékossággal vizsgáltam végig a szobát, mint amikor előző éjjel a nyitógombot kerestem. Éppen az íróasztal fafaragásait próbáltam meg elcsavargatni, amikor odalent megszólalt a
TAKEFIVE.

- Már csak ez hiányzott! - morogtam, és még sebesebben kezdtem tekergetni, nyomogatni minden ki- és beszőgellést, ami csak a kezem ügyébe esett. Az íróasztal után a könyvespolcok, a könyvespolcok után a nagyobb dísz tárgyak, a nagyobb dísz tárgyak után a fali lámpák következtek.

...Semmi!...

Lassan kezdett elfogyni minden számbajöhető hely. Odalent továbbra is rendületlenül ismétlődött a TAKE FIVE felvezető ütemsora, jelezve a múltó időt. Dühödten fújtam egyet, s előlről kezdtem a kutatást. Egyre idegesebben rángattam a gyanús díszfaragásokat és falikarokat.

...Semmi!...

Váratlanul csattanás hallatszott a folyosóról. Felért a lift. Hallgattam, ahogy nyílik az ajtó, s kilép az érkező.
- Vihetem? - kérdezte félhangosan, egyértelműen a fagyaltospultra utalva.

- Igen, már nem kell - dörgött végig a folyosón Balandó basszusa.

Halk nyikorgás jelezte, hogy a pultot betolják a liftbe, aztán becsapódott az ajtó, és a felvonó diszkrét zúgással elindult. Én meg ott maradtam a sötét dolgozószobában, a nyitott lejáróakna mellett, és elképzelésem se volt róla, hogy hogyan fogok lejutni.

61.

mondjak, kétségbeejtő helyzet volt. Törtem a fejem, de első nekifutásra semmi épkezláb ötlet nem jutott eszembe. Az mindenesetre egyértelmű volt, hogy legelőször ezt az átkozott lejáratot kell visszazárnom.

Harmadszor is nekiveselkedtem a szobának, s minden eddiginél alaposabban vizsgáltam át a szoba jöhető helyeket. Az eredmény megint csak nulla volt.

Reményvesztetten roskadtam le a lejáró mellé.

Miké időközben belekezdett a TAKE FIVE fődallamába, abban a hiszemben, hogy pillanatokon belül csatlakozom hozzá.

Én meg számba vettem az előttem álló lehetőségeket.

Vagy elslisszolok a titkos alagúton át, és megpróbálok a kerítésen keresztül visszajutni a kertbe, onnan pedig a villába, vagy a lépcsőn kísérlék meg lejutni. Egyik megoldás kockázatosabb volt, mint a másik. Ráadásul a nyitva hagyott lejáró láttán Grantham egyből riadót fújna, s ez még inkább megnehezítené, hogy kiderítsük mi a fene folyik itt.

Miközben próbáltam valami jó megoldást találni, pillantásom a lejáró falára esett. A szoba szintje alatt mintegy tizenöt centivel, sötét kör alakú valami látszott az elem lámpa halovány fényében. Hát persze, hogy egy kapcsoló volt. Felvettem a földről a dárdát és kissé lehajolva megböktem vele a műanyag gombot.

Megkönnyebbült sóhajjal figyeltem, amint a vaslépcső oldalra csúszik az akvárium emelkedni kezd, s végül a helyére döccen.

..Most már csak le kell jutni valahogy...

Visszatettem a fegyvert a falra és az ajtóhoz léptem.

Kikukucsáltam, aztán kisiklottam a folyosóra, s a lépcső felé lopóztam.

Közben hallottam, hogy Miké a dal

végére ér és mivel még mindig nem vagyok ott egy kissé disszonáns harmóniamenettel, visszakanyarodik a középrészhez.

Nesztelenül arasztam lefelé, egészen addig, amíg még nem pillantottam a lépcsősor aljában álló sötétöltönyös őrt. Úgy helyezkedett el, hogy képtelenség volt elsurranni mellette anélkül, hogy észre ne vegyen.

A zakója alatt dudorodó rövid csövű géppisztoly pedig nem ígért semmi jót arra az esetre, ha herce-hurcára kerülne sor közöttünk. Nem tehettem mást, vártam, hogy történjen valami, például elege a fene a fickót valamire. Közben hallgattam Mike-ot, aki - lassacskán kifogyva a jól hangzó futamokból - egyre vadabb dallamvezetést produkált. Biztos voltam benne, hogy a hallgatók már nem fogják sokáig túrni a dolgot. Szó, ami szó igazat adtam nekik.

Hirtelen, mintegy végszóra, az őrt oldalra fordult, s az arcán bájbígyor ömlött végig. Kijebb hajoltam, és Maepillantottam meg. Lassú léptekkel közeledett a fickóhoz, s mintha csak véletlenül tenné, egy tizedmásodpercre felnézett. Mikor találkozott a tekintetünk, a lány könnyed kézmozdulattal hátralendítette a szemébe lógó hajtincset, de a mozdulat a számomra azt jelentette, hogy induljak el lefelé, ő majd szóval tartja az őrt. És valóban! Odalépett a fickóhoz, s mosolyogva beszélni kezdett hozzá. Aztán tett egy apró lépést oldalra és nekivetette a hátát a falnak, szinte kényszerítve a sötétöltönyöst, hogy elforduljon a lépcsőtől. Elismerően elmosolyodtam, és hangtalanul elindultam lefelé. Mae pedig csak beszélt, beszélt a fickóhoz, s közben bővölte a tekintetével, mint furulyás a kobrát.

Nem csoda, hogy nem vette észre, amikor elővakodtam mögötte.

Még néhány lépés, és befordultam a színpadhoz vezető folyosórészre. Egy perccé később Mae is megérkezett.

- A legjobbkor jött - ismertem el. - De honnan tudta, hogy itt vagyok?

- Nem volt nehéz kitalálni - vont vállat. - Ha meg akarja találni a titkos folyosót, akkor fel kell jutnia az emeletre. Csak azt nem tudtam, hogyan tud fellopakodni.

- És most?

- Most már tudom... mivel a barátja elárulta. Amikor már sokadszor játszottam ugyanazt a dallammenetet, és megkérdeztem tőle, mire vár, két mondatban elmondta, hogy maga a fagyialtospultban lopakodott fel, s biztos fent ragadt, mert a pultot már régen lehozták, maga meg még sehol. És mivel ő nem hagyhatta ott a színpadot, én jöttem, hogy segítek.

- Hát... köszönöm.

- Nincs mit. Most pedig siessünk, mert a barátja már nagyon aggódik magáért.

Igaza volt. Mikor felértünk a színpadra, Miké már teljesen görcsberándulva gyurmázta a billentyűket, s igyekezett nem kinézni a hallgatóságra, amely egyre nyilvánvalóbb türelmetlenséggel viselte a brillfrozást.

Felragadtam a gitárt, és egy elementális triolamenettel beszálltam. Miké lehunyta a szemét, és akkorát sóhajtott, mint egy pitbull elöl megmenekült almatolvaj, aztán témát váltva, belekezdett egy örökzöld jazz-nótába. Nemsokára Mae is énekelni kezdett, s a csodálatos hang pillanatok alatt feledtette az asztaloknál ülőkkel az előző perceket. Én is le voltam nyűgözve. Főként azért, mert nem sokkal azelőtt még szinte kizártnak tartottam, hogy élve megúszom ezt a kalandot.

62.

eg se forduljon a fejedben a dolog! A mai napra már éppen elég agysejtemet pusztított el a stressz. Te nem tudod mit álltam ki az előbb, amikor egyedül játszottam a színpadon.

- Akkor mit szórjanak azok, akiknek hallgatniuk kellett téged?

- Ne humorizáld el a dolgot, Tony! Mára már épp elég

volt a sors kísértéséből.

- Nyugi, én sem jókedvemben akarok megint felkerekedni. De vészesen fogy az időnk, és a titkos folyosóban

nem azok a gyémántok vannak, amiket mi keresünk.

Az izgatott hangvétellű haditanácsra természetesen a következő szünet kezdetekor került sor, amikor is arról igyekeztem meggyőzni Mike-ot, hogy előzetes terveknek megfelelően, még a versenyzői edzőépületben is körül kell néznem. Társam egy cseppet sem volt elragadtatva az ötlettől.

- Inkább örülj, hogy élsz, és maradj a fenekeden. Még egyszer nem lesz ilyen piszok szerencsénk. Különben pedig lehet, hogy Vorapaya gyémántjait is a titkos folyosóba vinnék, ha nem kapnák meg a váltságdíjat az ékszerekért.

- Lehet, de nem biztos. Nekünk pedig holnap estig a végére kell járnunk a dolgoknak, mert ha akkor Fruggi felsül, nem lesz többé alkalmunk bejutni a villába.

- És a folyosó?

- Csak belülről nyitható.

- A francba!

- Ráadásul még az sem biztos, hogy az ékszereket Granthamék lovasították meg.

- Akkor mi az a rengeteg drágakő, amiről beszéltél?

- Valószínűleg valami sittes árú, de ez még nem bizonyítja, hogy a Buddha Könnyé-t is Granthamék lopták el. Márpedig legalább azt meg kéne tudni holnap estig, hogy egy két-három tagú társaság ellen kell készülnünk, vagy egy hadsereg ellen.

- Ebben igazad van.

- Na, látod. Ezért kell körülnéznem a versenyzőknél.

Ha ott vannak az ékszerek, akkor Granthaméket kipipálhatjuk.

- Oké - sóhajtott Miké. - Menjél. De csipkedd magad, mert még egy ilyen szólóműsort nem bírják ki.

- A közönség se - nyugtattam meg, s elindultam a kijárat felé.

Az udvaron elvegyültem a vendégek között, és a Silandar furgonja felé sompolyogtam. Odaérve megálltam aztán egy óvatlan pillanatban, benyomultam a raktérbe.

Sietve levettem a flitterdíszítésű szmokingot, beraktam egy üres zsákba, s a sarokba dobtam. Aztán taláalomra kiválasztottam egy pincérkabátot, és felhúztam. Éppen jó volt.

- Nagyon helyes - súgtam magamnak, s a nadrágom zsebéből apró műanyagtubust varázsoltam elő. Mélybarna krém volt benne. Gondosan bekentem az arcomat, majd elvettem egyet a hosszú, fehér textilanyagok közül, és csinos turbánt tekertem a fejemre.

Kicsit igazítottam rajta, hogy a fejfedő széle egészen leérjen a szememig, s kiléptem a raktérből. Leszegett fejjel, gyors léptekkel haladtam előre, egyenesen az egyik

fagyialtospultig. Megragadtam a végén lévő keresztrudat, és erőteljes taszajtással elindítottam a járgányt. Közben megkönnyebülten állapítottam meg, hogy igaz a mondás, miszerint pincérnek és takarítónőnek nincs arca. Senki sem vetett rám egyetlen pillantást sem.

Határozott, de nem túl gyors tempóban toltam a pultot egyre távolodva az épület előtt nyüzsgőktől. Nemsokára már az edzőépület felé vezető kavicsösvényen csikorogtak a kerekek. Itt nyugodtan felemelhettem a fejem, a holdfény édeskevés volt ahhoz, hogy bárki is felismerhessen.

Különösen mivel senki sem volt a közelben, a szorgalmasan ciripelő tücsköket leszámítva.

Egy terebélyes bokor mögül kibukkanva, megpillantottam az edzőépületet. Ezúttal nem állt őr a bejárat közelében. Meggyorsítottam a lépteimet, és nemsokára ott voltam az épület előtt.

Egy kellőképpen sötét helyen leállítottam a kocsit, s a bejárathoz siettem.

Hangtalanul lenyomtam a kilincset, és kinyitottam az ajtót. Ahogy belestem, elkerekedett a szemem.

Odabent ugyanis Fong szorgoskodott egy drótdarabbal a kezében.

Szép sorban nyitogatta ki a szekrényeket.

BUDDHA KÖNNYE

63.

Jttrdeklődve figyeltem, amint gyors mozdulattal végigtúrja egy-egy szekrény tartalmát, aztán visszacsettenti a zárat, s a következőt veszi sorra.

El kellett ismernem, hogy szakszerűen és eredményesen dolgozik. Illetve, inkább eredménytelenül, mivel láthatóan nem találta, amit keresett. Ez súlyos kihatással lehetett a lelkivilágára, mert meglehetősen ingerült mozdulattal csapta be az utoljára átvizsgált szekrény ajtaját. Én meg sietve visszahúzódtam, nehogy észrevegyen. Ki tudja, a végén még felelősségre vonna, amiért megint láb alatt vagyok.

A pulthoz surrantam és mire kicsörtetett az épületből, már az átlátszó plexifal túloldalán matattam a fagyialtostégelyek között. Fong nem vett rólam tudomást, eldübörgött mellettem a főépület irányába.

Mikor eltűnt a bokrok között, újra a bejárathoz surrantam, és hamarosan már az első szekrény zárjával matattam. Hasonló gyorsasággal dolgoztam, mint ő. Ami azt

illeti, nem is volt sok vizsgálnivaló a versenyzők itt raktározott holmijai között. A legtöbben csak a bodikjaikat, meg egy törülközőt, és papucsot tartottak itt, hogy a gyakorlás végeztével letusolhassanak az épület hátsó részében lévő zuhanyozók valamelyikében.

Az ékszereket sehol sem találtam. Épp befejeztem a keresést, amikor odakintről léptek hallatszottak. Az ajtóhoz ugrottam s kiléptem a kertbe.

A kavicsösvényen egy ór közeledett. A kínai volt, az aki előző este is itt örködött.

- Te meg mit kerestél ott? - ripakodott rám dühösen.

- Hát téged - morogtam bosszúsan, mert mit kíváncsiskodik. - Azt hittem, odabent vagy.

A fickó erre dűnnyögött valamit, én pedig a fagyialtostokochihoz indultam. Mire odaért már a tégelyek mögött álltam, remélve, hogy a sötét, az álcázás és a plexire festett cirkalmas Silandar felirat elég lesz az inkognitóm megőrzéséhez.

- Na, mit kérsz? - mordultam rá meglehetősen barátságtalanul.

- Azt, amit tegnap.

- Tegnap nem én voltam itt.

- Hm - a fickó néhány másodpercig rágódott a dolgon, végül vállat vont. Ugyan mit számít, hogy a Silandarnál mikor hová küldik az alkalmazottakat..

- Egy mangó-mandarint adjál - mondta végül.

- Oké - dűnnyögtem, s közben törtem a fejem, hogy melyik tégelyben lehetnek a kért fagyialtok. A sötétben ugyanis nem lehetett különbséget tenni az üvegfedők alatt lévő krémek színei között. Végül nem volt mit tenni, fel kellett kattintanom a pultot megvilágító parányi lámpát. Előtte azért úgy állítottam be az irányítható fénynyalábot, hogy bőven jusson az ór arcába is. A fickó hunyorogva oldalra nézett, én meg sietve megtöltöttem egy üvegekelyhet, aztán kinyitottam a tárolót, hogy elővegyem a szükséges gyümölcsöket. Ahogy lehajolva bekukkantottam a rekeszbe, csaknem felkiáltottam.

A gyümölcsök közül ugyanis az egyik Silandaralkalmazott, Sular meredt rám élettelenül.

64.

Xveflexszerűen beccsaptam az ajtót, mire az űr felém fordult.

- Mi van? - kérdezte.

- Semmi... .csak... majdnem kiborult egy tálca.

Újra kinyitottam az ajtót, és a hulla mellett matatva, előhúztam egy mangót meg egy mandarint. Közben éreztem, hogy a hátamon átnedvesedik az ing.

.. Jézusom, ha lebukok ebben a maskarában egy hullával a tárolóban, megnézhetem magam!...

Váratlanul meglódult a holttest mellé beszorított gyümölcsshalom, s két sárgadinnye kigurult a kocsiból. Gyorsan a távolabbi után vetettem magam, és néhány méter

után sikerült utolérnem. Felemeltem, s visszafordultam.

Az űr éppen felemelte a másikat és a tároló felé lépett, hogy betegye. Két szökelléssel mellette termettem, s egy enyhe lökéssel félreperenderítettem, mielőtt még odahajolhatott volna a nyíláshoz.

Belöktem a dinnyét a hulla válla mellé, aztán felragadtam a lepottyant társát, és utána küldtem.

- Bocs, de higiéniai okokból csak én nyúlhatok be a tárolóba - magyaráztam, miközben visszazártam az ajtót.

Az űr enyhe megütközéssel nézett rám, de nem szólt semmit. Én meg a pult mögé perdültem, és remegő kézzel megragadtam a borotvaéles hámozó kést. Megpróbáltam a napok során megfigyelt technikával meghámozni és felaprítani a gyümölcsöket úgy, hogy az ujjaim azért megmaradjanak. Az űr közben megnyugodott, és halkan füttyörészni kezdett. Amikor végeztem a darabolással, elhelyeztem az apró szeleteket a kehelyben, s az egészet átnyújtottam neki. A fickó elvette, és élvezettel kanalizni kezdte a finomságot.

- Na, én megyek is - dörögtem néhány másodpercnyi várakozás után. Az űr egyetértően bólintott, mire sietve leoltottam a világítást, és nekilódultam. Addig is elég tempósan haladtam, amíg az edzőépület felől látni lehetett, de amikor beértem a bokrok takarásába olyan tempót produkáltam, hogy valószínűleg megdöntöttem minden eddigi

fagylaltoskocsitolási rekordot. Csak a főépület közelébe érve lassítottam le, mert itt már feltűnő lett volna az eszement száguldozás.

Egy félreeső helyen leállítottam a kocsit, biztos, ami biztos alapon letörölgettem róla az ujjlenyomataimat, aztán - még mindig kalapáló szívvel - elindultam az épület előtt nyüzsgő tömeg felé. Simán eljutottam a furgonig. Elővarázsoltam a zsákból a szmokingomat, visszaváltoztam fehér emberré, és viasszaszivárogtam a mulatózók közé.

- Na, mit intéztél? - kérdezte Miké izgatottan, amikor fellépdeltem hozzá a színpadra.

- Az első és legfontosabb - feleltem, miközben mellételepedtem - az, hogy az ékszerek nincsenek az edzőépületben sem.

- Akkor, hol lehetnek? - bosszankodott Miké.

- Nem tudom - vontam vállat. - Mindenesetre úgy tűnik nem csak minket izgat a kérdés. Amikor odaértem az épülethez, Fong is épp a szekrényeket kutatta át.

- Gondolod, hogy ő is a Buddha Könnyé-t keresi?

- Ki tudja azt ebben a nagy felfordulásban. Mindenesetre valószínűleg nem az alvómacijáért túrta föl az épületet.

Mellesleg a fagylaltoskocsiban, amivel az edzőépülethez mentem, ott találtam a Silandar egyik alkalmazottját, holtan.

- Affene...

- Én is úgy gondoltam. Milyen hely az, ahol már egy partiszervíz-alkalmazott sem lehet biztonságban.

- Hm. Vajon kinek lehetett az útjában? És miért kellett az ő holttestét is a fagyialtoskocsiba rejteni?

- Valószínűleg őt is az épületben ölték meg, és a gyilkos nem akarta, hogy a

rendőrség ott bukkanjon rá a holttestre. Ezért aztán az errefelé divatos szállítási módszert

alkalmazta, és kicsempészte a hullát a kertbe.

- És miért hagyta bent a tárolóban?

- Talán megzavarták. Mindenesetre, ha valóban úgy van, ahogy gondolom, az azt jelenti, hogy Sular nem egy szimpla alkalmazott volt.

- Merthogy?

- Merthogy egy szimpla alkalmazottat nem akarna megölni senki.

- Akkor viszont ki lehetett a fickó?

- Valaki, aki vagy Granthamék vagy Igor ellen dolgozik..., ületve dolgozott. Esetleg kutatott az épületben, akárcsak én, de neki nem volt akkora szerencséje, mint nekem.

- És ebből mi következik?

- Az, hogy nem a tárolóban fogják megtalálni a holttestét.

Válaszként odakintről kiabálás, sikoltozás hallatszott.

Ledobogtunk a színpadról, és kisiettünk a kertbe. A jóslatom beigazolódott. A vendégek jó része ott szörnyülködött

Sular hullája körül... egy terebélyes bokor mellett.

65.

Ozokás szerint nemsokára előkerült Parangi is, és átvette a dolgok irányítását.

Kínosan alapos, és sehová sem

vezető kérdéseivel első között természetesen engem

bombázott meg. Nem sokkal később Miké is sorra került, aminek az volt a nagy előnye, hogy viszonylag hamar otthagyhattuk a villát.

Kifejezetten örültem a dolognak, mert az elmúlt néhány

óra idegfeszültsége után kimondhatatlanul vágytam rá,

hogy elnyúljak az ágyon, ellazítsam az izmaimat, és lenyugtassam görcsbe rándult idegrendszeremet. Mike-nak

is tetszett az ötlet, így a hotelbe érve elváltunk egymástól,

s egyenesen a szobáinkba mentünk.

Amint becsuktam magam mögött az ajtót, első dolgom

volt, hogy ledobáljam a ruháimat, és beálljak a zuhany alá.

Jó húsz percig folytattam magamra a melegvizet s közben

igyekeztem nem gondolni semmire. Mire befejeztem a

tusolást, határozottan frissebbnek éreztem magam. Felvettem a köntösömet,

töltöttem magamnak egy italt, és

kiültem az erkélyre. Kortyoltam egy jót, aztán kényelmesen hátradőltem a

nádszéken, és felbámultam a holdra.

Végre egy kis semmittevés - gondoltam, az éjszakai

madarak kurrogását hallgatva. Nagyon reméltem, hogy

ezen az estén már nem is történik semmi. Nem is történt...

körülbelül tizenöt percig. Akkor aztán izgatott kopogtatás

riasztott fel a békés megnyugvás állapotából. Elkínzottan

felhőrdültem, lecsaptam a poharat a mellettem lévő asztalkára, és az ajtóhoz csörtettem.

- Ki az?! - kérdeztem gyanakodva, miközben minden

eshetőségre készen az ajtó mellé húzódtam, és küzdőtartást vettem fel.

- Mae - hallatszott a lány nyakszirtet cirógatóan bársonyos hangja. Minden porcikám belebizsergett.

Leengedtem a kezeimet, s kinyitottam az ajtót. Álmaim

asszonya szokása szerint észbontóan csinos, friss, üde és

harmatos volt. El sem tudtam képzelni, hogy csinálja.

Mindenesetre a vérem máris kétszeres tempóban lüktetett az ereimben.

- Jöjjön be - mondtam.

- Csak egy pár percem van - közölte miközben belépett.

- Nemsokára kezdődik a Zöld Majomban az éjszakai műsor, és én vagyok a nyitószám.

- Értem. Egy italt?

- Kösz, az jó lesz.

Töltöttem egy Martinit, s átnyújtottam neki a poharat.

Belekortyolt, aztán rám nézett.

- Azért jöttem, hogy figyelmeztessem - mondta aggódva.

- Mire? - kérdeztem, és egyszerűen nem tudtam levenni róla a szemem.

- Kahn bármelyik nap megérkezhet.

Sejthettem volna, hogy ilyesmit fog mondani. Valami érthetetlen, titkokzatos és baljóslatú dolgot, aminek a jelentéséről halvány fogalmam sincs. Az utóbbi napokban

általában mindenki csak ilyeneket közölt velem bizalmasan. Nekeni viszont kezdett már nagyon elegendő lenni ezekből.

Éppen itt lett volna tehát az ideje, hogy nyíltan és egyenesen megkérdezzem Mae-t miről beszél, ki a nyavalya

az a Kahn, és egyáltalán mi folyik itt. Hogy miért nem

tettem mégsem? Nos, az ok a következő volt. Bár nagyon

bíztam benne, hogy Mae a jó oldalon áll, mégsem voltam

száz százalékgig biztos a dologban. Márpedig a másnap

estére tervezett akciónkat nem kockáztathattam azzal,

hogy leleplezem magam, és közlöm vele nem tudom miről beszél, és azt sem, kinek hisz bennünket, miért segít

nekünk. Inkább megpróbáltam máshogy információhoz jutni.

- Ezt miből gondolja?

- Véletlenül hallottam, amikor Igor beszélt vele rádiótelefonon?

- Konkrétan mit mondott?

- Csak foszlányokat hallottam. Először dicsérte Kahnt, amiért az olyan profi embereket küldött.

- Miért mit csináltak?

- Először is megölték Sakirit.

- Aha.

- Igen. Aztán azt mondta, bízik benne, hogy az illetők hamarosan megtalálják a titkos alagút bejáratát, és akkor kezdődhet az akció.

Nem mertem megkérdezni, milyen akció. Helyette

hümmögtem, dűnnyögtem, mint aki érti miről van szó.

A lány hallgatott egy darabig, aztán megkérdezte:

- És... magának sikerült rábukkannia a lejáratra?

- Nos,... jól haladnak a dolgok, de nem hiszem, hogy pusztán az alagút megtalálása segíthet megoldani minden problémánkat. Mellesleg... még egyszer köszönöm, hogy segített..., hogy így bízik bennünk.

- Hát, persze, hogy bízik.

- Űhüm. Ööö... azt sem tartotta izé... riasztónak, hogy minden különösebb tétovázás nélkül megöltük a két igazi zenészt?

- Ha, egyszer muszáj volt, akkor muszáj volt - felelte kemény hangon, s elszántan összehúzta a szemét.

- Hát..., ez igaz. És köszönöm, hogy figyelmeztetett.

- Ez természetes.

- Igen.

Ott álltunk egymás mellett, és éreztem, hogy valami történni fog, valaminek történnie kell közöttünk. Képtelen voltam másra koncentrálni, mint az ígésző szemekre, a csábító ajkakra, a bársonyos bőrre.

- Ööö..., még egy italt? - kérdeztem sután, és a félig telt pohárra mutattam.

- Nem, köszönöm - felelte Mae, és a tekintete lassan az enyémbe fonódott. - Mennem kell.

-Aha.

- Igen, az lesz a legjobb, ha máris indulok.

- Persze.

Az ajtóhoz lépett, én pedig kábán követtem. Lenyomta a kilincset, s félig kitárta az ajtószárnyat. Azt hittem egyszerűen kilép a folyosóra, de megfordult és közvetlen közélről a szemembe nézett.

- Remélem, van valami terve - suttogta. A bársonyos hang és az őrjítően érzéki parfüm egyszerre támadták meg az érzékszerveimet. Egy pillanat alatt megszűnt számomra a külvilág Granthammel, Igorral, Parangival és mindenki mással együtt.

- De van ám - suttogtam, s egy határozott mozdulattal visszahúztam a szobába. - Mindjárt elmondom. Máig sem tudom, hogyan jutottunk el az ágyig, de a következő percek elementális, szinte vad eseményei ma is bizsergessél töltenek el, ha visszagondolok rájuk. Ugy faltuk egymást, mintha ez lenne az utolsó lehetőségünk, hogy együtt legyünk. Csak jó háromnegyed óra múlva csillapodtunk le valamelyest, amikor pedig Mae elvonult lezuhanyozni, már valószínűleg javában tartott az éjszakai műsor a Zöld Majomban.

Elnyújtóztam az ágyon, s miközben a víz zubogását hallgattam, úgy döntöttem, mégiscsak felfedem előtte a kártyáimat.

.. .Az nem lehet, hogy ez a lány a rossz oldalon álljon...

Egyszerűen nem lehet. Ha pedig így van, akkor valószínűleg segíthet nekünk kibogozni a dolgokat... Igen, beszélni kell vele, méghozzá most!...

Gondolataimból dübörgő léptek zaja riasztott fel, a következő pillanatban pedig olyan erővel kezdtek dörömbölni az ajtómon, hogy azt hittem menten beszakad.

Dühösen magamra kaptam a köntösömet, és odacsörtettem.

- Ki az?! - kiáltottam kelletlenül.

- Parangi - dörögte odakintről a százados.

- Mi a fenét akar?

- Azonnal nyissa ki Grey, vagy betöröm!

A fürdőszobában időközben abbamaradt a vízzubogás.

- Jó, jó - morogtam, és kitártam az ajtót. - Mi olyan átkozottul sürgős?

Parangi tekintete körbevillant a szobában, mint a préda után kutató ragadozóé, végül rajtam állapodott meg.

- Mióta van a szobájában? - szegezte nekem a kérdést.

- Körülbelül másfél órája.

- Aha. És mivel töltötte az idejét?

- Olyasmivel, amihez magának semmi köze.

- Feleljen normálisan Grey, vagy nagyon megjárja!

- Most marhára megijesztett. Egyáltalán mi jogon ront be hozzám az éjszaka közepén?

- Nyomozok.

- Igazán? Ha, jól tudom azt a Sular nevű fickót a Grantham-villában ölték meg, nem itt. Mellesleg, akkor ki is hallgatott engem, úgyhogy ha valamit elfelejtett, várja meg a reggelt a további kérdéseivel.

- Most nem Sular ügyében vagyok itt - mondta bosszúsan.

- Hanem? - vontam fel a szemöldökömet.

- Valaki megpróbálta kinyírni annak a Jenkins nevű fickónak a cimboráját, akit tegnap éjjel tettek el láb alól.

- Nagyon utálhatják errefelé az ausztrálokat - jegyeztem meg. - És nekem mi közöm ehhez az egészhez?

Parangi egy darabig kutatóan az arcomba meredt, aztán lassú, vontatott hangon válaszolt.

- Csak annyi, hogy maga valahogy mindig ott lebzsel, ahol az ilyesmik történnek.

- Mélyenszántó logika.

- Ne humorizálja el a dolgot Grey. Ha jól emlékszem, Jenkins hullája mellett is magába botlottam.

- És, mi köze ennek Spencer megtámadásához?

- Ki tudja... - mondta talányosan Parangi, miközben szűrös tekintettel méricskélt. - Mindenesetre jó lenne, ha elmondaná, hogy mit csinált húsz perccel ezelőtt.

- Lehet, hogy jó lenne - feleltem hűvösen -, de nem fogom megtenni.

- Márpedig jobb lesz, ha nem ellenkezik, különben bevitetem a kapitányságra, és ott töltheti az éjszaka további részét az embereimmel csevegve - Parangi közepes hangerővel kezdte a mondatot, de a végére már szinte bömbölt.

Válaszként kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és megjelent Mae. Parangi előbb eltátotta a száját, aztán dadogni kezdett.

- Ööö...izé... jó estét Miss Surian...

- Jó estét, százados - búgta Mae. - Tudja beugrottam

Mr. Grey-hez, hogy egyeztessük a holnapi műsor repertoárját.

- Ööö..., hát persze. Értem - pislogott Parangi, és tétován a zsebe felé nyúlt nyilván, hogy előhúzzon egy kekszet, de félúton meggondolta a dolgot. Lassan sikerült összeszednie magát. Megköszörülte a torkát.

- Akkor, ezek szerint ön igazolni tudja, hogy Mr. Grey izé... itt töltötte az elmúlt fél órát.

- Igen - bólintott a lány, aztán hirtelen az órájára nézett és elsápadt. - Ajjaj, már túl soká is maradtam. Rohannom kell. Vagy szüksége van még rám százados?

- Nincs. Egyáltalán nincs.

- Akkor hát, viszlát - intett felénk Mae, s elindult kifelé.

Az ajtóból azért még visszafordult, és úgy, hogy Parangi ne lássa, rám kacscintott. Udvarias mosolyt küldtem utána, pedig szívem szerint egész mást tettem volna.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Parangi tömény irigységgel az arcán nézett rám.

- Micsoda egy rohadt mázlista maga, Grey - ingatta a fejét.

Mit felelhettem volna. Igazat kellett adnom neki.

BUDDHA KÖNNYE

66.

Mint kiderült Spencert egy bodikkal akarták kinyírni, igaz ezúttal nem párducfejessel, csak egy sima hétköznappal. A dolog azonban valószínűleg nem vigasztalta az ausztrált, hiszen kis híján meghalt. A sötét hátsókertben felé hajított fegyver csak néhány centivel tévesztette el a szívét. A mentő életveszélyes állapotban szállította be a kórházba.

Bár semmiképpen sem lehetett pizslicsáré semmiséggként felfogni a történeteket a nap eddigi eseményzuhatagában, mégsem számított olyan nagy horderejűnek, hogy azonnal, nekiálljunk megvitatni. Megegyeztünk Mike-kal, hogy tartjuk magunkat az előzetes megállapodásunkhoz, és miután a felbolydulás lecsillapodott, bevonultunk a szobáinkba.

El voltam rá készülve, hogy mostantól jöhet bárki vagy bármi, aludni fogok. Az elhatározásom oly szilárd volt, és annyira erősen koncentráltam rá, hogy képtelen voltam elaludni. A fél éjszakát ébren töltöttem, s ennek megfelelően másnap csak tizenegy tájban ébredtem fel, akkor is csupán Miké erőteljes kopogtatására.

- Már azt hittem illegalitásba vonultál - csörtetett be társam vigyorogva, amikor végre talpra kászálódtam, és ajtót nyitottam neki.

- Biztosíthatlak, hogy nekem sokkal kevesebb embertől kell tartanom ezen a szigeten, mint neked - feleltem.

- Igazán, és honnan veszed?

- Onnan, hogy én is hallottam, ahogy tegnap este a TAKE FTVE-ra improvizáltál - mondtam. - Nem csodálkoznék, ha azóta már vérdíjat tűztek volna ki a fejedre.

- Ne is emlékeztess rá - mondta Miké kelletlenül. - A hajam égnek áll, ha csak eszembe jut a dolog. Ott szenvedtem egyszál egymagamban, és közben fogalmam sem volt róla, hogy lebuktál-e vagy valami más miatt nem jössz.

- Én se szívesen ismételném meg azt a kirándulást. Annál már csak az volt hajmeresztőbb, amikor megtaláltam

Sular hulláját.

- Van már valami elképzelésed, hogy kiölhette meg?
- Én Grantham embereire tippelek, mert más nem fárasztotta volna magát azzal, hogy begyömöszölje a holttestet a fagyialtoskocsiba. A kérdés csak az, hogy miért kellett eltenni láb alól.
- Nyilván rábukkant valamire, amire nem kellett volna.
- Valószínűleg..., csak az nem mindegy, hogy véletlenül történt dolog vagy tudatosan.
- Lehet, hogy ez a Sular is Igornak dolgozott?
- Ki tudja... Mindenesetre elég sok görbe utakon járó csoport gyűlt össze a villában. Először is ott van maga Grantham, s az emberei. Nem tudni mivel foglalkoznak, de már ránézésre is ki tudnék osztani közöttük pár száz évet. Aztán ott szorgoskodik Igor, aki maga is a banda tagja, de közben ellenük is dolgozik, és összeszűri a leveket ezzel a titokzatos Kahnnal. Ezenkívül Jim gyilkosát is a villában kell keresnünk, csak azt nem tudni, hogy Granthamék azok vagy valaki mások. Fong szintén sántikál valamiben, s ahogy elnézem ő sem megy a szomszédba egy kis agresszivitásért. Aztán megemlíthetjük még titokzatos pártfogónkat, aki eltette láb alól az igazi zenészeket, minket azonban valamilyen titokzatos okból egyelőre békén hagyott.
- Mae-t se felejtse el - emlékeztetett társam.
- Ő becsületes, ebben biztos vagyok - feleltem.
- Vagy csak elvakítanak az érzékeid - vont vállat Miké.
- Egyelőre fogalmunk sincs róla, mik a céljai, csak azt tudjuk, hogy valamiért segít nekünk annak ellenére is, hogy azt hiszi, hidegvérrel kinyírtuk a két igazi zenészt.
- Amint alkalom lesz rá, tisztázni fogok vele mindent.
- És, ha kiderül, hogy valami kalandornő, akinek csak Grantham gyémántjaira fáj a foga?
- Nem hiszem, hogy erről van szó.
- Akkor miről? - tudakolta Miké.
- Ki tudja? - vontam vállat. - Mindenesetre az a gyanúm, belecsöppentünk valami olyasmibe is, aminek a Buddha Könnyé-hez semmi köze.
- Márpedig nekünk elsősorban arra kell koncentrálnunk.
- Tökéletesen igazad van. Éppen ezért az lesz a legjobb, ha most azonnal átmegyünk Fruggihoz, és még egyszer pontosítjuk a tervet. Ja, és hozzá néhány szerszámot is, mert a magnót is be kell szerelni.

AHTHONY GREY

67.

JNéhány perccel később a kis köpcös szobájában voltunk. Míg Miké a majdan használandó cipő talpát preparálta, én részletesen végigmentem Fruggival a teendőkön.

Mindenekelőtt ismételten a lelkére kötöttem, hogy hozza szóba Jim megölését, vagyis ismertesse be a fickókkal a gyilkosságot. Abban is megállapodtunk, hogy mi fél tízkor valamilyen ürüggyel kísétálunk a villából, s lesbe állunk a vízésésnél, hogy felmérjük a terepet, még az ő megérkezése előtt.

- Honnan fogom tudni, hogy valóban ott vannak? - tudakolta a kis köpcös.
- Huhogni fogunk, mint a bagoly - feleltem.
- És, mennyire profik bagolyhuhogásban?
- Figyeljen - a kezeimmel tölcserő formáltam a szám előtt, és belehuhogtam.
- Nem rossz - ismerte el Fruggi, aztán kis idő múlva megkérdezte: - És, mit csináljak, ha semmi ilyesmit nem hallok?
- Akkor, ahogy megbeszéltük, húzza az időt, végső esetben pedig kérjen újabb találkozót.
- Már persze, ha belemennek.

- Igen. De bízom benne, hogy erre nem fog sor kerülni.

- Én is - dünnyögte Fruggi. - Marhára nem bírnám, ha azzal kéne kezdenem az estét, hogy egyszál magamban alkudozók egy rakás sötét gengszterrel, a még sötétebb dzsungelben. Egyébként remélem, hogy ez a Vorapaya tudja mi az illem, és nem akarja majd holmi aprópénzzel kiszúrni a szememet, ha sikerül nyélbe ütni a dolgot.

- Biztos vagyok benne Mr. Fruggi, hogy meg lesz elégedve a honoráriummal - nyugtattam meg. - Ha nem, akkor majd mi kipótoljuk az összeget.

- Abba úgyse mennék bele - ingatta a fejét a kis köpcös. Közben Miké elkészült a magnó beszerelésével. Csináltunk néhány próbafelvételt, majd megállapítva, hogy minden tökéletesen szuperál, elkészítettük Fruggitól, s elindultunk a villába. Igaz, konkrét célunk nem volt, de úgy gondoltuk, sosem lehet tudni mire bukkanhatunk rá véletlenül.

Nos, semmire sem bukkantunk rá. Mindössze azt sikerült - ismételten - megállapítanunk, hogy Igor meg a többiek kezében valóban halálos fegyver a bodik. Az egymást követő versenyzők szinte mindannyian tökéletes pontdobással dobták a borotvaéles töröket, s csaknem az egész délután ráment, mire kialakult a rendkívül szoros végeredmény. Igornak végül sikerült megvédenie a bajnoki címét. Mögötte hajszálnyival Gordon és Fong következett, aztán Balando, majd egy számunkra ismeretlen indonéz és Boyd folytatta a sort.

Őszintén szólva nem nagyon érdekelt bennünket a dolog. Amint vége volt az eredményhirdetésnek távoztunk is, hogy az estére tervezett akció előtt még egyet pihenjünk.

A szállodába érve Miké a szobájába ment, hogy egy kis lazítással és meditálással tökéletesen felkészüljön a várható csetepatéra, én viszont inkább kiültem a belső udvarra. Úgy terveztem, hogy egy ital mellett megpróbálom összerakni az előttünk álló kirakós játék számunkra ismert darabjait, aztán hat óra tájban elmegyek a Zöld Majomba és beszélek Mae-jel.

Helyet foglaltam egy félreeső asztal mellett s miközben lehunytt szemmel süttettem az arcomat a délutáni nappal, megkíséreltem összekapcsolni az elmúlt napok látszólag egymástól független eseményeit.

Egyik kombinációt a másik után állítottam fel és vetettem el, de nem jutottam előbbre. Már épp kezdtem elfáradni, amikor valaki az asztalom mellé lépett, eltakarva előlem a napot.

Roszzalló morgással résnyire nyitottam a szemem, s Laura Geoffry-t, a krimiírók érzéken szék képviselőjét pillantottam meg.

- Hello, mi újság? - egyenesedtem fel ültömben, miközben hunyorogva próbáltam hozzászoktatni a szemem a délutáni nap fényéhez.

- Magának azt jobban kell tudnia - ereszkedett le a nő a mellettem lévő székre. - Hiszen maga mindig ott van, ahol történik valami.

Úgy viselkedett, mintha a legutóbbi találkozásunk meg sem történt volna, én pedig belementem a játékba, mert arra gondoltam, talán sikerül kiszedni belőle valami érdekeset.

- Most irigykedik, vagy sajnál? - tudakoltam.

- Természetesen irigykedek - felelte Laura. - Bárcsak én is annyit tudnék arról, hogy mi folyik körülöttünk, mint maga.

- Űhüm.

- Itt van például a tegnapi dolog, amikor valaki megtámadta azt a Spencer nevű fickót. Parangi épp csak megnézte a sebesültet, aztán egyenesen magához rohant.

- Persze, mert azt hitte, én akartam kinyírni az illetőt

hűtöttem le a lelkesedését.

- Tényleg? - csodálkozott. - Én meg már azt hittem, maga amolyan tanácsadófélévé lépett elő a századosnál. Különben, akkor is irigylem. Ha én is ennyire benne lennék az események sűrűjében, már nem is kéne törnöm a fejem az új könyvem témáján.

- Az könnyen lehet - bólintottam, s mivel a szemem időközben megszokta a csaknem vízszintesen tűző napsugarakat, végigsiklattam rajta a tekintetemet. Aztán kis híján leestem a székről. Laura élénksárga ruhájának jobb vállát ugyanis érdekes kiegészítő díszítette, egy finom aranyhálóval és leheletvékony bőrszíjakkal díszített holdsarló. Az igazi érdekességet azonban azokban a sarló körüli fényudvar jelentette. Ugyanis apró sárga tollpihékből állt.

AflTHOIIY GRCY

68.

xligy tizedmásodpercig elkerekedett szemmel meredtem a látványra, de hamar visszanyertem az önuralmam.

Laurára mosolyogtam, s az alkaromat az asztalra támasztva, kissé közelebb hajoltam hozzá.

- Én mindenesetre biztos vagyok benne - mondtam dicsérő hangon -, hogy egy olyan képességű nő, mint maga bármikor ki tud kerekíteni egy jó kis történetet. Még akkor is, ha annak nincs igazi valóságalapja.

- Tényleg így gondolja? - kérdezte Laura egy picit kajánra sikeredett félmosollyal.

- Sőt, meg vagyok róla győződve - feleltem. - És minél többször találkozunk, annál inkább az az érzésem, hogy maga sokkal figyelemre méltóbb egyéniség annál mint amilyennek első látásra tűnik.

- Maga hízelegni akar - villantott rám egy igézőnek szánt tekintetét.

- Nem - ingattam a fejem. - Egyáltalán nem.

Aztán, mint aki csak most érzi meg a másik parfümjének az illatát, beleszimatoltam a levegőbe.

- Indián Summer? - kérdeztem.

- Nem.

- Akkor... - közelebb hajoltam és lopva szemügyre vettem a ruhadísz. -...Wild Wind?

- Nem, nem - kuncogott Laura.

Végre megtaláltam, amit kerestem. A fényudvar a holdsarló alsó részénél egy kissé hiányosnak tűnt. Az orromon keresztül arrafelé fújtam ki a levegőt, így a pihék félrelibbentek, és láthatóvá vált a kérdéses rész. Semmi kétség, erről a részről valamilyen borotvaéles tárggyal lemetstettek néhány pihetollat.

- Akkor feladom - mondtam, és igyekeztem, hogy a hangom ne árulja el a bensőmben dúló viharokat. Szerencsére Laura nem vette észre rajtam a változást.

- Egy itteni kreáció - nevetett könnyedén. - Csillaghullás a neve. Egy eldugott is kis üzletben vettem, amikor ...

Már nem figyeltem rá. Az agyamban vadul kergették egymást a gondolatok. Az iménti felfedezés kapcsán ugyanis néhány múltbeli esemény egészen más megvilágításba került, és terjesen új értelmet kapott. Éreztem, hogy végre kezdenek összeállni a dolgok. Például már tudtam, kik lopták el a ,3uddha Könnyé-t, és az is teljesen egyértelmű volt, hogy ki ölte meg Jimet. Már csak a történet többi szereplőjét kellett a megfelelő helyre illeszteni ebben a zűravaros és hajmeresztően veszélyes kirakós játékban.

...Ehhez pedig mindenekelőtt Mae-jel kell beszélni!

Amilyen hamar csak lehet!...

- Bocsánat - szakítottam félbe a lendületesen magyarázó Laurát -, de most jut

eszembe, hogy fontos találkozóm
, van.

- Ö, igazán? - kérdezte csalódottan, és megigazította a ruháját, így formás combjai még inkább láthatóvá váltak.

- Igen - mondtam látszólag szomorúan, s felálltam.

- Milyen kár - bűgta Laura. - Pedig... szívesen elbeszélgettem volna magával egy kicsit hosszabban.

- Ami késik, nem múlik - nyugtattam meg, visszafojtva kitörni készülő indulatomat.

- Gondolja?

- Egészen biztos vagyok benne.

Sarkon fordultam s elindultam a kijárat felé. Ekkor még nem is sejtettem, mennyire másként alakulnak majd a dolgok, mint ahogy terveztük.

69.

lVlélyen a gondolataimba merülve baktattam az apró üzletekkel szegélyezett járdán, és egyáltalán nem törődtem a körülöttem lévőekkel. Nem figyeltem sem az embereket, sem a járműveket. így azt a szürke füstüveg-ablakú Mercedest sem vettem észre, amely szemből érkezve elhaladt mellettem, aztán kicsit távolabb megfordult, s hangtalanul mellém siklott. Csak az ajtócsapódásra rezzentem fel, ám akkor már ott állt előttem Balandaras bodikdobó bajnoka, Igor.

- Hello, örey! - mondta halkan. - Jó, hogy összefutottunk.

- Merthogy? - kérdeztem.

- Meg kell beszélünk valamit.

- Majd este megbeszéljük - vontam vállat.

- Nem lehet - rázta a fejét a törpe. - A dolog rendkívül sürgős.

- Hát, jó - sóhajtottam. - Miről van szó?

- Ne itt az utcán - nézett rám enyhe rosszállással, és a Mercedesre mutatott. - Üljön be!

Kellettlenül elfintorítottam az arcom, de azért odaléptem a kocsához. Amikor aztán a nyitott hátsó ajtón át benéztem, már tudtam, hogy baj van.

A ülésen egy drabális, sötétöltönyös, indiai fickó ült, és a kezében lévő hangtompítós pisztoly csövét egyenesen felém irányította. A következő másodpercben egy másik pisztoly hátulról a vesémhez nyomódott.

- Csak semmi okoskodás! - sziszegte fojtott hangon a törpe valahonnan letről. - Egy rossz mozdulat, és magába eresztem a tárat. Beülni, gyerünk!

Mit tehettem volna, beültem. Közben átkoztam magam, amiért annyira belefeledkeztem a gondolataimba, hogy nem vettem észre a primitív csapdát.

Vajon mi a szándékuk velem - törtem a fejem, miközben alaposan szemügyre vettem az első ülésen ülőket.

Ezek is jól megtermett fickók voltak, és szintén sötét öltönyt, valamint az összetartozás jeleként hangtompítós pisztolyt viseltek. Az arcukat elnézve nem sok jóra számíthattam. Mindenesetre, amikor elindult velünk a kocsi, úgy döntöttem megpróbálok némi beszélgetést kezdeményezni, hátha attól okosabb leszek a jövőt illetően.

- Mi újság fiúk, hogy ityeg a fityeg? - tudakoltam nyájasan, kissé előrehajolva. A vezető mellett ülő lassan rám emelte kifejezéstelen tekintetét, és úgy nézett rezzenéstelen arccal, mint a krokodil a felé közeledő gázlómadarat.

Két másodperc után feladtam a dolgot, s hátradőltem az ülésen.

- Nem egy beszédes társaság, mi? - kérdeztem Igort.

- Nekik nem a beszéd a kenyerük - felelte a törpe.

- Igen, ezt észrevettem - bólogattam. - Egyébként elárulná mi ez az egész? Hiszen eddig egész jól megvoltunk,

nem?

- Megérkezett Kahn - mondta komolyan.

- És nekünk ezért össze kell vesznünk?

Igor összehúzott szemmel nézett rám.

- Azt mondja, hogy azok a zenészek, akiknek a villába kellett volna érkezniük közel két méter magasak.

- Ugyan már, csak túloz - legyintettem. - Sosem voltam

két méter magas. Persze lehet, hogy mostanában nem húzom ki magam eléggé, de...

- Kár erőlködni, Grey - szakított félbe a törpe. - Pontosan leírtam magukat

Kahnnak, és ő száz százalékgig biztos

benne, hogy maguk nem azok, akiknek kiadják magukat.

- Majd pont ő fogja megmondani, hogy mi kik vagyunk, mi? - kezdtem felfortyanni. - Egyáltalán honnan

veszi a bátorságot, hogy csak úgy idejön és nekiáll itt okoskodni?

- Shari Kahn nem az az ember, aki bárkitől is engedélyt

kér bármire - vigyorodott el Igor, aztán hirtelen ijesztően

elkomorult. - Ha ismerné, akkor tudná, hogy ő az egyik

leghatalmasabb ember a maláj szigetvilágban.

Puff neki - gondoltam. - Ebbe jól beletenyereztem.

A törpe folytatta.

- Ha csak szóba kerül, az emberek máris rettegni kezdenek. Erre utal a gúnyneve is, amelyet a hatóságok ragasztottak rá. Tudja, mi az?

Mit tehettem volna, hallgattam.

Igor széles mosolyra húzta a száját.

- Jáva Réme - mondta sokat sejtetően.

BUDDHA KÖNNYE

70.

Ínyeltem egyet, mivei kiszáradt a szám, aztán kibámultam az ablakon.

- Most hova megyünk? - kérdeztem.

- Természetesen hozzá. Már vár bennünket. És mondhatom, elég dühös, mert jól ismerte azt a két zenészt, és személyesen bízta meg őket, hogy idejöjjenek.

- Aha. Ezek szerint némi konfrontációra kell számítanom?

Igor nem felelt csak rám vigyorgott, de ez éppen elég

volt ahhoz, hogy egyértelművé váljon nem túl jók a kilátásaim.

Persze megpróbálkozhattam volna a szökéssel, de nem

lett volna sok értelme. A két oldalról nekem szegezett

pisztolycsövek a nullára csökkentették az esélyeimet.

Talán, ha kiszálltunk a kocsiból - gondoltam, miközben

a mellettünk elsuhanó épületeket néztem. A Mercedes

egyre lepusztultabb utcákon kanyargott velünk végül egy

teljesen néptelen, elhagyatott sikátorban állt meg.

- Úgy látszik ez a Kahn mégsincs annyira eleresztve

anyagilag - pillantottam fel a málladozó, düledező épületre, amely előtt leparkoltunk.

- De igen, csak nem szeretné, ha a rendőrség vagy

Granthamék tudomást szereznének az ittlétéről - felelte

Igor, miközben kiszállt.

- Ez megnyugtató - dünnyögtem, s mivel a mellettem

ülő behemót egy tizedmásodpercre sem fordította el rólam

a fegyvere csövét, kénytelen-kelletlen nyugton maradtam

ahelyett, hogy a törpét legázolva kitörtem volna a kocsiból. Közben az elől

ülők is kiszálltak, majd miután meggyőződtek róla, hogy tényleg senki sincs a

közelben, kiparancsoltak a járműből. Odakint közrefogtak és pisztolyaikat az

oldalukhoz nyomva bekísértek az épületbe. Egyenesen az alagsorba mentünk.

A lépcsőn leérve befordultunk egy keskeny folyosóra,

végigmentünk néhány üresen ásító helyiség mellett,

végül egy masszív vasajtó előtt álltunk meg. Igor bekopogott, s az ajtó - rövid

várakozás után - kitárult. Odabent

szimpatikus kis csoport várakozott. Hatan voltak, valamennyien indiaiak.

Övükben kés meg pisztoly, kezükben

géppisztoly virított.

Innen nincs menekvés - villant belém a felismerés, miközben végigtekintettem a

mindenre elszánt arcokon.

Jöttünkre az eddigi nyüzsgés elcsendesült, és mindenki az utcára nyíló bukóablaknál álló negyven év körüli férfira nézett. Az illető lassan odajött hozzánk és alaposan szemügyre vett. Hideg, könyörtelen tekintete volt, látszott rajta, hogy gondolkodás nélkül képes megölni bárkit, ha úgy látja jónak.

Tudtam, hogy én sem számíthatok másra. Éppen ezért úgy döntöttem, nem adom meg neki az örömet, hogy kimutatom a valódi érzéseimet. Igyekeztem egykedvűséget színlelni, s álltam a nézését.

- Ki maga? - szegezte nekem a kérdést.

- A nevem Anthony Grey - feleltem az igazságnak megfelelően.

- És a művészneve?

- Willy, a repülőember - válaszoltam, mire az egyik pribék úgy vágott vesén, hogy az eget is nagybögőnek néztem.

Vettem két nagy levegőt, s közben felidéztem magamban az ilyen esetekre vonatkozó arany szabályt ha fogságba esel, ne válaszolj a kérdésekre, mert a fogvatartóid

számára csak addig vagy értékes, amíg titkaid vannak. Ha elmondod, amit tudni akarnak, már semmi okuk nem lesz rá, hogy életben hagyjanak.

...Márpedig ezek a szarháziak nyilván tudni akarják, mi lett a két emberükkel, és hogy kerültünk mi a helyükre... Akármire is készülnek, ezek az információk létfontosságúak a számukra...

- Ez szép ütés volt - jegyeztem meg elismerően a pribék felé. - Alkalomadtán majd meghálálom.

A fickó elvigyorodott, és készült, hogy bevigyen még egyet, de a főnöke egy szemvillanással leállította.

- Tudja, Grey - mondta -, az embereim nem szeretik, ha valaki nem adja meg nekem a tiszteletet.

- Gondolhattam volna, hogy ilyen finom társaságban kényesek az ilyesmire - bólogattam.

Kahn - mert kétség kívül ő volt az -, nem értékelte a humoromat.

- Nehogy azt higgye, hogy szórakozhat velem - mondta összehúzott szemmel.

- Ugyan, dehogy - feleltem sietve. - Csak nem tudom, mit akarnak tőlem.

- Először is azt, hogy mondja el, mi történt Jerry-ékkal.

.. Hát igen, ez kényes téma volt. Ha elmondom, hogy a fickók halottak, akkor nem fogom tudni meggyőzni ezeket, hogy nem mi öltük meg őket.

- Nos... ez elég hihetetlen történet - kezdtem óvatosan.

- Azért csak mondja! - biztatott Kahn.

- Hát, szóval az a helyzet...

-Igen...?

- ...Ööö...

-Nos...

-... .Nos, fogalmam sincs, mi történt velük.

Kahn erre ingerülten felmordult a pribék pedig újra vesén vágott, olyan erővel, hogy összegörnyedtem a fájdalomtól.

...A francba ez szép lassan agyon fog verni! Akár elmondom az igazat, akár nem, úgyis ez lesz a vége...

Ismét vettem két nagy levegőt, aztán lassan felegyenesedtem.

- Ez is prima volt - dicsértem a fickót -, de nem szeretném, ha nagyon elhúzna, mert akkor nehéz lesz behozni.

A következő pillanatban villámgyorsan előrelendültem,

és iszonyatos erővel orrba vágtam. Hangos reccsenés hallatszott, vér fröccsent a kezemre, a fickó pedig visítva

térdre zuhant. Aztán elszabadult a pokol. Egyszerre öt

ugrottak rám, és ütöttek, rúgtak, ahol értek, én pedig megpróbáltam a lehető

legbrutálisabban viszonzni a dolgot, hogy ők se ússzák meg külsérelmi nyom nélkül a csetepatét. A szűk hely, és a náluk lévő fegyverek miatt persze esélyem sem lehetett a győzelemre. Valószínűleg végeztek is volna velem, ha Kahn megálljt nem parancsol nekik. így is beletelt egy jó fél percbe, mire abbahagyták a büntetést, ez pedig éppen elég volt ahhoz, hogy a testem mindenütt tele legyen véraláfutással és zúzódással

- Most elégedett? - kérdezte Kahn, amikor az emberei végre lekászálódtak rólam.

- Mindenesetre örülök, hogy szerezhettem a fiúknak egy jó napot - vigyorogtam, bár feldagadt szám miatt kicsit nehezen ment a dolog.

A fiúk, akik erőfölényük ellenére egy cseppet szintén összekócolódtak, gyűlölködő pillantásokkal méregettek. Egyiküknek a szája, másikuknak az orra vérzett, a harmadik a szeme alá gyűjtött be egy jókora monoklit, és úgy

tűnt a másik kettőt se dobta fel különösebben az adokkapok.

Ha mindehhez hozzávettem még a továbbra is nyöszörögve térdeplő vesespecialistát, elégedett lehettem.

.. .Legalább nem adtam magam harc nélkül.

Mindenesetre a további herce-hurcát megelőzendő

Kahn intett két friss emberének, akik sietve mellém léptek, talpra rántottak, és a hónom alatt megragadták a karjaimat, hogy a jövőben ne ficákolhassak.

- Na, akkor kezdjük előlről - mondta Kahn. - Hol vannak Jerry-ék?

Nem válaszoltam, mire a gengszterfőnök újabb fickónak intett. Az előttem termett és a változatosság kedvéért gyomorszájamat vette kezelésbe.

...Puff...puff...puff...

Precízen elhelyezett, kemény ütések voltak. És rendkívül fájdalmasak.

- Na, szóval hol vannak Jerry-ék? - tette fel néhány

jobbhoroggal később Kahn ismételten a kérdést.

Megint nem feleltem, mirefolytatódott a kezelés.

Újabb kérdés, újabb sorozat. Aztán megint. Újra, meg

újra.

Már már közel álltam hozzá, hogy feladjam, de szerencsére Kahn unta meg előbb.

- Jól van, hagyd - szólt rá egy idő után az ügyeletes verőlegényre, és Igorhoz fordult. - Menj, gyűjtsd be a társát, meg a lányt.

Együtt talán beszédesebbek lesznek.

- Máris megyek - felelte a törpe, s negyedmagával távozott.

Kahn az engem tartókra nézett.

- Vigyétek át a másik helyiségbe és kötözzétek meg.

Aztán gyertek vissza, mert meg kell még beszélnünk néhány dolgot.

A fickók bólintottak, s kivonszoltak a folyosóra. Nem mentünk messze, mindössze két beugróval odébb. A pribékek kinyitották az ott lévő vasajtót, bevittek és nekiláttak megkötözni.

Végre itt volt a kínálkozó alkalom a szökésre! A problémát csak az jelentette, hogy a folyamatos gyomrozás

hatására pillanatnyilag nem voltam harcképes. így tehetetlenül tűrtem, hogy a két indiai gyorsan és szakszerűen

megkötözzön. Csak abban bíztam, hogy ha visszanyerem

az erőm, akkor valahogy le tudom varázsolni a köteleket a csuklómról, meg a bokámról.

...Hát még, ha sikerül valami segédeszközt szereznem!...

Szerencsére a szemeim épek maradtak, így amikor becsukódott a pribékek mögött a nehéz fémajtó, kaméleon

módjára kezdtem körbetekintgetni, hogy valami kötélnyiszálásra alkalmas tárgyat találjak.

A vizsgálódás rövid ideig tartott, és lehangoló volt. A

bukóablakon beáramló késő délutáni fényben mindössze

egy asztalt meg két széket sikerült felfedeznem.

Ezekkel ugyan nem fogom elválni a köteleket - gondoltam csüggedten.

Mindenesetre, amikor valamelyest sikerült összeszednem magam, odatekergőztem

hozzájuk, s tüzetesen szemügyre vettem az egyes bútordarabokat. Semmi - állapítottam meg a vizsgálódás befejeztével keserűen.

A falhoz húztam magam, nekitámaszkodtam és reményvesztetten bámultam magam elé.

BUDDHA KÖNNYE

71.

Jr ogalmam sem volt meddig ültem így - talán háromnegyed óráig -, amikor a folyosón zajongás támadt. Nemsokára nyílt az ajtó, kattant a villanykapcsoló, és Kahn meg Igor lépett be. Miké és Mae nem volt velük.

Ezek szerint sikerült kicsúszni a kezükből - villant belém a felismerés, s ez némi reményt öntött belém.

- Na, mi az, továbbra is én vagyok az egyetlen vendégük? - kérdeztem gúnyosan.

- Úgy látszik van még mit tanulnia, Igor.

A törpe dühösen rám villantotta a tekintetét, aztán Kahnhoz fordult.

- Tényleg nem értem mi történt - magyarázta, kínosan feszengve. - Azt még elfogadom, hogy a lány nincs a bárban, mert nem mindig szokott ott lenni ilyenkor..., de hogy a másik ficsúr hol lehet, arról fogalmam sincs. A szállodában mindenestre nem találtuk.

MicSoda szerencse! - gondoltam. Arról is volt némi elképzelésem, mi történhetett. - Nyilván Mike-nak is eszébe jutott valami teória, s átjött hozzám, hogy elmondja, amikor pedig nem talált a szobámban elindult megkeresni. Most remélhetőleg éppen a várost járja, aztán ha nem talál, valószínűleg a villa felé veszi az útját.

Kahn gondolkozott néhány pillanatig, majd Igorra nézett.

- Továbbra is úgy gondolod, hogy tudja: merre van a titkos folyosó bejárata? - kérdezte felém bökve a hüvelykujjával.

- Igen - bólintott a törpe. - Kiszúrtam, hogy a szünetekben mindig eltűnik, és szerintem akkor az után szaglászott.

- Lehet, hogy egy másik csoportnak dolgoznak? - tünődött Kahn.

- Vagy a saját szakállukra - vélte Igor. - Mindenesetre nem hagyhatjuk őket életben.

- Ez világos - értett egyet a gengszterfőnök. - De előbb meg kell tudnunk, mi folyik itt.

Egy darabig töprengve a semmibe meredt, végül bólintott, mint a hadvezér, amikor összeáll a fejében a haditerv.

- Kicsit átszervezzük a dolgokat - mondta. - Mikor kezdődik az esti program?

- Úgy egy óra múlva - felelte Igor.

- Ezek szerint a másik amerikai meg az énekesnő már lehet, hogy útban van a villa felé.

- Igen, de útközben még megpróbálhatjuk elkapni őket.

- Nem kell, sőt az a jó, ha elkezdik a műsort. Te pedig vársz egy-két órát, aztán lekapcsolod mindkettőjüket. Van ott valami pince vagy melléképület, ahol el tudod rejteni őket?

- A pincében van néhány üres helyiség.

- Helyes. Vallasd ki őket, aztán végezz velük, Granthamnak pedig mondd azt, rajtakaptad őket, hogy a titkos folyosó után kutatnak.

Elhűlve hallgattam, milyen könnyedén beszélnek a tervezett gyilkosságokról.

Mintha csak valami vacsoramenüt tárgyalnának.

... A pizszok gazemberek!...

Igornak láthatólag teljesen természetesnek tűnt a dolgok ily módon történő megoldása.

- Értem - mondta. - És ti?

- Ha minden jól megy addigra már mi is a közelben leszünk. Feltéve, ha Grey valóban tudja, hol a bejárat.

- Sosem fogja kiszedni belőlem, maga patkány! - sziszegtem dühösen, minden

óvatosságról megfelelkezve.

- Tehát tudja! - csapott le rám Kahn diadalittasan.

- Igen, tudom - feleltein, hiszen már úgyis minden mindegy volt - De egy percig se higgye, hogy el fogom mondani magának.

- Nem is nekem - ingatta a fejét a gengszterfőnök.

Hanem Dzsarnak.

- Dzsarnak? Az ki?

- Az egyik emberem.

- Aha. És gondolja, hogy valamelyik idióta pribékjével közlékenyebb leszek, mint magával?

- Biztos vagyok benne - felelte Kahn, s hátborzongatóan kegyetlen vigyor terült szét az arcán. - Dzsarnak eddig még mindenkit szóra bírt.

- Igazán? - kérdeztem epésen. - Akkor miért nem mindjárt ő kezdett faggatni, amikor idehoztak?

- Őszintén szólva könnyebb esetnek néztem - ismerte be Kahn. - Azt hittem néhány pofon majd jobb belátásra bírja, de tévedtem.

- Akkor hát, elő a nagyágyúval, mi? - biggyesztettem le a szám. - Bár nem hiiteem, hogy ő nagyobb tud ütni a többiekénél.

- Erre nem is lesz szükség - nyugtatott meg Kahn.

- Tényleg? Csak nem rábeszéléssel akarja kiszedni belőlem azt, amit erőszak hatására sem mondtam el?

- Valami ilyesmiről van szó - felelte a gengszterfőnök.

- Egész kíváncsivá tesz - gúnyolódtam. - Főleg aziránt, hogy bele fogunk-e férni a két órába.

- Nyugodjon meg, Grey, Dzsarnak másfél óra alatt szóra bírja magát.

- Ilyen sok időre van szüksége? - csóváltam a fejem.

Akkor már értem miért nem ő vett először kezelésbe. Kicsit körülményes a fickó, mi? Egyébként honnan fogja

tudni ez a Dzsarnak, hogy mikor mondok igazat, és mikor verem át? Mert ugye ilyesmi is előfordulhat.

- Dzsarnaknál nem.

- Miért, mi a módszere? Hipnotizál?

- Nem.

- Valami igazságszérummal fog próbálkozni?

- Eltalálta.

- Aha - hümmögtem elégedetten, mert jól tudtam, hogy az ilyen szerek túlnyomó többsége csak a gyenge akaratú, vagy megtört embereknek hatásos teljes mértékben.

- ...Márpedig az én akaratom erős és szilárd..., egy szót sem fognak kiszedni belőlem... legfeljebb csak hazugságot...

Kahn megsejtette mi járhat a fejemben, mert elmosolyodott.

- Nyugodjon meg, Grey, Dzsarnak még sosem okozott nekem csalódást. Mindent tud az Ázsiában használatos gyógyitalokról, mérgekről, és egyéb célra használt anyagokról. Az igazságszéruma is kitűnő. Régi indiai recept.

Csupán egy kis apró mellékhatása van.

- Igazán? És mi az?

- Az, hogy a vallatott személy néhány órán belül iszonyatos kínok között elpusztul.

- Most rám akar ijesztetni? - kérdeztem fölényesen, pedig igaz, ami igaz kicsit felborzolódtam a hátamon a szőr.

- Eszemben sincs - ingatta a fejét Kahn, aztán az órájára nézett. - De most már éppen ideje, hogy munkához lássunk. Igorhoz fordult.

- Indulj a villába és legyél nagyon óvatos. Granthamék nem sejtethetnek meg semmit.

- Világos - bólintott a törpe, s az ajtóhoz lépett.

- Jó mulatást, Grey - nézett vissza a folyosóról. - Ugye megérti, ha nem úgy búcsúzik el, hogy viszontlátásra.

- Döögölj meg - köszöntem el én is, aztán amikor becsukódott mögöttük az ajtó

elkeseredetten fessegetni kezdtem
a köteleimet.
Persze egy millimétert sem lazultak.
72.

INem sokáig kellett egyedül múlatnom az időt. Kahn
hamarosan visszatért egy magas, izmos, kopaszra borotvált fickóval.

- Ez Dzsana - mutatta be a gengszterfőnök, annak
rendje és módja szerint, hogy lássam, tudja mi az illem.

- Csakhogy itt van - pillantottam a kopasz felé. - Már
sok szépet hallottam magáról. Állítólag maga a legjobb
mixer a környéken.

Dzsana nem szólt semmit csak kifejezéstelen tekintettel nézett rám. Mélybarna
szemei az indiai dzsungelt juttatták az eszembe. Titokzatosságot és halálos
veszélyt sugároztak. De elhatároztam, nem adom meg sem neki, sem
Kahn-nak azt az örömet, hogy félni lássanak.

- Na mi van, lenyelte a nyelvét? - érdeklődtem hetykén.

- Kemény fickó - jegyezte meg Kahn a kopasz felé láthatad az előbb.

Dzsana bólintott.

- Azt akarom, hogy törd meg! - folytatta Kahn. - Veszítse el az akaratát és
mondjon el mindent, amire kíváncsi
vagyok.

- Úgy lesz - felelte mély hangon Dzsana nélkül, hogy
levette volna rólam a tekintetét. - Először megtörik és beszél, aztán meghal.
Hátborzongató volt az a nyugalom és egykedvűség,
amivel a szavakat kimondta. Mintha csak a kelmefestésről
vagy a kötélfonásról beszélt volna.

...A francba!...

Kahn-nak persze tetszett a dolog.

- Na, mi a véleménye Grey? - kérdezte. - Még mindig
reménykedik, hogy sikerül megőriznie a titkait?

- Egy darabig biztos - feleltem.

- Hát persze - mosolyodott el Kahn és Dzsana-hoz fordult. - Mennyi időt adsz
neki?

- A főzet elkészítése körülbelül egy óra - számolt
Dzsana nélkül, hogy akár egy pillanatra is levette volna
rólam a szemét. - További tíz perc, amíg felszívódik.

- Az összesen hetven perc - villantotta meg Kahn csodás fejszámolási képességét
és rám nézett. - Biztos lehet
benne Grey, hogy Dzsana sosem téved.

- Micsoda megnyugvás - morogtam látszólag közömbösen. - Már kezdtem aggódni.
Kahnt érezhetően bőszítette a viselkedésem. Ő azt szerette volna, ha reszketek,
vinnyogok, kegyelemért könyörgök. Amikor látta, hogy ezt nem sikerül elérnie,
dühösen

az ajtóhoz lépett.

- Egy óra múlva visszajövök - vetette oda Dzsana-nak.

- Én akarom beadni neki a szérumot személyesen.

Kiment .s úgy bevágta maga mögött az ajtót, hogy az
egész helyiség beleremegett.

Dzsana nem szólt semmit. Az asztalhoz lépett, bő ruhájából előhúzott egy
aprócska vászonzsákot, és szép akkurátusan kipakolt belőle. Mire végzett,
vagy tucatnyi

zacskót számoltam meg az asztalon. A bájitalok szűkszáva

tudora legutolsónak egy parányi mozsárszerűséget varázolt elő, majd
munkához látott. Először néhány zacskóból

kivett valamennyit a bennük lévő füvekből, meg ki tudja
miből, és a késével szép akkurátusan összedarabolta őket.

Utána a mozsárba rakott egy keveset a többi tasakból.

Nyugodt egykedvűséggel dolgozott, akár a munkájával

elégedett patikus. Nekem azonban valahogy mégsem igazán tetszett a dolog.

Ki kéne billenteni a flegmájából, hátha akkor idejön

hozzám, és esetleg lefejelhetem vagy valami - fogalmazódott meg bennem a
gondolat.

- Látom, piszkosul szeret ezekkel a szarokkal pepecselni - jegyezte meg.

Dzsana mindössze egy pillantásra méltatott, aztán

folytatta a munkát.

- Remélem maga is megkóstolja mielőtt beadja nekem folytattam. Erre apró mosoly suhant át az arcán, de szólni továbbra sem szólt, egy szót sem.

- Miért minőségellenőrzésről még nem hallott? - kérdeztem. - Ahogy elnézem olyan ötletszerűen adagolja azokat az ízeket, hogy teljesen kiszámíthatatlan, milyen hatásuk lesz.

Ezt már nem bírta el az önérzete.

- Sosem szoktam tévedni - mondta.

- Tévedhetetlen ember nincs - jelentettem ki határozottan. - Nehogy elbaltázzon nekem valamit, mert akkor lehet, hogy minden kérdésükre csak disznó vicceket fogok mesélni.

- Ne izguljon, nem fogok elbaltázni semmit.

- Jó, jó én csak azt mondtam, hogy figyeljen oda arra, amit csinál.

Dzsanar fűjt egyet, aztán nekiállt porrá törni a mozsárkába szórt anyagokat.

- Mellesleg nem baj, hogy én nem sokkal ezelőtt gyógyteát ittam? - érdeklődtem.

Ez végre elevenébe talált.

- Miféle gyógyteát? - nézett rám kutatóan.

- Ó, hát volt abban minden - hazudtam sietve. ginseng, tigrisbajusz, eukaliptusz gyökér, lótuszlevél... Mivel ezek nem hatottak rá, tovább folytattam.

-...elefántagyar, teak-fa kéreg, teknőspáncél...

Semmi.

...Cassia fistula, Pandalus utilis, Bombax malabaricum...

- Elég! - mordult rám dühösen Dzsanar, ráébredve, hogy csak szórakozom vele.

- Rendben, vegye úgy, hogy nem szóltam semmit.

- Én csak magát akartam megóvni az esetleges kellemetlenségektől.

- Nem tudom Kahn mit szólna, ha maga itt elpaccernolna a lehetőséget, hogy szóra bírjanak.

Dzsanar a mennyezetre függesztette a tekintetét, és néhány mélyet lélegzett.

Aztán apró fiolát vett elő, s rendkívüli gondossággal elkezdett belőle a mozsárba cseppenteni. Közben láthatóan számolta a cseppentéseket.

- A világért sem akarnám zavarni - szólaltam meg ismét

-, de kíváncsi lennék, hogy ha teszem azt tizenkét cseppet kellene a mozsárba rakni, és maga mondjuk hétnél elrontaná és nem tudná, hogy hetet vagy nyolcat öntött, akkor ha kilencet töltene a hathoz és tizenhét helyett csak tizenöt lenne, akkor mi történne?

Dzsanar vicsorogva hallgatott, s közben szaporán pislogva próbálta követni, hol is tart. A kezében megremegett a fiola.

- Mit csinál ember! - üvöltöttem rá hirtelen, szinte magamból kikelve. -

Teljesen elment az esze? Mindenáron el akarja szűrni a dolgot?!

Dzsanar elkerekedett szemmel bámult rám, aztán visszaszapta a tekintetét a fiolára, de abból addigra már ki

tudja mennyi cseppent a mozsárba. A méregkeverők királyának ibolyaszínt öltött az ábrázata. Vicsorogni kezdett, mint a felbőszült tigris, aztán lekapta a derekáról mintás selyemövét, és hozzám lépett, hogy bekösse a számat.

Csak erre vártam. Felrántottam a lábam, és páros talppal úgy rúgtam gyomorba, hogy hátra repült. Halk reccsenés hallatszott, ahogy a kopasz fej a falnak csapódott, aztán tompa puffanás, amint a nehéz test a földre zuhant.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, és sietve az asztalhoz tekergőztem, hogy megkaparintsam a kést.

Először lesöpörtem az orrommal a padlóra, aztán fölé feküdtem és nyiszálni kezdtem a köteleimet.

Ahogy ott bűvészkedtem hanyatt fekve, véletlenül felpillantottam a bukóablakra,

és tátva maradt a szám.

Az üvegtábla előtt ugyanis ismerős alak kuporgott, és azon mesterkedett, hogy kinyissa a zárat. Maluno volt az, a Silandar partiszerviz szolgálatkész alkalmazottja.

flOTHOnr GREY

73.

ire elvágta a csuklóimon a kötelet, ő is végzett. Zajtalanul lenyitotta az ablakot, s egy puha ugrással bent termelt a helyiségben. Védekezően magam elé tartottam a kést, de Maluno csak legyintett.

- Tőlem nem kell félnie - mondta. - Ha velük lennék, már rég kiáltottam volna a másik teremben lévőkhöz.

- Ebben igaza van - ismertem el, és gyorsan elvágta a bokáimon is a köteleket. - De, akkor ki a nyavalya maga?

- A nevem nem lényeges, maradjunk a Malunonál.

Egyébként az indonéz rendőrség szervezett bűnözés elleni részlegénél dolgozom.

- Affene... És, hogy került ide?

- Igorékat követtem, és láttam, hogy elkapják magát.

Mellesleg elég simán beszélgettünk a csapdájukba.

- Tudom. Maga viszont igazán vehette volna a fáradságot, hogy megpróbál kiszabadítani.

- Én akartam, de eddig még az épületet sem tudtam megközelíteni, mert mindig állt a bejáratnál egy-két ember. Csak nemrég vált szabaddá a terep, de ezzel sem mentem sokra, mert a kopasz nyilván észrevette volna, ha elkezdem a zárral szöszmötölni.

- Ezért aztán megvárta, amíg én elintézem, mi?

- Hiába gúnyolódik, nem tudtam mit csinálni. Arra vártam, hogy kimenjen egy kis időre.

- Oké, zárjuk le a dolgot. Inkább azt mondja meg, hogy most mit akar csinálni?

- Először is ki kell jutnunk innen. Aztán erősítést hívok, hogy ki lehessen vonni Kahnékat a forgalomból, utána pedig... nos, utána Granthamékra kéne lecsapni. Mellesleg engem is érdekelne, hogy maga kicsoda.

- Magánnyomozó vagyok, és a társammal egy ékszerlopás ügyében nyomozunk,

- Hm. Hát, mindenesetre jól megkeverték nekünk a dolgokat. Ahogy beugrottak a zenészek helyett, az nem volt akármilyen.

- Nekem mondja? Különben maguk sem piskóták. Mert

ugye maguk csempészték be a villába a holttestüket?

- Nem volt más választásunk. De inkább később beszéljünk. Most próbáljunk meg kimászni.

A bukóablakhoz lépett, aztán nyomban meg is merevedett. A folyosón ugyanis közeledő lábdobogás hallatszott.

Ugy látszik Kahn szeretné látni, hogy összeroppantame már - gondoltam, s az ajtó mellé léptem. Maluno bólintott, és a másik oldalra húzódott. A következő pillanatban

kivágódott az ajtószárny és Kahn még egy másik gengszter csörtetett be nagy lendülettel.

Mikor megláttak bennünket, elkerekedett a szemük a meglepetéstől, többre azonban nem maradt idejük. Én a gengszterfőnököt vettem kezelésbe. Egy hatalmas erejű köríves rúgással megkínáltam a gyomorszája táján, majd amikor előre görnyedt egy jókora tehyérélütéssel egyszerűen letaglóztam.

Maluno hasonló puritánsággal dolgozott. Egy belsőtenyérél-ütés a torokra, egy könyökütés a halántékra, s az ő embere is rongybabaként omlott a földre.

Nem is lett volna semmi gond, de az összezsúrló gengszterek fegyvereinek csörömpölése a nyitott ajtón át jól kihallatszott a folyosóra is.

Rövid kiáltás, majd futó léptek zaja jelezte, hogy újabb csetepatéra van kilátás. Szerencsére ezúttal is csak ketten

jöttek. Biztos nem gondolták, hogy egy összekötözött fogoly komoly ellenállást jelenthet három fegyveres számára. Mit mondjak, ők is meglepődtek. Amikor azonban az újonnan érkezettek egyike egy rúgás következtében kirepült a folyosóra a többiek általános riadót fújtak.

Kikandikáltam, hogy lássam, mi történik, mire velem szemben azonnal felugatott egy géppisztoly. A hosszú sorozat végigborotválta a fejem felett a falat, és vakolatdarabokkal meg porral terített be. Sietve visszabújtam, s felragadtam a földről Kahn M-16-osát.

Ezzel egyidőben egyszerre három géppisztoly szólalt meg a folyosón, és kezdte ontani a lövedékeket.

- Ez kemény lesz! - kiáltotta Maluno megpróbálva túlharsogni a fegyverropogást, s ő is magához vett egy géppisztolyt. - Szerintem megpróbálnak lerohanni bennünket.

Bólintottam aztán kidugtam a kezem, és vaktában leadtam egy sorozatot. Éles visitás jelezte, hogy sikerült eltalálnom valakit. Visszahúzódtam, s a bukóablakhoz léptem.

- Tartsa fel őket! - mondtam Malunonak. - Én kimászok, és a hátukba kerülök.

A rendőr csak a szemével jelezte, hogy egyetért, aztán ő is kidugta a kezét és találomra megszórta a folyosót.

Kidobtam a fegyvert az utcára, s felkapaszkodtam. Átrohantam a másik terem bukóablakához és belestem. Senki sem volt odabent.

Nyilván már nyomulnak előre Maluno felé - gondoltam. Erre utalt egyébként a folyamatos fegyverropogás is.

Berúgtam az ablaktáblát, a szilánkok közt benyúlva kinyitottam a zárat s beugrottam. Két lépéssel az ajtónál termettem és kilestem. Úgy állt a helyzet, ahogy sejtettem.

A kvartettre fogyatkozott geng tagjai közül ketten már a Malunot rejtő helyiséghez legközelebbi beugróban lapultak, a végső támadásra készülve. A törött orrú vesespecialista és az, akit lábon találtam a hátrébb lévő beugróból tartotta tűz alatt a terepet.

Mivel a rohamra bármelyik pillanatban sor kerülhetett nem tétovázhattam.

Remélve, hogy egyikük sem néz hátra, és Maluno sem kaszál le szemből, kiléptem a folyosóra, s nekiiramodtam.

Odaérve az utóvéd mellé, egy puskatus ütéssel letaglóztam a földön ülő, de így is bőszen tüzelő sebesült lábút, aztán egy térdvéggyal beleszálltam a vesespecialista gyomrába.

A fickó kidüllesztette a szemét, s eltátotta a száját, mire az állcsúcsra mért jobbhoroggal a másik mellé küldtem. Éppen akkor, amikor az elől lévők kiugrottak a fedezékükből

és berontottak Malunohoz. Otthagytam az ártalmatlanná tett utóvédet, és utánuk vetettem magam. Mindössze két másodperccel maradtam le mögöttük, de kis híján ez is végzetessé vált alkalmi bajtársam számára. Igaz, az egyik támadót sikerült eltalálnia, de ő maga is megsebesült a jobb vállán, és most bénán lógó karral, tehetetlenül figyelte, ahogy a másik benyomul a helyiségbe, s célba veszi a fejét a géppisztollyal.

- Hol van Grey? - kérdezte vicsorogva a gengszter, fél szemmel a földön fekvőket figyelve, akik közül Kahn már kezdett éledezni.

- Hahó, itt vagyok! - szoltam rá, s amint elfordította a fegyvert Malunoról, előrelendültem. Egyik kezemmel megragadtam a géppisztolyt, a testéhez szorítottam, a nálam lévő M-16-os csövét pedig keményen belevágtam a bordái közé. A fickó felnyögött, s elengedte a fegyverét. Hagytam, hogy leessen a földre és odarúgtam Malunohoz, aztán a szabadabbá vált kezemmel a társaihoz penderítettem a fickót.

- Hogy van? - kérdeztem a rendőrt, miközben félszemmel Kahnékat figyeltem.

- Kösz, jól csak a jobb karom nem mozog - felelte, s

kissé esetlenül áttette a géppisztolyát a baljába.
- Azért szükség esetén a suta kezével is le tudja teríteni őket, ugye? - böktém a gengszterek felé.
- Biztos - bólintott Maluno.
- Mindenesetre tegyünk egy próbát - mutattam Kahn felé, majd a gengsztervezér rémült ábrázatát látva elvigyorodtam.
- Nyugi, csak vicceltem. Mi van, nem érti a tréfát?
Kahn arca a halálfélelemből, gyűlöletre váltott.
- Ezt nem ússza meg, Grey! - sziszegte.
- Téved - feleltem. - Maguk nem ússzák meg.
Malunohoz fordultam.
- Tartsa szemmel őket!
Kisiettem és bevonszoltam a folyosón lévő gengsztereket is, hogy együtt legyen az egész társaság. Aztán átmentem a banda eddigi főhadiszállásra, mert úgy emlékeztem, hogy ott láttam kötelet. Úgy is volt, egy egész tekercsnyi hevert az egyik sarokban. Visszatértem Kahnéhez, és szépen megkötöztem az összes bandatagot. Mikor végeztem, elégedetten megszemléltem a művemet.
- Nagyon jól mutatnak - állapítottam meg vidáman.
- Ühüm - értett egyet Maluno. - Már csak az az Igor hiányzik a társaságból.
- Úristen, Igor! - súgtam magam elé, s riadtan az órára pillantottam. Fél tíz volt.
- A francba! - kiáltottam. - Az a mocsok a villába ment és el akarja kapni Mike-ot, meg Mae-t. Mindketten halálos veszélyben vannak.
- Akkor ne ácsorogjon itt! - sürgetett Maluno. - Rohanjon és értesítse a helyi zsarukat. Az összes emberünket küldjék a Grantham-villába, nekem egyelőre elég lesz egy orvos is.
- Felejtse el - legyintettem. - Ha a rendőrök megpróbálják megszállni a villát, Igor azonnal megöli Mike-ékat, aztán beadja Granthamnejc, hogy rajtakapta őket, amint a titkos folyosó után kutattak, és Parangiék még a holttestüket sem fogják megtalálni, mert kicsempézik az alagúton át az erdőbe.
- Szóval maguk is tudnak a titkos folyosó létezéséről? csodálkozott Maluno.
- Bizony - feleltem. - Sőt, valószínűleg többet, mint maguk. De ez most hagyjuk! Beszéljünk inkább Mikeékről.
- Oké. Van valami ötlete?
- Igen. Értesítem Parangit és ideküldöm az embereivel, én meg közben elmegyek a villához és megpróbálom kiszabadítani Mike-ékat.
- De hiszen Parangi a villában van.
- Nincs. Az eredményhirdetéskor ott volt, de hallottam, hogy beszélt valakivel, és azt mondta, ma már nem megy vissza.
- Akkor ez rendben van. Viszont az, hogy egyedül akar odamenni, nem nagyon tetszik. Borzasztó nagy a kockázat. Igor magát is elkaphatja.
- Akkor sincs más megoldás. Különbén pedig tudom, mit csinállok, bizzon bennem.
- Hát jó. Én tudok segíteni valamit?
- Igen, feltéve, ha van olyan felhatalmazása, hogy szükség esetén utasíthatja a helyi zsarukat.
- Ha igazolom magam, akkor igen.
- Remek. Elmondom mit tegyen. Először is nézze meg az óráját.
- Minek?
- Mert mostantól számítva pontosan két óra múlva kell a zsaruknak akcióba lépniük, függetlenül attól, hogy mikor érnek ide.
- Milyen akcióra gondol?
- Természetesen arra, hogy megszállják a Granthamvillát.

- Kellő indok és házkutatási parancs nélkül erre elég nehéz lesz utasítást adnom.
- Márpedig meg kell tennie. Mondja meg Parangiéknak, hogy most le tudnak csapni egy nagyszabású bűnszövetkezetre. A bizonyítékokról én fogok gondoskodni.

- Ez biztos?

- Biztos - feleltem és néhány mondatban felvázoltam neki a tervemet.

Maluno végighallgatott, aztán kényszeredetten bólintott.

- Hát, jó..., de mire kell magának két óra?

- Nos... van még egy kis dolgom, mielőtt megpróbálom kiszabadítani Mike-ékat.

- Mit beszél?

- Egy másik barátom is bajban van - ismertem be, majd a látva a megrökönyödést az arcán, sebtében beszámoltam neki Fruggiról, meg az ezekben a percekben kezdődő találkozásjáról az ékszertolvajokkal.

Maluno egyre növekvő aggodalommal hallgatott végül fáradtan megcsóválta a fejét.

- Maga aztán szeret belekerülni a dolgok sűrűjébe, mi?

- Akár szeretek, akár nem végül mindig belekerülök feleltem.

- Aha - bólintott. - Na, siessen, mert magán a világ szeme. De nehogy elszúrja a dolgot, mert akkor életem végéig valami porfészekben irányíthatom a forgalmat.

- Ne aggódjon, minden rendben lesz.

Vissza sem fordulva kirobogtam a folyosóra, végigcsörtettem rajta, és feldobogtam a lépcsőn.

Amint kiértem az immár sötétbe burkolózott utcára körbekaptam a tekintetemet valamilyen használható járművet keresve. Egyet semláttam.

Jobb híján futni kezdtem, remélve, hogy pár száz méterrel odébb már nem ennyire elhagyatottak az utcák.

Istenem add, hogy erre tévedjen egy autó - fohászkodtam közben magamban.

Válaszként a közeli keresztutca

felől motorzúgás és vad rockzene hallatszott.

74.

ugy futottam, ahogy csak a lábam bírta, s pont akkor robbantam be a kereszteződésbe, amikor az odaérkező Cheng keresztül akart suhanni rajta.

A fiú nagyot fékezett és alig néhány centivel előttem sikerült megállítania a árművet.

- A fene essen beléd, nem Iá... - kiabálta dühösen, aztán észrevéve, hogy én vagyok az, elkerekedett a szeme.

- Mr. Grey! Hogy kerül maga ide?

- Csak kocogok - feleltem, miközben az autóhoz léptem. - De, most hogy látlak, jobb ötletem támadt.

- Vigyem el, mi? - vigyorgott Cheng.

- Még annál is jobb ötletem van - vigyorogtam vissza.

Csússz át a másik ülésre!

- Csak nem maga akar vezetni? - kérdezte a fiú, enyhe gúnnnyal a hangjában. - Hiszen nem is ismeri a várost.

- Azért el tudok tájékozódni - feleltem, miközben kinyitottam a sofőr-oldali ajtót. - És mellesleg nagyon sietek.

- Siet, és mégis maga akar vezetni? Röhögnöm kell.

Hiszen éppen azért vagyok én, hogy...

Nem engedtem, hogy befejezze a mondatot. Felnyaláboltam, átraktam az anyósülésre, s bevágódtam a kormány mögé.

- Jobb, ha becsatolod magad - vetettem oda neki, aztán padlóig nyomtam a gázt, és az autó sikító kerekekkel kilőtt a járda mellől.

Folyamatosan növeltem a sebességet, s a következő kereszteződéshez már jó százhusz kilométeres tempóban

érkeztünk meg.

Cheng riadtan figyelte a ténykedésemet.

- így nem fog tudni megállni! - kiáltotta végül.

- Ki akar megállni? - kérdeztem vissza, miközben az útra koncentráltam.

- De hát a stoptábla! - üvöltötte kétségbeesetten.

Úgy száguldottunk át a kereszteződésen, mint egy cirkálórakéta. Mögöttünk fékcsikorgás, dudálás hallatszott.

- Milyen tábla? - tudakoltam, mikor átértünk.

A fiú tágra nyílt szemmel meredt hátra, aztán lassan visszafordult.

- Nem lényeges - motyogta.

- Ez a beszéd - dicsértem meg, miközben az előttem nyolcvannal totyogót kikerülendő felhajtottam a járdára.

- Jaj, ne! - sikította Cheng kézzel-lábbal kitámasztva magát. - Még megöl valakit.

- Csak, ha időben odaérek - feleltem, s egy villámgyors manőverrel kikerültem az agyagedény árust, akinek még arra sem volt ideje, hogy szitkozódni kezdjen.

- Maga... meg... megőrült - hebegte a fiú. - Egyáltalán hová... megyünk?

- A Grantham-villához - feleltem. - Na, most kapaszkodj!

Az utat elzáró kordé mellett az építkezési területen egy rámpa díszelgett.

- Oda neee!!! - üvöltötte Cheng, de már késő volt. Néhány méter és már repültünk is. - Ááááááú...!!!

Hangos csattanással landoltunk, de egyben maradt a járgány, és a sebességünk sem csökkent.

- Na, milyen volt? - kérdeztem.

Cheng válasz helyett tétován benyúlt a szájába, s kivette az egyik fogát. Ránézett, aztán vállat vont.

- Már úgyis lyukas volt - dünnyögte.

- Aha. Egyébként elárulhatnád, hogyan érhetem el a leggyorsabban a szerpentint. Azt tudom, hogy valahol balra kéli fordulni, de azt nem, hogy melyik utcán a legkisebb a forgalom.

- A vásárcsarnokon keresztül lenne a legjobb, de az ilyenkor már be van zárva, úgyhogy kénytelen lesz,...

- Nem is tudtam, hogy errefelé van vásárcsarnok.

- De, mindjárt odaérünk. Egy nagy sárga épület. De mondom, hogy az már be van zárva, úgyhogy...

- Ez az?

- Igen, de... Jaj, nem akarom! Neeee!!!

Hangos csörömpöléssel robbant szét az üvegajtó, ahogy a taxi két keréken fordulva belevágódott, s mindenfelé szilánkok repültek szanaszéjjel. Az éjszakai takarítók vödröket és partvisokat eldobálva, sikoltozva ugráltak félre előlünk, amint keresztülszáguldottunk a kb. ötven méter hosszú csarnokon.

- A kijárat után merre? - üvöltöttem, ahogy közeledtünk a túloldali üvegajtóhoz.

- Azt hiszem jobbra, de nem vagyok biztos benne nyűszítette Cheng. - Inkább fékezzen, mert az egyik oldalon tűzfal...

- Legyen jobbra! - határozta el magam, s az ütközés után jobbra rántottam a kormányt az éjszakában.

Szerencsénk volt. Mindössze három kukát taroltunk le.

- Azonnal tegyen ki! - visította Cheng, amikor végre visszajött a hangja. - Semmi kedvem meghalni.

- Nekem sem - feleltem. - De a barátaim bajban vannak, és segítenem kell nekik. Mellesleg rád is fontos feladat vár.

- Rám?! - csodálkozott el a fiú, s egy pillanatra még félni is elfelejtett.

- Igen. Amint megérkeztünk, én kiszállok, te pedig visszajössz, és értesíted Parangi századost.

- És mit mondjak neki?

Elmagyaráztam, aztán mivel időközben kiértünk a városból, ráfordultam a szerpentinre. Cheng ekkor már nem jajveszékelt, csak csendesen imádkozott. Nincs kizárva, hogy ennek köszönhetően úsztuk meg az út hátralevő részét. Mindenesetre, amikor néhány száz méterre a villától lefékeztem és megálltam az út szélén, lehunyta a szemét, s láthatóan hálát adott az istennek, amiért megóvta az életünket. Kiszálltam, megvártam amíg átkaszálódik a kormány mögé, aztán megpaskoltam a hátát.

- Siess, de azért légy óvatos. Tudod mennyi örült száguldozik az utakon. A fiú nem szólt semmit csak rám emelte a tekintetét, aztán reszkető kézzel egyesbe kapcsolt. Búcsút intettem neki, és besiklottam a sűrűbe. Tudtam, hogy egyetlen perc vesztegetnivaló időm sincs.

75.

vxyors, mégis óvatos léptekkel haladtam előre az éjbe zuhant dzsungelben, minduntalan kerülgetve az utamba kerülő fákat és bokrokat. A holdfény imitt-amott átszűrődött a lombok között, de így is alig láttam valamit. Jobb híján a megérzésemre hagyatkozva rakosgattam egymás után a lábaimat a térdig érő aljnövényzetben, remélve, hogy nem lépek kígyófészekbe. Hamarosan meghallottam a vízesés hangját. Lassítottam a tempón, mert nem akartam, hogy esetleg egy ágreccsenés vagy egy felriasztott madár elárulja az ékszertolvajoknak a közeledtemet.

...Még csak az hiányozna, hogy én is kapjak egy bodikot a mellembe... Vagy a hátamba!...

Nem volt ugyanis kérdéses a számomra, hogy a Buddha Könnyé-re eredetileg többen is pályáztak, s bár néhányan kidőltek a sorból, azért még bármi megtörténhet. A lezúduló víz hangja egyre erősödött és a fák nemsokára ritkulni kezdtek. Most már bokortól-bokorig surranva folytattam az utamat egészen addig, amíg az ékszertolvajok által megjelölt tisztást el nem értem. Ahogy az utolsó fedezékül szolgáló cserje tövéhez kúszva kilestem az ágak között, kellemetlen látvány tárult a szemem elé.

Fruggi összekötözve hevert a földön, mellette két bő fekete ruhába öltözött, álarcos ember térdelt, s épp a magnót bányászták elő a kis köpcös cipőjének talpából.

Nem buták - állapítottam meg magamban, miközben figyeltem, ahogy dolgoznak.

A legnagyobb gondot azonban nem az jelentette a számomra, hogy a kismagnó előkerült. Ennél sokkal jobban aggasztott, hogy az álcázás és a bő ruha ellenére is pontosan tudtam, ki Fruggi fogvatartóinak egyike. A testalkata és a mozgása elárulta. Természetesen Laura Geoffry volt az.

És, hogy ez miért aggasztott annyira? Nos, azért, mert ez azt jelentette, hogy Fruggi kiszabadítása és Mike-ék megmentése nehéz lesz, átkozottul nehéz.

76.

J. ekintétemmel figyelmesen végigpásztáztam a tisztás szélén lévő bokrokat. Ahogy elnéztem, egyik sem volt tizenöt méternél távolabb Fruggiétől ez pedig egy jó bodikdobónak nem távolság.

.. Márpedig Jim gyilkosa átkozottul jó bodikdobó...

Közben az álarcos fickónak sikerült kicibálnia a kismagnót a cipőtalpból. Jól megnézte magának, aztán zsebre vágta.

- Most lássuk a táskát - mondta, s szemügyre vette a számkódos zárat.

- Sose fogja tudni kinyitni - sziszegte Fruggi dühösen. Csak próbálja meg, és úgy a levegőbe repül, hogy öröm

lesz nézni.

Az álarcos egy darabig forgatta a kezében a táskát, aztán lecsapta a földre, előrántott egy bodikot az övéből, s letérdelve a kis köpcös mellének szegezte.

- Majd te elmondod a kombinációt! - vicsorogta.

- Persze, csak győzze kívánni.

- Vagy elmondod, vagy véged van!

- Akkor maga se jut hozzá a pénzhez! És nagyon jól tudja, hogy egy orgazdától nem kap annyit, mint amennyi a táskában van.

Örömmel láttam, hogy Fruggi a rendkívüli helyzetben sem veszítette el a lélekjelenlétét. Az álarcos fickónak már kevésbé tetszett a dolog. Dühösen felpattant s járkálni kezdett fel-alá, hogy rendezze a gondolatait. Fruggi erre tovább ütötte a vasat.

- Nézze, még mindig nyélbe üthetjük az üzletet mondta. - Maguk megkapják a pénzt, én pedig elsétálok az ékszerekkel, és mindenki jól jár. Vagy nem ezt akarták? Az álarcos abbahagyta a járkálást, és a kis köpcöshöz lépett.

- Csakhogy, szerintem te át akarsz verni bennünket morogta. - Lefogadom, hogy a cimboráid itt lapulnak valahol a közelben és arra várnak, hogy lecsaphassanak ránk.

- Akkor már rég megtették volna - felelte Fruggi.

Különben is tuti, hogy maguk a megérkezésem óta figyelnek, tehát pontosan tudják, hogy egyedül vagyok.

- Hm. De, akkor mi volt ez a szarakodás a magnóval?

- A megbízóm ragaszkodott hozzá. Hiába magyaráztam neki, hogy semmire sem megyünk egy magnófelvétellel, ha egyszer nem tudjuk, kik maguk. Márpedig gondolom pont ezért húztak álarcot.

A fickó látszólag elbizonytalanodott, de én biztos voltam benne, hogy csak megjátssza a dolgot.

...Sokkal fineszesebbek ezek annál, hogy egy ilyen gyenge mesét bevegyenek... Csak taktikáznak...

A fickó Laurára nézett, aki nem felelt, csupán megrándította a vállát.

Hát persze, hogy nem felel - vigyorogtam magamban.

Okos nő.

A férfi hümmögött néhányat, majd újra Fruggihoz fordult. - Na, és hogy akarnád lebonyolítani a dolgot?

- Mondtam már, hogy először is látnom kell az ékszereket.

A fickó erre egy fekete vászonzsákot húzott elő a ruhája alól.

- Ebben vannak - mondta, felemelve a zsákot. - De csak akkor nézheted meg, ha már biztonságos helyen leszünk.

A kocsink itt van a közelben a fák között. Szépen odamelegyünk, elindulunk a város felé és útközben majd megmutatom őket.

- Rendben - felelte Fruggi. - Tőlem máris mehetünk.

Tudtam, hogy ez az a pillanat, amikor közbe kellene avatkoznom.

Hogy miért maradtam mégis a helyemen? Nos, azért, mert tudtam, kikkel állok szemben, és azt is, hogy a türelemjáték még nem ért véget. A dolog azonban nem mindenki számára volt ilyen egyértelmű.

- Fel a kezekkel! - harsant egy kiáltás a bokrok közül, s a következő másodpercben a beszélő kicsörtetett a tisztásra.

Azonnal felismertem, és nem is csodálkoztam különösebben a megjelenésén.

Tegnap este óta ugyanis igen erős volt a gyanúm, hogy a kínai bodikszakértők jeles képviselője, Fong is érdekelt a Buddha Könnyé-nek megszerzésében.

77.

Jz álarcosokat azonban úgy tűnt, meglepte a vörös hajpántos kínai felbukkanása. Dermedten figyelték, ahogy a kezében tartott pisztolyt rájuk szegezve közeledik feléjük.

- Nem számítottatok rám, mi? - vigyorgott Fong. - Azt hittétek mindenkinek túljártatok az eszén.

- A francba! - morogta az álarcos elkeseredetten. - Pedig már majdnem sikerült!
- Hát igen - bólogatott Fong. - Elintéztétek Jenkinst
aztán kis híján Spencert is utána küldtetek, és azt gondoltátok már senki sem
állhat az utatokba.

- Őszintén szólva, igen - bólíntott az álarcos.
Csak nehogy elkezdjenek mindent kitárgyalni, mert
akkor mi is szóba kerülünk - fohászkodtam magamban,
miközben a párbeszédet hallgattam. Szerencsére Fong sem
akarta feleslegesen szaporítani a szót.

- Szép lassan tedd le az ékszereket a földre! - utasította
az álarcost, aki nyomban engedelmeskedett a felszólításnak.

- Helyes - nyugtázta a szolgálatkészséget Fong. - Lépjetek hátra öt lépést, és
térdeljete le! Kezeket a magasba!

Nem szeretném, ha valami ostobasággal próbálkoznátok.

Kesernyésen elmosolyodtam, s megcsóváltam a fejem.

Micsoda pancser! - gondoltam. - Most aztán végképp
benne van a szószbán.

Fong azonban semmit sem sejtett a reá leselkedő veszélyből. Peckesen a
vászonzsákhoz ment, felemelte és
kinyitotta. Csak akkor ült ki a döbbenet az arcára, amikor
belenyúlt, s kihúzott belőle egy... fiicsomót. Elkerekedett
a szemmel nézett rá, és lassan, nagyon lassan jutott el a
tudatáig, hogy átverték. Akkor aztán emelte volna a pisztolyát, de elkésett.
Suhogás hallatszott, majd egy tompa puffanás, ahogy a
bodik az oldalába vágódott. A kínai felnyögött, elejtette a
pisztolyt, meg a vászonzsákot, és lomhán, akár egy felrobbantott felhőkarcoló a
földre omlott.

A tisztás velem szembeni oldalán lévő bokrok megrezzentek és az eddig ott
rejtőzködő férfi gúnyos vigyorral

lépett ki a holdfényre. Al Gordon volt az,

BUDDHA KÖNNYE

78.

ÍNémán bólíntottam, hiszen pontosán erre számítottam, és vártam mi
következik.

Gordon a kínaihoz ment, s kirántotta az oldalából a
bodikot. A sebesült felnyűszített, de nem törődött vele.

- Keljetek fel! - vetette oda a földön térdelőknek, akik
fürgén talpra ugrottak és levették a fejükről az álarcot A
trió másik férfitagja természetesen Boyd volt:

- Szép dobás - dicsérte meg Gordont. - Erős, pontos és
tökéletesen időzített. A legjobb pillanatot használtad ki.

- Még szép - vigyorgott Gordon. - Tudtam, hogy akkor
lesz a legvédtelenebb, amikor rájön, hogy átvertük.

- Ja - bólíntott Boyd. - Hirtelen azt sem tudta, hol van.

- Elég a melldöngetésből! - szakította félbe a férfiakat
Laura. - Minél hamarabb el kell tűnnünk innen!

- Igazad van - értett egyet Boyd és Gordonra nézett.

Mi legyen a dagadttal? Kinyírjuk vagy megpróbáljuk belőle kiszedni a
kombinációt?

- Mondtam már, hogy csak akkor mondom el, ha megvizsgáltam az ékszereket -
mondta Fruggi megpróbálva

erősnek és határozottnak látszani, pedig el tudtam képzelni, hogy az elmúlt
pillanatok mennyire megviselték.

- Az ékszerek kellene? - nevetett Gordon. - Hát itt
vannak.

Azzal előhúzott egy nejlonzacskót a dzsekije zsebéből,
s felmutatta.

A Buddha Könnyé-ben lévő gyémántok még a gyenge holdfényben is káprázatosan
szikráztak.

Fruggi rájuk nézett, aztán szigorú hangon mondta:

Közelebbről is meg kell néznem őket.

Gordon gúnyos mosollyal megcsóválta a fejét.

- Maga tényleg azt hiszi, hogy feltételeket szabhat nekünk? Ha éppen tudni
akarja, ez az egész találka csak arra

kellett, hogy megtudjuk vannak-e segítők, és kik azok. Őszintén szólva nekem kezdetben inkább azok a Grey-ék tüntek gyanúsak, na meg persze Jenkinsék. A kínaira nem is gondoltam. De most már úgyis mindegy. A lényeg, hogy mostantól nem kell tartanunk senkitől. Úgy véltem eleget hallottam, és valóban elérkezett a tettek ideje. Visszahúzódtam a sűrűbe, s nesztelenül megkerültem a tisztást. Nemsokára már Gordon eddigi rejtekhelyén lapultam, várva a kedvező alkalmat a támadásra.

Az mindenesetre nem töltött el örömmel, hogy a trió közelében ott van egy töltött pisztoly is. Nem szerettem volna, ha lövöldözésre kerül sor, mert tudtam, ha meghallják a villában, azonnal riadót fújnak, és akkor nehezebben tudok bejutni. Már ha egyáltalán eljutok odáig. Éppen ezért nem hoztam magammal én sem Kahn M-16-osát. Feszülten figyeltem Gordonék minden mozdulatát, s közben azon imádkoztam, hogy csak egy pillanatra fordítsanak hátat mindhárman. Végre - óráknak tűnő másodpercek után - elérkezett a pillanat, amire vártam. Laura nekiállt, hogy bekösse Fruggi száját, Boyd a kis köpcös köteleit vizsgálta át, Gordon pedig odatérdelt Fong mellé, s előhúzta a bodikját, hogy végezzen a kínaival. Nem tétováztam tovább, előrontottam a sűrűből.

A zajra mindhárman azonnal felkapták a fejüket, aztán Laura a tőle három méterre lévő pisztoly felé mozdult, Boyd benyúlt a ruhájába nyilván egy bodikért, Gordon pedig fogást váltott a kezében lévő fegyveren, és elindította a tőle megszokott köríves, fejmegkerülő mozdulatot.

A másodperc törtrésze alatt kellett eldöntennem a támadási sorrendet. Elsőként Gordont vettem célba. A közelébe érve felugrottam a levegőbe, s egy egyenes rúgással telibe kaptam a dobásra lendülő kezét. Reccsenés hallatszott, ahogy a hátravágódó kar természetellenes irányba feszítette a vállizületet. Gordon felkiáltott, a bodik méterekre repült a kezéből, engem pedig vitt tovább a lendület egyenesen Boyd felé, akinek nem maradt ideje előkotorni a fegyverét. Amint földet értem egy köríves rúgással lengőbordán rúgtam, aztán megpördültem a tengelyem körül, és sarokkal adtam neki még egyet az állára. Laura ezalatt elérte a pisztolyt, s készült felemelni. A földön térdelt háttal nekem, így nem igazán nyújtott jó támadási felületet. Nem tehettem mást az egyetlen lehetséges megoldást választottam. Előre lendültem és sarokkal teljes erővel beletipiortam a csinos hátsójába. Laura felsikkantott, s jó két méterre csúszott orrán-száján a fűben.

A pisztolyhoz ugrottam és biztos, ami biztos behajítottam a fák közé, aztán visszafordultam a férfiak felé. Sajnos nem voltam elég gyors. Gordon - sérült karját a teste mellé szorítva - úgy rontott nekem, mint egy felbőszült bika. Az ütközéstől mindketten a földre zuhantunk, s mire felálltam Boyd is odaérkezett mellénk. A kezében ott táncolt a bodikja. A tettekéssége dicséretes volt, de valahogy mégsem értékelttem. Balra mozdultam, aztán mikor elindította a halálosnak szánt döfést, villámgyorsan leguggoltam és a tengelyem körül megpördülve kirúgtam a lábát. Boyd egy jajkiáltással felemelkedett a levegőbe, s hangos nyekkenéssel a talajra zuhant. Gordon felé fordultam, de olyat kaptam az államra, hogy a lábaim megremegtek, mintha gumiból lettek volna. Ösztönösen az arcom elé rántottam az ökleimet, mire újabb ütés ért, ezúttal a bordáimon. Gordon egy kézzel is remekül dolgozott. Mikor látta, hogy összegörnyedek újabb bodik után kezdett kotorászni a ruhájában. Nem tudtam, hogy bal kézzel mennyire ügyes, de tartottam tőle, hogy éppen eléggé. Lassan hátráltam, hogy időt nyerjek és mire újra felém fordult egy fejrázással sikerült valamelyest kitisztítani a

tudatomat. A karjaimat azonban továbbra sem engedtem le, mintha még mindig teljesen kába lennék, és csak a védekezésre koncentrálnék. A csel bejött, Gordon támadásra indult. Ezúttal azonban résén voltam. A döfés pillanatában kiléptem oldalra, mindkét kézzel megragadtam a csuklóját, s egy csavaró mozdulattal hátrafelé rántottam. Újabb kiáltás és reccsenés hallatszott, ahogy ezúttal a bal vállcsont ugrott ki a helyéről. Mivel kezdett elegendő lenni a fickóból, kirúgtam a lábát, hogy egy kis időre megszabaduljak tőle. Aztán rögtön én is mellé vetődtem, hogy a Boyd által felém hajított bodik elsuhanjon fölöttem. A következő pillanatban a hegyénél fogva felragadtam a földről Gordon fegyverét, megcéloztam az ismét a ruhájában matató Boydot. A fickó épp előrántotta a második bodikját, amikor az enyém célba talált. Boyd felnyögött, mindkét kezével az ágyékához kapott, s térdre zuhant.

- A kurva életbe! - viczorogta.

- Inkább örüljön, hogy a markolat találta el - mondtam, miközben felálltam. - Ha gonosz lettem volna, most lehet, hogy megrövidítve érezné magát.

Boyd nem szólt semmit, csak lehajtotta a fejét, behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Látva, hogy nem óhajtja folytatni a civakodást, megragadtam a csendesen nyöszörgő Gordon gallérját és a cimborája mellé vonszoltam. Aztán odaszóltam Laurának.

- Most már felállhat, vége a bunyónak. De ne próbálkozzon semmivel, mert akkor megint morcos leszek.

- Mi a fenével próbálkoznék - duzzogott a nő, miközben nagy nehezen felkászálódott. - Úgy megrándult a bokám, hogy menni is alig bírok.

- Mélyen fájlalom a dolgot - mondtam -, de beláthatja, hogy nem hagyhattam huncutkodni azzal a pisztollyal. Na, sántikáljon ide, és csücsüljön le szépen!

Míg Laura odabicegett hozzánk, megszabadítottam Gordonokat a maradék bodikjaiktól. Aztán Fruggihoz léptem. Néhány nyisszantással elvágtam a köteleket a csuklóján meg a bokáján, és talpra segítettem.

- Csakhogy itt van, Mr. Grey - örvendezett a kis köpcös, amikor végre megjött a hangja. - Az igazat megvallva már nagyon be voltam tojva. Miért nem jelzett? Es, hol van Mr. Darms?

- Hosszú történet, Mr. Fruggi - feleltem sietve. - Először is kötözzük meg ezeket a jómadarakat.

- Oké - bólintott lelkesen a kis köpcös.

Munkához láttunk. Szerencsére Boydnál volt még egy jó adag abból a spárgából, amivel Fruggit megkötözték. Amikor elkészültünk, megvizsgáltam Fongot, aztán őt is a trió mellé vonszoltam. Ahogy elnéztem a sebe nem volt súlyos, de ahhoz mindenképpen elegendőnek tűnt, hogy nyugton maradjon.

- Be tudja kötni? - kérdeztem Fruggitól.

- Persze - bólintott a kis köpcös. - Majd tépek néhány csikot az ingemből.

- Helyes - mondtam. - Lásza el, aztán várjon itt, amíg megérkezik az erősítés!

- Miért, maga hova megy?

- Van még néhány elintéznivalóm. Például segítenem kell Mike-éknak, mert ők is bajban vannak. Méghozzá nagy bajban!

- Jézusom! Akkor siessen!

- Ha minden jól megy, két-három óra múlva találkozunk - köszöntem el tőle, s bevettem magam a fák közé.

Reméltem, hogy még idejében érkezem.

79.

JN éhány perccel később már a Grantham-villa közelében jártam. Mikor úgy becsültem, hogy legfeljebb száz

méternyire lehetek a kaputól, szépen kiballagtam a fák közül és sántikálást mímelve a szerpentinén folytattam az utamat. A sötétség miatt az örök csak akkor vettek észre, amikor húszméternyire megközelítettem őket. Meglehetősen gyanakodva méricskéltek, de nem törődtem velük.

- Hello! - köszöntem rájuk. - Mi újság?

- Ezt kérdezzük mi is - nézett rám összehúzott szemmel a magasabbik.

Csodálkozó arcot vágtam, aztán a tekintetüket követve végignéztem magamon. A ruhám néhány helyen elszakadt, jókora sár meg fűfoltok borították, a jobb kezem pedig vérzett.

- Ja, úgy gondoljátok, hogy nem vagyok szalonképes?

Hát, ne csodálkozzatok, kis híján otthagytam a fogam.

- Hol?

- A szerpentin alján. Ez a hülye sofőr totál be volt löve.

Olyan gyorsan vette a kanyarokat, hogy lesodródott az útról, aztán amikor rátaposott a fékre, kinyílt az ajtó, és kigurultam. Képzelteritek.

- És aztán?

- Elzavartam a francba. Csak nem gondoljátok, hogy visszaülök mellé? Inkább gyalogoltam. De esés közben kificamodott a bokám, és az utolsó két kilométeren már alig vonszoltam magam. Most pedig engedjétek be végre, mert mocskosul szükségem van egy italra. És gondolom a színpadon is hiányolnak már.

A két ör tétován összenézett, s láttam rajtuk, hogy nyertem. Ez pedig többek között azt is jelentette, hogy Igor még nem adta le a meséjét Granthamnek vagyis Mike-ék még életben vannak.

Ezen fellelkesedve rávettem a közeli dzsipnél álldogáló őr, hogy elvigyen a főépületig.

Mikor megérkeztünk, a vendégsereg épp a Silandarpultok körül nyüzsgött, amiből arra következtettem, hogy

csak néhány perce kezdődött meg a szünet.

... Tehát Mike-ék ketten is elboldogultak... És ami még fontosabb: nem késtem el!...

Megvártam, amíg a sofőröm visszaindul a dzsippel, aztán kigyógyulva a bicegésből, feltűnés nélkül átfúrtam magam a tömegen. Egyenesen az öltözőbe siettem, hogy átöltözzek, mert tudtam, hogy ilyen ruhában nem sokáig mászkálhatnék az épületben. Balandó vagy Vadran valószínűleg nem venné be olyan könnyen a balesetről szóló mesémet, mint a kapuőrök.

Csak azt nem tudtam, mire cseréljen le a meglehetősen toprongyossá- vált öltözékeket. A vörös szmokingokon kívül semmilyen más ruhadarabot nem tartottunk a helyiségben.

Márpedig valahonnan sürgősen szereznem kell egy inget, egy nadrágot, meg egy cipőt - határoztam el magam. Az idő mind jobban sürgetett, így rövid tépelődés után kétségbeesett lépésre szántam el magam.

Kinyitottam az ajtót, s a fejemet kidugva kikukucskáltam. Szerencsém volt. A néptelen folyosón magányos őr közeledett. Buzgón integetni kezdtem neki.

- Ide, ide! - sziszegtem türelmetlenül, amikor nem sietett eléggé.

- Mi van? - kérdezte mellém érve, enyhe bosszúsággal a hangjában.

- Gyere gyorsan, ezt nézd meg! - sürgettem, s a karjánál fogva behúztam a helyiségbe.

- Mit? - nézett körül kelleetlenül, aztán végül a ruhámon állapodott meg a tekintete. - A ruhádat?

- Dehogyan - torkoltam le mogorván. - Ezt!

Felmutattam az öklöm, a következő pillanatban pedig úgy vágtam állcsúcsom, hogy összenyeklett, mint a colstok.

Sietve lecibáltam róla a ruháját, egy hosszabbító zsinórral megkötöztem és begyömösöltem a szekrénybe.

- így ni - gondoltam elégedetten, amikor rázártam az ajtót. - Innen nem tud kijutni, és mire megtalálják, mi már árkon-bokron túl leszünk.

Gyorsan felöltöztem, s kisiklottam a folyosóra. Egyenesen a színpadhoz mentem, bízva benne, hogy Mike-ékat ott találom. Csalódnom kellett, a mikrofon meg a szintetizátor gazdátlanul árválkodott.

Odaballagtam egy közelben lebzselő Silandaralkalmazotthoz.

- Hello! - köszöntem rá. - Régóta tart már a szünet?

- Csak nemrég kezdődött - felelte. - Ami azt illeti épp ideje, hogy megjöjj, mert már nagyon hiányzott a gitár a számokból.

- Kösz - vigyorodtam el, majd gyorsan körbepillantottam. - A társaimat nem látta véletlenül?

- Azt hiszem a bodikdobó bajnokkal mentek el valahová.

- A fra... kösz.

Othagyta és széleseben a pincelejáró felé vettem az utamat. A lépcsősor mellett nem állt ő, így akadálytalanul surranhattam le. Keskeny, félhomályos folyosóra jutottam, melynek mindkét oldalán nehéz vasajtók sorakoztak.

Nesztelenül odalopakodtam az elsőhöz és befüleltem.

...Semmi... Lássuk a következőt! Megint semmi...

Gyerünk tovább!

Már -már kezdtem elbizonytalanodni, amikor végre az utolsó előtti ajtó mögül neszezés hallatszott. A vaslemezre tapasztottam a fülem, és hallgatózni kezdtem.

- Ha szépen kipakoltok, akkor még van esélyetek, hogy megússzatok a dolgot - hallatszott odabentről Igor hangja.

- De nincs sok időtök! Összesen két percet kaptok, hogy döntsetek. Aztán vagy beszéltek vagy nyissz... és vége a dalnak mindenféle értelemben.

Lehajoltam, s belestem a kulcslyukon. Bár a helyiségnek csak egy részét láttam, a bent lévők pont beleestek a látószögembe.

Miké az ajtónak háttal ült egy széken, támlához kötözött kézzel, Mae pedig tőle kétméternyire a falnál kuporgott a földön. Igor fenyegető arccal, sétált előttük fel-alá, s

közben a kezében lévő bodikkal játszadozott. Néha az órájára pillantott, figyelmeztetve a másik kettőt az idő könyörtelen múlására.

Mivel Miké széke az ajtó meg a törpe között helyezkedett el, igen kockázatosnak tűnt lerohanó támadással próbálkozni. Fennállt ugyanis annak a lehetősége, hogy Igor

az ajtónyitás zajára odaugrik Mike-hoz és, akkor egy olyan elhúzódó túsdráma alakulhat ki, amelyen mi csak veszthetünk.

.. .Meg kell várni, hogy az ajtó közelébe jöjjön!...

A törpe azonban egyelőre semmi hajlandóságot sem mutatott erre. Ide-oda ingázott a foglyai előtt anélkül, hogy akár csak egy centimétert is közelített volna az ajtóhoz.

Az idő pedig fogyott, vészesen fogyott. Aztán le is telt.

Igor még egyszer ellenőrizte az óráját, majd a foglyokra pillantott.

- Letelt a két perc - közölte kegyetlen arccal. - Utoljára kérdezem kinek dolgoztok?

- Na jó, beszélek - mondta Miké.

- Csakhogy megjöjj az eszed - morogta a törpe.

- Ha előbb elmondja, hol van a társam.

- Biztos helyen - felelte Igor sunyin. - Hamarosan találkozhatsz vele.

- Jól van?

- Kutya baja. Na, beszélj! Ki bízott meg benneteket, hogy beszivárogtatok a villába és...

Nem jutott tovább a beszédben, mert amint gyanútlanul közelebb lépett a székhez Miké felrántotta a jobb lábát, s szemből hatalmas erővel beletiport a térdébe. Jó elgondolás volt, egy normál testalkatú és súlyú embernek valószínűleg azonnal eltört volna a térdkalácsa, s onnantól már lehetett volna kezdeni ellene valamit. Csakhogy Igor könnyű volt és alacsony, így a lábai a rúgás hatására csupán kiszaladtak alóla. Balandaras Párduca ugyan akkorát esett, mint az ólajtó, és a fejét is jól bevágta a padlóba, de egyéb baja nem történt. Miké viszont elkészülhetett a legrosszabbra. Amikor talpra ugrott, már a gyilkolás tüze égett Igor tekintetében. Aztán rögtön utána a meglepetésé is. A landolása pillanatában ugyanis feltéptem az ajtót, berobbantam a helyiségbe, s amikor ő vérre szorosan felpattant én - Miké feje mellett átugorva - épp repültem felé egy oldalas rúgással. A mellkasát találtam el. Jókora nyekkenéssel felkenődött a falra, a bodikja pedig csörömpölve a földre esett.

Más ebben az esetben valószínűleg feladta volna az enyhlőtlennek látszó küzdelmet, Igort azonban nem ilyen fából faragták. Vicsorogva a tartalék bodikjáért nyúlt. Nagy hiba volt. Elővettem a rosszabbik éneket és gyors egymásutánban kiosztottam neki vagy kéttucat pofont, aminek a végén felmosórongyként terült el a földön. Mikor megbizonyosodtam, hogy nem fog tovább próbálkozni Mike-hoz léptem és sietve megszabadítottam a köteleitől.

- Nem szívesen mondom ilyet, de a legjobbkor jöttél vigyorgott társam, miközben megmozgatta a tagjait.

- Jó belépő, fél siker - feleltem. - Bár lehet, hogy Igornak ez a mostani nem igazán tetszett. Egyébként, hogy a fenébe tudott elkapni benneteket?

- Azt mondta, hogy sürgősen menjünk vele, mert bajban vagy és segítségre szorulsz.

- Ti meg elhittétek?

- Hát persze, hiszen híred-hamvad sem volt már órák óta. Aztán amikor lejöttünk ide a pincébe, hátulról leütött, és mire magamhoz tértem, meg voltam kötözve. Csak azt nem tudom, hogy jött rá ilyen hirtelen, hogy nem mi vagyunk az ő emberei.

- Majd később elmesélem. Most próbáljunk meg valahogy feljutni Granthamhez.

- Minek? - csodálkozott Miké.

- Mert onnan nyílik a titkos folyosó, és jelenleg csak azon távozzhatunk feltűnés nélkül. Ugyanis egy kissé furcsa állapotban érkeztem meg és, ha ez Balandó vagy Vadran fülébe jut, máris beszélni akarnak majd velem. Nekem meg jelenleg nincs kedvem csevegni velük.

- Oké - adta meg magát Miké. - Akkor irány Grantham dolgozószobája.

- Az emeletre vezető lépcsőnél álló őrt nem tudjuk kikerülni - aggodalmaskodott Mae.

- Majd leütjük és kész - feleltem, miközben az ajtóhoz léptem. - Most már úgyis mindegy, mert egy másikat már idefelé jövet kivontam a forgalomból. Ha akár őt, akár Igort megtalálják, végünk. Na, indulás!

- Csak még egy kérdést - szólt utánam Miké.

- Na? - fordultam hátra.

- Fruggival mi van?

- Kutya baja. A többi majd, ha kijutottunk innen. Kisiklottam a folyosóra, Miké meg Mae szorosan ott jöttek mögöttem. Odasiettünk a lépcsőhöz, s felóvakodtunk rajta. Eddig jó - gondoltam magamban, amikor minden baj nélkül felértünk és kikandikáltam a folyosóra. Üres volt. Intettem Mike-éknak, hogy jöhetnek és elindultam. Körülbelül tíz métert tehettünk meg, amikor a lépcsőhöz

vezető forduló mögül hirtelen három komor tekintetű fegyveres bukkant elő, élükön Balandoval.

A nagydarab kínai észrevéve bennünket mogorván mondott valamit a cimboráinak, mire azok még eddiginél is barátságtalanabb arcot vágva folytatták az útjukat felénk.

- Most mi lesz? - súgta Miké.

- Semmi - súgtam vissza. - Elsétálunk mellettük, aztán megvárjuk, amíg eltakarodnak, és utána irány a lépcső.

- Csakhogy, ahogy elnézem, ezek akarnak tőlünk valamit - szűrte társam a fogai közt, s úgy tűnt igaza van.

Lehet, hogy kiszabadult a leütött őr? - villant belém a gondolat. - De nem, akkor Bandoók már ránk fogták volna a fegyvereiket.

- Majd kiderül - morogtam s igyekeztem közömbös arcot vágni.

Amikor néhány lépésnyi távolságra megközelítettük egymást, végre kiderült mi a baja Balandonak.

- Hát maga hol a nyavalyában volt eddig? - förmedt rám. - Nem gondolja, hogy pofátlanság, amit csinál?

- Volt egy kisebb balesetem, ezért késtem - feleltem hűvösen.

- Igazán? Milyen baleset?

- A taxival volt probléma.

- Milyen probléma?

Kezdett fárasztani a fickó. Ráadásul nem is állt szándékomban hosszasan beszélgetni erről a balesetről.

- Majd Mr. Granthamnek elmondom, ha ő kíváncsi rá adtam a nyeglét.

- Csakhogy, Mr. Granthamet baromira nem érdeklik az ilyen részletkérdések - vicsorogta Bando dühösen. - Őt az érdekli, hogy mindig mindenki a helyén legyen, amikor kell. Világos?

- Persze, csak ne izgassa fel magát - rándítottam meg a vállam.

A hústornyon látszott, hogy szívesen megfegyelmezne, de kénytelen volt visszafogni magát.

- Később még beszélünk - mondta nem kis fenyegetéssel a hangjában. - Most pedig nyomás!

- Nyomás? - néztem rá értetlenül. - Hová?

- Mégis mit gondol? - kérdezett vissza ingerülten. - A színpadra, zenélni.

Puff neki! - gondoltam. - Már csak ez hiányzik!

Valóban kétségbeejtő volt a helyzet, hiszen a leütött őrt bármikor megtalálhatták, tehát nekünk a lehető leggyorsabban el kellett volna tűnnünk a villából. De hogyan, amikor ez a drabális ruhásszekrény elállja a menekülés felé vezető utat?

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy talán lerohanhatnánk őket, de rögtön el is vetettem a gondolatot.

...Két fegyvertelen támadó három jól képzett géppisztolyos ellen szemtől-szemben, ez kész öngyilkosság...

Nem, nem. Valami mást kell kitalálni! Először is bele kell menni a játékba, és el kell hitetni velük, hogy valóban a szándékunkban áll zenélni.

- Jól van, jól van, máris megyünk, csak előbb beugrunk egy pillanatra az öltözőbe - próbáltam lenyugtatni Balandot, aki azonban nem volt vevő az ötletemre.

- Nem ugranak be sehova - közölte ellentmondást nem tűrő hangon.

- Ennyire nem lehet kiéhezve a zenére - mondtam rosszszallóan. - Mellesleg nekem a gitárom is ott van, és...

- Nincs ott a gitárja, mert a cimborája már felvitte a színpadra.

Mike-ra néztem, aki bocsánatkérő mosollyal vállat

vont, aztán vissza Balandora.

- Hát, jó - mondtam végül könnyedén. - Menjünk és csapjunk a húrok közé. Rajtunk ne múljon a jó hangulat, nem igaz?

Mindenesetre, miközben megfordultunk és Balandóéktól kísérve elindultunk, igen gyászos gondolatok kerítették a hatalmukba. Ahogy elnéztem Miké és Mae sem volt túlzottan elragadtatva fordulattól.

Társam kérdőn rám sandított én pedig tanácstalanul lebiggyesztettem a szám szélét jelezve, hogy egyelőre nincs semmi kézzelfogható ötletem arra nézve hogyan mászhatnak ki a csávából.

Hamarosan megérkeztünk a színpadhoz. Amikor felbaktattunk a világot jelentő deszkákra, a hangulatom végképp a mélypontra süllyedt. Ott álltunk védtelenül a reflektorfényben, szemben az asztaloknál nyüzsgő vendégekkel és a kijáratokat elálló géppisztolyos őrökkel.

Ez a végállomás - gondoltam, miközben lassan felvettem az állványról a gitárt és végigpengettem a húrokat.

Elszisszolni nem tudunk, kitörni pedig teljességgel lehetetlen.

Utolsó mentsvárként az órára sandítottam, mert arra gondoltam ha ki tudunk tartani a rendőrség megérkezéséig, van némi esélyünk a menekülésre.

Sajnos be kellett látnom, hogy még átkozottul sok idő

van hátra a feltételezett támadásig.

Sóhajtottam egyeti odatéptem Mike-hoz, s rápillantottam a szintetizátor tetején lévő kottafüzetre.

- Kezdhetjük - mondtam.

- Tony te most tényleg zenélni akarsz? - kérdezte Miké megütközve.

- Miért, tudsz jobbat? - kérdeztem vissza.

- Én nem.

- Nahát, egyelőre én sem. Addig meg, amíg kitalálunk valamit jobb, ha nem keltjük föl a gyanakvásukat.

Társam egy darabig emésztette a szavaimat, aztán bólintott és végigfuttatta az ujjait a billentyűkön. Hamarosan

én is bekapcsolódtam végül a közönség nagy meglepedésére felcsendült Mae opálosan bársonyos hangja is.

Egyikünkre sem lehetett panasz, mindenki hozta a formáját. Nem csoda, hogy amikor befejeztük a dalt a közönség hangos tapssal követelte a folytatást. A következő nóta

ugyancsak nagy sikert aratott. Az azt követő szintén.

Az ötödik szám közepén tartottunk, amikor láttam, hogy valami baj van.

Balandó, aki eddig a két cimborájával együtt mozdulatlanul állt a színpad szélén, a függöny mögött, váratlanul a füléhez emelte az adóvevőjét, és miközben hallgatta a jelentést lassan rám emelte a tekintetét. Láttam, ahogy összeszűkül a szeme, és sejtettem, miről számolhatnak be neki.

.. Nyilván megtalálták az őrt... Vagy esetleg Igort...

Az izomkoloszus még kérdezett valamit, majd miután végighallgatta a választ odasúgott néhány szót a másik két fegyveresnek, és gyors léptekkel távozott.

Odaaraszoltam Mike-hoz, s miközben belekezdtem egy melankolikus szólóba, halkán megjegyeztem:

- Azt hiszem, lebuktunk.

- Egyetértek - felelte Miké, és fejével a kijáratok felé intett.

Odanéztem és láttam, hogy az összes biztonsági ember feszülten fülel a nála lévő adóvevőbe, közben pedig lopva minket figyel.

- Remélem sikerült kisütnöd valamit - folytatta társam, mert kezd elég egészségtelenné válni itt a levegő.

- Egyelőre az a legjobb, ha itt maradunk a színpadon

feleltem. - Ennyi ember előtt csak nem mernek lepuffantani bennünket.

- Ühüm - értett egyet Miké. - Valószínűleg megvárják a szünetet.

- Hát, arra várhatnak - feleltem, s mély átérzéssel tovább folytattam a bánatos szót.

Az örök időközben egyre többen lettek, és egyre többet birizgálták a géppisztolyaikat. Mae is észrevette a dolgot, s ő is tisztában volt a változások okával. Reményt veszve nézett rám, mire melléléptem, és a fülébe súgtam.

- Énekelj, és ne hagyda abba a világ minden kincséért sem. Akkor még megúszhatjuk a dolgot.

A vendégcsereg természetesen semmit sem sejtett a szemük előtt zajló drámából. Fogalmuk sem volt róla, hogy a színpadon lévő trió az életéért zenél. A nóta végén hangosan tapsoltak, s várták a folytatást. Azonnal belekezdünk a következő dalba, amivel újabb három percet nyertünk. Az azt követőt hosszas improvizációval fűszereztük, így hat és fél perccel hosszabbítottuk meg evilági pályafutásunkat.

Úgy látszik működik a dolog - gondoltam, amikor a viharos taps után, ismét a húrok közé csaptam, s kezdtem megnyugodni, amikor a terem végében felbukkant Grantham. Elég volt csupán egy pillantást vetnem az arcára, s nyomban tudtam nincs sok időnk hátra.

Akár a leütött őt beszélt neki, akár Igor koholt össze ellenünk sebtében valami a sorsunk mindenképpen eldöntetett, és nem akarnak tovább várni a kiiktatásunkkal.

.. .A kérdés csak az, hogyan visznek le bennünket a színpadról... Le nem cibálhatnak, mert az, kissé feltűnő lenne... Mi meg magunktól nem megyünk!

Az öregember mindenesetre úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna.

...Hát persze, nem szeretné, ha megsejtenénk, hogy lelepleződünk, és végezni akarnak velünk. Kissé kínos lenne, ha elkezdenénk menekülni, és úgy kellene lepuffantani bennünket futtában, mint a nyulakat. Valami mást kell kitalálniuk...

Granthamnak azonban megvolt a terve. Szép nyugodtan odabicegett a színpadhoz, közben minden útba esővel váltott egy-két kedélyes mondatot -, majd a mögötte csörtető Balandó segítségével föllépett mellénk. Megvárta, amíg befejezzük a nótát, amit éppen játszottunk, aztán felcsendülő taps közepette felemelte a két kezét, jelezve, hogy szólni szeretne.

Amikor elcsendesedett a terem, elvette Mae-től a mikrofont, és derűs mosollyal a hallgatóság felé fordult.

- Hölgyeim és uraim! Elnézést kérek, hogy megzavarom a műélvezetet, de nem ok nélkül teszem. Mint ugyebár mindannyian tudják a bodikdobó verseny ma délután véget ért, és a győztes megkapta az őt megillető trófeát.

Az elmúlt napokban azonban nemcsak a verseny nyújtott a számunkra remek szórakozást, hanem a kitűnő zene is, amelyről a jelenleg is a színpadon lévő trió gondoskodott.

Mivel nem vagyok feledékeny típus, szeretnék köszönetet mondani nekik az eddigi munkájukért és egy kis ajándékkai is kifejezni az elégedettséget. Ezért most engedelmséggel szünetet tartunk, hogy kellőképpen előkészíthessük a meglepetést.

A bejelentést hangos ováció követte, én pedig magamban már láttam, amint Grantham a szünet végén szomorú

arccal bejelenti, hogy sajnos a zenészeknek technikai okok miatt sürgősen távoznuk kellett, így az est hátralevő részében kénytelenek lesznek nélkülözni az élő zenét.

.. .Mi meg ez alatt már örök álmunkat alusszuk valahol a dzsungel latyakos talajában.

Komor gondolataimból a színpad előtt elhaladó vézna,

kopasz pincér látványa riasztott fel. A fickó jókora tálca teli pezsgőspoharat cipelt. Az aranylóan gyöngyöző nedű látványa egy pillanat alatt jókedvre derített.

- Éljen, Mr. Grantham! - kiáltottam jó hangosan, s amikor minden tekintet felém fordult intettem a kopasznak, hogy jöjjön fel a színpadra. Amíg felegyensúlyozott, Miké mellé léptem és halkan odasúgtam neki.

- Grantham szobájában találkozunk.

Aztán nem törődve a csodálkozó tekintetével, megfogtam Mae kezét, visszaléptem a helyemre, s Granthamre vigyorogtam.

Az fürkésző tekintettel nézett rám, el sem tudta képzelni mitől vagyok olyan vidám. Erre még szélesebben vigyorogtam, majd amikor a kopasz elem ért, elvettem a

tálcájáról egy poharat, és a megölésünkre készülő gengszterfőnök kezébe nyomtam.

- Most jön az én meglepetésem - mondtam, aztán mielőtt bármit is tehetett volna, kiragadtam a tálcát a kopasz

kezeből és a rajta lévő tucatnyi pohárral együtt ráborítottam a szintetizátorra.

Azon nyomban sötét éjszaka borult a teremre, s kitört a pánik. Igaz Grantham megpróbálta megnyugtatni a jelenlévőket, de amint megszólalt, és ezzel elárulta a pozícióját,

úgy vágta száján, hogy hanyatt vágódott és ledöntötte a lábáról Balandot is, akinek estében elsült a géppisztolya.

Erre végképp eluralkodott káosz. Mindenfelől sikoltozás, kiabálás hallatszott. Meg recsegés-ropogás, ahogy a kijáratoknál álló őrk megpróbáltak átgázolni a tisztelt vendégseregen, hogy mihamarabb odaérjenek a színpadhoz.

Sebtében felrúgtam egy felém mozduló alakot, aztán magam után cibálva Mae-t találomra rohanni kezdtem arrafelé, amerre a színpadlejárót sejtettem. Egy ütés jobbra,

egy rúgás balra, valakit belelöktem a gitárállványba, s már dobogtunk is lefelé a lépcsőn. Szélvészféleg száguldottunk végig a folyosón és pont akkor értünk oda az emeletre vezető lépcsősorhoz,

amikor az előtte álló őr tétován felkattintotta az öngyújtóját.

- Kösz, nem dohányzom - kiáltottam, s egy köríves rúgással eltakarítottam az útból. Csörömpölve félregurult, mi pedig felrobogtunk az emeletre. Még néhány pillanat és egy zártörő oldalsó rúgást követően becsörtettünk Grantham dolgozószobájába. Az ablakon át beszűrődő holdfény éppen elegendő volt, hogy felismerjem az egyes tárgyak körvonalait.

A falon díszelgő dárdához ugrottam, s lekaptam a helyéről. Mae tágra nyílt szemmel nézte, amint az akváriumhoz szökellek, és dühödten döfködni kezdem a fegyverrel.

- Mi a fenét csinálsz? - kérdezte végül kétségbeesetten.

- Ne aggódj, nem ment el az eszem - feleltem, miközben rendületlenül folytattam a munkát.

Ebben a pillanatban odakintről fotó léptek zaja hallatszott.

- Jézusom! Itt vannak! - sikította Mae.

- Dehogyan - legyintettem a szabad kezemmel. - Ez csak Miké.

- Honnan tudod?!

- Harminc éve ismerem, és épp elégszer volt alkalmam hallgatni a futását.

Hamarosan kivágódott az ajtó, és valóban Miké rontott be. A sziluettjeink láttán a földre vetette magát, s oldalra gurult, hogy nehezebb legyen eltalálni.

- Halaszd későbbre a tornát - javasoltam neki. - Inkább

csukd be az ajtót, és torlaszold el, hogy ezzel is késleltessük őket. A sötétben már úgysem sokáig bízhattunk, mert

pillanatokon belül bekapcsol a tartalék áramforrás.

Még be se fejeztem a mondatot, amikor hunyorogva

felgyulladtak a folyosón a lámpák.

- Erről beszéltem - mondtam.

Miké sietve becsukta az ajtót, s nekiállt, hogy elétojja az íróasztalt. Mae odaugrott mellé, hogy segítsen. Mire a helyére rakták a súlyos bútordarabot, kitartó próbálkozásom eredményeként halk csettenés hallatszott, és az akvárium lassan elkezdett lesülyledni.

- Egy perc és biztonságban vagyunk - vigyorodtam el.

Válaszként odakint felharsant Balandó kiáltása.

BUDDHA KÖNNYE

80.

A. izomkolosszus nem volt egyedül. Legalább hárman dübörögtek végig a folyosón a dolgozószoba felé. Az ajtó elé érve megálltak, s megpróbálták berúgni. Keményen nekifeszültünk, és ellentartottunk. Egész jól sikerült a dolog, s ez felingerelte Balandót.

- Szórjuk meg őket! - üvöltötte hangos csettenéssel csőre töltve a géppisztolyát.

- Félre! - kiáltottam, s egy vetődéssel oldalra döntöttem Mae-t, pont abban a pillanatban, amikor odakint felugattak a géppisztolyok. Miké a másik oldalon landolt, de ő is megúsza a fegyverropogást. Az ajtó viszont leginkább egy viharvert ementálira kezdett hasonlítani.

Amikor láttam, hogy Miké rendben van, gyors helyzetértékelést tartottam.

...Arra már nincs idő, hogy lejussunk a lépcsőn, és kinyissuk a titkos folyosóhoz vezető vasajtót. ...Arra sem,

hogy lesurranjunk a lépcsőn és visszazárjuk az akváriumot. .. Akkor viszont jobb titokban tartani, hogy ismerjük a lejáró helyét...

Nem törődve a süvítő golyókkal az akváriumhoz kúsztam, s tapogatózva megkerestem a zárókapcsolót. Aztán

már csak azért drukoltam, hogy az üvegmedence visszacsússzon a helyére, mire Balandóék bezúdulnak. És maradjon is egyben, mert nem szerettem volna néhány felbosszantott mérges medúzát a nyakamba.

Nos, az akvárium egyben maradt, mert nem esett bele a szórásba, az ajtó azonban szinte cafatokra szakadt a néhány másodperces pergőtűzben, amelyet a folyosón állók

zúdítottak rá. Amikor a sorozatok abbamaradtak, Balandó úgy nyomult keresztül a romokon, mint egy tank a roskatag vályogkunyhón. Látva, hogy a földön fekszünk, elvigyorodott, s felkattintotta a villanyt.

- Nocsak, nocsak - gúnyolódott. - Talán elgurult valamijük?

- Igen, de nem olyan nagy kár érte - nyugtattam meg.

Feltápaszkodtam a földről és Mae-t is felsegítettem.

A szemem sarkából megkönnyebülve állapítottam meg, hogy az akvárium időközben visszaemelkedett a helyére.

Miké és Mae is észrevette a dolgot, de amikor csodálkozva rám néztek, egy szemvillanással jeleztem, hogy nyugi, tudom, mit csinálok. Kissé leporoltam a szmokingomat, majd Balandóhoz fordultam.

- Nem akarom kritizálni, de ha elhagynám a lakáskulcsomat, maga lenne az utolsó, akitől segítséget kérnék, hogy bejuthassak - mondtam szemrehányóan.

- A jövőben már nem lesz gondja ilyesmire - nyugtatott meg vigyorogva Balandó. - Ahová kerülni fog, ott nem szoktak ki-be járkálni.

- Csak azt remélem, hogy maga előtttem fog odaérni udvariaskodtam. - Egyébként honnan tudták, hogy itt vagyunk?

- Mr. Grantham mondta, hogy valószínűleg ide jöttek felelte az izomkolosszus. - És nem is tévedett!

- Pedig most az egyszer elnéztük volna néki - biztosítottam.

Kedélyes csevegésünk közben a két másik fegyveres is becsörtetett a szobába, úgyhogy menekülésről szó sem lehetett.

...Pedig csak néhány másodpercen múlt... A franc essen ebbe a Granthambe!

- És most hogyan tovább? - tudakoltam Balandótól.

- Egyelőre megvárjuk Mr. Granthamet - mondta komoran az izomkoloszsus.
- Aha. Pedig ahogy elnézem, magának máris lenne elképzelése, hogy mit tegyen, mi?
- Ha rajtam múlna, most rögtön dirib-darabra törném a csontjait - sziszegte Bando. - Már régóta készülök rá.
- Mindnyájunknak vannak vágyai - bólogattam megértőn.
- De remélem nekem nem kell sokáig várnom a megvalósításra.
- Azért birja még ki egy kicsit, nehogy miattam kerüljön kellemetlen helyzetbe. Tudja milyenek a főnökök.

Beszéd közben, az órára sandítottam. A rendőröknek elméletileg már ide kellett volna érniük, de egyelőre semmi sem utalt arra, hogy a villa kapuját döngetnék.

... A franc essen beléjük is!...

Körülbelül még két percig várakoztunk, mire befutott Grantham. A futás, persze ezúttal különösen túlzás volt, hiszen a gengszterfőnök a szokottnál is nehezebben bicegett. Örömmel láttam, hogy a szája úgy fel van dagadva, mint egy puffancs.

Mi tagadás elégedett voltam a művemmel. Rögtön el is határoztam, hogy teszek némi megjegyzést rá, kerül, amibe kerül. Márcsak azért is, mert tudtam, hogy egyedül az időhúzás segíthet rajtunk.

... Időhúzás bármi áron!...

- Hello! - üdvözöltem vidáman az öregembert. - Úgy látszik, nem mosták el rendesen a pezsgőspoharakat, mert ahogy elnézem egész ki van csapva a szája.

Granthamnak megrándult a szeme és megcsikordult a foga, de igyekezett uralkodni magán.

- Örülök, hogy humoránál van Grey - mondta. - Jókedvűen bizonyba a mesélés is jobban fog majd menni.

- Grimm legyen vagy Andersen? - tudakoltam készségesen, de egyik variáció sem nyerte el a gengszterfőnök tetszését. Intett Bandonak, aki már alig várta ezt a pillanatot. Mellém ugrott, és úgy vágott vesén a géppisztolyával, hogy térdre zuhantam.

- Ugye megmondtam, hogy nem kell sokáig várni vigyorgott diadalittasan.

- Igen, igen - feleltem erőlködve. - Bár nem gondoltam, hogy a főnökénél épp a gyerekmesék miatt fog kiborulni a bili.

Grantham megvárta, amíg kissé összeszedem magam, s csak akkor szólalt meg újra.

- Ne raboljuk egymás idejét Grey - mondta hűvösen. Azt javaslom, hogy.

- Ó, mi ráérünk - szakítottam félbe. - Csak mondja el egész nyugodtan, mi nyomja a bögyét, és uhhh...

Elakadt a hangom, ahogy Bando ezúttal a gyomromat találta el.

- Ne szóljon közbe, amikor beszélek - figyelmeztetett Grantham. - Tehát azt javaslom, hogy válaszoljanak a kérdéseimre, méghozzá röviden és világosan. Akkor esetleg még tárgyalhatunk.

- Igazán? - kérdeztem. - És miről?

- Életről és halálról.

- Csak nem akarja elhitetni velünk, hogy elmondjuk, kik vagyunk, és mit keresünk itt, akkor életbenhagy bennünket?

- Ki beszélt itt magukról? - nézett rám csodálkozva.

- Hát akkor mi a nyavalyáról hablatyol?

- Én a kis kolléganőjükről beszélek. Vagy inkább végig akarják nézni, amint fürdik egyet az akváriumban, és utána fognak beszélni? Merthogy beszélni fognak az biztos!

Grantham hatásvadász szünetet akart tartani, de nem volt szerencséje. Amint elhallgatott, megszólalt Bando rádiója:

- Baj van - jelentette egy ideges hang. - Egy csomó

rendőr van a kapunál, és b.e akarnak jönni. Azt mondják át kell kutatniuk a villát.

Balandó Granthamre nézett, aztán mind a ketten felénk fordultak.

- Rossz hírek? - tudakoltam együttérzően.

Granthamnek megrándult az arca dühében. Ingerülten kikapta Balandó kezéből a rádiót.

- Mi a francot keresnek? - vicsorogta a beszélőbe.

- Azt... nem mondták - jött a zavart válasz.

- De én tudom - szóltam közbe nyájasan. - Egy titkos lejárat, amelyik valószínűleg ebből a szobából nyílik és amelyikben egy nagy halom gyémánt van.

Grantham elsápadt.

- Honnan... tudja? - hebegte.

- Ez maradjon az én titkom - feleltem szerérieren.

Az öregember most már szaporán szedte a levegőt, látszott, hogy az agyában egymást kergetik a gondolatok és a lehetséges tennivalók.

- Van házkutatási parancsuk? - harsogta végül a rádióba.

- Egy pillanat, uram, megkérdezem - felelte a vonal túlsó végén az ő.

Grantham böszön fujtatva engedte le az adóvevőt a szája elől, s a tekintete ide-oda járt a helyiségben, egyelőre még csak a képletes kiutat keresve.

Nem kellett sokat várnunk, néhány másodperc múlva megreccsent a rádió.

- Uram.

- Na, mit mondtak? - vakkantotta bele a mikrofonba a gengszterfőnök.

- Azt, hogy... nincs papírjuk, de ha két percen belül nem nyitjuk ki a kaput, megrohamozzák a villát.

Grantham idegesen beharapta a szája szélét, és a tekintete lassan az akváriumra vándorolt.

- Ha nincs papírjuk, akkor nincs joguk bejönni! - sziszegte végül a beszélőbe.

-És... akkor mit tegyünk?

- Ne engedjék be őket!

. - De hát... akkor löni fognak.

- Én is tudom maga húgyagyú barom! Ők löni fognak, maguk pedig vissza fognak löni, mert ez a parancsom, érti?!

- Iiigen.

- Helyes! - dörögte Grantham, és kikapcsolta a rádiót.

- Nem hiszem, hogy van értelme harcolni a rendőrökkel

- jegyezte meg óvatosan Balandó.

- Hát persze, hogy nincs értelme - felelte Grantham.

De időhúzásnak jó.

- Ezt... nem értem - mondta bizonytalanul az izomkoloszsus.

- Mindjárt gondoltam - morogta Grantham s miközben odabicegett az akváriumhoz, magyarázni kezdett.

- Ha a rendőrség házkutatási parancs nélkül is veszi magának a bátorságot, hogy betörjön ide, az csak egyet jelent mindent tudnak. Ebből pedig az következik, hogy vége a dalnak. Ha elkapnak bennünket, ott fogunk megrohadni egy sötét, penészes cellában.

- A francba! - nyögött fel Balandó.

- Fogd be a pofád, és figyelj! - torkolta le Grantham.

Amíg a többiek odakint feltartják a zsarukat, mi a rejtett alagúton át eltűnünk innen. Mire felfedezik a lejáratot, már messze járunk.

Beszéd közben beledöfte a botját a megfelelő helyre, s elégedetten figyelte, amint az üvegmedence süllyedni kezd.

Balandóék őszinte, mi pedig műmegdöbbenéssel figyeltünk.

- Szóval ezért kellett a mérges medúzák - adtam a

csodálkozót. - Hogy senki se merjen belenyúlni a vízbe.

- Pontosan - felelte Grantham komoran.

Balandonak csak most jutott el a tudatáig, hogy velünk is kezdeni kell valamit. Rám vigyorgott úgy, ahogy a tigris vigyorog az antilopra, ha véletlenül összefutnak az itatónál.

- Ugye ezeket nem visszük magunkkal? - kérdezte Granthamet.

Feszült pillanat volt ez, már régóta készültem rá. És nagyon bíztam benne, hogy a gengszterfőnök úgy fog tenni, ahogy az ő helyében én is tennék.

Grantham végig nézett rajtunk, aztán kelletlenül bólintott.

- De, igen. Szükségünk lehet túsókra, ha valami mégis balul üt ki.

Baland csalódott arcot vágott, én viszont magamban felujjongtam. Sikerült a tervem. Lopva rákacsintottam Mike-ékra, hogy minden rendben, de ők nem nagyon osztották a véleményemet. Időközben az akvárium teljesen elsüllyedt, Grantham pedig leóvakodott a vaslépcsőn. Kattant a villanykapcsoló, aztán a gengsztervezér felszólt.

- Először Balandó jöjjön, aztán a foglyok, tarkóra tett kézzel!

Az izomkoloszus sietve eleget tett a felszólításnak, majd a géppisztolyát ránk szegezve sakkban tartott bennünket, miközben learszoltunk a lépcsőn. Na, nem mintha túl sok esélyünk lett volna a szökésre, hiszen közvetlenül utánunk ott jött a két másik fegyveres. Mikor mindnyájan lent voltunk, Grantham felnyúlt a botjával és benyomta a zárókapcsolót. Aztán a gyémántokat rejtő helyiség ajtajához lépett, s némi kulcscsörgetés után kinyitotta.

- Azannya! - hüledezett Miké, amikor megpillantotta a rengeteg szikrázó drágakövet.

Valószínűleg Balandóék is elnézegették volna őket egy darabig, de az idő sürgetett. Az éppen záródó akváriumtalp résén keresztül ugyanis fegyverropogás tompa zaja hatolt le hozzánk.

Grantham felpillantott, s a zsebéből előhúzott egy revolvért. A mellettünk álló pribékekre nézett.

- A sarokban ott van két vászonzacskó. Gyorsan rakjátok be a követeket és induljunk!

A fickók sietve belesöpörték a gyémánthalmokat a zacskókba, miközben Balandó továbbra is ránk irányította a fegyvere csövét.

Tudtam, hogy hamarosan eljön a döntő pillanat, amikor elválik megússzuk-e a dolgot, vagy sem. Mike-ra néztem és igyekeztem mindenféle arcjátékkal a tudomására adni, hogy legyen résen. Társam egyből megértette, hogy készülök valamire, csak azt nem, hogy mire. Mindenesetre láttam rajta, hogy felkészül egy lehetséges váratlan helyzetre. Mikor a két pribék befejezte a gyémántbegyűjtést, Grantham elvette tőlük a zacskókat és az egyikük kezébe nyomta a titkos folyosó kulcsát.

- Menjetek előre! - parancsolta.

A fickók arcán átsuhant a gyanakvás árnyéka, de nem mertek nemet mondani.

Attól féltek, hogy a főnökötök meg az alvezérek nem akar osztozkodni veletek, mi? - gondoltam magamban gúnyosan. - Hát igen, manapság senkiben sem lehet megbízni.

Egy ártatlan oldallépéssel közelebb húzódtam Balandóhoz, és a szememet Mike-ra villantva jeleztem neki, hogy ő Granthamre figyeljen.

A kulcsos pribék kinyitotta a zárat, félig kitárta az ajtót. .. aztán a társával együtt megmerevedett.

- Na gyerünk, indulás! - rivallt rájuk Grantham.

A fickók azonban nem engedelmeskedtek. Lassan leengedték a géppisztolyaikat és

hátráltak egy lépést. A következő másodpercben hangos csattanással kivágódott az

ajtó, s három fegyveres robbant be a helyiségbe. Két egyenruhás rendőr, valamint a balandarasi rendőrség büszkesége, Parangi százados.

fl1lTHOnY CRGY

81.

Jrantham és Balandó jószerivel fel sem fogta mi történt, amikor mi Mike-kal már mozdultunk is. Én természetesen az izomkolosszust céloztam meg. Egy félmagas söprőrúgással kiszakítottam a kezéből a géppisztolyt, aztán megpördültem és sarokkal beleszálltam a gyomrába.

Balandó a falnak tántorodott, de ösztönösen a bodikjához nyúlt. Odaugrottam elé, egy bődületes térdrúgást helyeztem el a bordáin, aztán, amikor előregörnyedt, összekulcsoltam a kezeimet hátul a tarkóján és belerántottam egy

újabb térdrúgásba. Úgy esett össze, mint a rongybaba.

Grantham se járt sokkal jobban. Miké egy káprázatos üteskombinációval végérvényesen bucira verte a fejét, s csak akkor hagyta abba a formázást, amikor a gengszterfőnök lepuffant a földre az alvezére mellé.

- Na, a mostani képét se tenné be a mosolyalbumba értékeltem társam teljesítményét, aztán Parangihoz fordultam.

- Minden elismerésem százados, amiért hajlandó volt hinni Malunonak és keresztülmászni a vízesésen.

- Az még semmi - legyintett Parangi. - De utána itt lapulni jó húsz percre a töksötétben, és várni, hogy vajpn tényleg kinyitja-e nekünk az ajtót. Ráadásul a végén nem is maga engedett be bennünket.

- Igen - ismertem el. - Egy kicsit másképp alakult a helyzet mint, ahogy terveztem.

- Azt látom - nézett végig Parangi a földön fekvőkön.

Még szerencse, hogy az embereim lelkére kötöttem, bármi történjék is a vörös szmokingosokat meg a nőket kíméljék.

Különben lehet, hogy most néhány helyet át lenne lyukasztva a ruhájuk.

- Ezért külön köszönet - vigyorogtam. - Majd igyekszünk meghálálni.

- Lesz rá módjuk - vigyorgott vissza a százados.

- Igazán? - kérdeztem gyanakodva. - Hogyan?

- Először is felvilágosítanak végre, hogy kik maguk, és mi a nyavalyát keresnek itt.

- Eddig rendben. És másodszor?

- A lányomnak heteken belül lesz az esküvője.

- Ő, gratulálunk.

- Ne gratuláljanak, nem betervezett esküvő. Csak tudják... izé... muszáj...

-És?

- És van egy kis probléma.

- Ő, nem - tiltakoztam. - Én nem lennék jó férj, higgye el. Mike-ban már inkább megvannak az efféle adottságok és...

- Miről beszél, maga idétlen? - torkolt le Parangi.

Csak nem képzelem, hogy magához adnám a lányom? Különben is van vőlegénye.

- Hát akkor miről van szó? - tudakoltam némileg megkönnyebbülve.

Parangi végignézett rajtunk.

- Szükségem lesz egy zenekarra, amelyik olcsón vállalja a fellépést.

- Mennyire olcsón? - kérdeztem ártatlan képpel.

Parangi válaszként csőre töltötte a fegyverét.

- Úgyszólván ingyen - felelte vigyorogva.

82.

- lVlicsoda bombázó! És nemcsak szép, de még énekelni is tud!

A dicsérő szavak Fruggi szájából hangzottak el a Zöld

Majom nagytermének egyik asztalánál, miközben a színpadon lévő Mae-t figyelte Mike-kal meg velem együtt.

Alig három óra telt el azóta, hogy a Grantham-villát megostromolták a rendőrök, és az ember azt gondolta volna,

hogy Mae-nek esze ágában sincs az átélt sokkhatások után

szinte azonnal színpadra lépni, ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy ha késve is, de megtartsa a műsorát. így amint Parangi befejezte az előzetes kihallgatásunkat, és váltottunk néhány szót az időközben előkerülő Malunoval, beültettem Mae-t a taxiba, s elhoztam a bárba. Aztán visszamentem a villához, remélve, hogy közben Miké előkeríti Fruggit.

Sikerült is neki, de mégsem indultunk azonnal a Zöld Majomba. Ugyanis ekkor már javában folyt Gordonék meg Fong előzetes kihallgatása, és kíváncsi voltam néhány részletre, hogy végre teljesen összeálljon a kép. Csak jó másfél óra elteltével ültünk újra autóba. Ezúttal viszont Parangi vitt minket szirénázva, úgyhogy hamar odaértünk a mulatóhoz. Mae már a színpadon volt, és oldottabban, felszabadultabban énekelt mint eddig bármikor. Mivel idefelejövet a kocsiban volt alkalmunk beszélgetni, s tisztázni néhány fontos kérdést, én megértettem a dolgot. Nem így Fruggi, aki meg is jegyezte:

- Egyszerűen hihetetlen, hogy ilyen rövid idővel azután, amin keresztül ment, ilyen lazára tudja venni a figurát. Pedig, ahogy elmondták nem sok hiányzott, hogy kinyírják.
- Ma, azaz jobban mondva tegnap este mindannyiunknak hajszálon függött az élete - feleltem. - Mae esetében

azonban most nem egy rövid ideig tartó sokkhatás gyors feldolgozásáról van szó. Az ő számára tegnap este egy nagyon hosszú, csaknem két éves megpróbáltatás ért véget. Granthamék ugyanis zsarolták.

- Zsarolták? - vonta fel a szemöldökét a kis köpcös. Mivel? És egyáltalán, miben utaztak ezek a Granthamék?

- Szerencsére idefelejövet Mae sok mindent elmondott, ami eddig nem volt világos, így többek között ezt is.

- Vagyis?

- Granthamék virágzó gyémántcsempészetet folytattak mondtam. - A köveket ausztráliai bányákból lopták, és amikor egy szállítmányra való összegyűlt átcsempészték ide. Itt Grantham az egyik helyi gyémántcsiszolóval megmunkáltatta őket, aztán tovább kerültek Japánba.

- És, hogy oldották meg a szállítást? - kérdezte Fruggi.

- Itt jön a lényeg - mondtam. - Granthamék zenészeket használtak futárként, akiknél nem volt feltűnő, hogy ideoda utazgatnak vagy éppen két ország között ingáznak évente akár többször is. Ráadásul az elektromos hangszerekben jól el lehetett rejteni a gyémántokat. A zenészek persze tudtak a dologról, és rendszeren meg is fizették őket.

- És, hogy kerül a képbe Mae?

- Az ő feladata volt a kapcsolattartás a futárokkal. ment eléjük a kikötőbe, amikor megérkeztek és ő intézte a kövek, illetve a pénz átadás-átvételét. Grantham jól kitervelte a dolgot. Ha ugyanis Mae lebukik ő moshatta volna a kezeit, mondván, neki semmi köze az egészhez. Amilyen jó kapcsolatai vannak valószínűleg meg is úszta volna.

- De, hát miért vállalta Mae ezt az egészet? Mivel zsarolták?

. - Az apjával, aki súlyos beteg volt. A kezelése ugyanis nagyon sok pénzbe került, olyan sokba, hogy Mae nem tudta volna megfizetni. Grantham felajánlotta, hogy fedezi a költségeket, ha Mae ezentúl neki dolgozik. Szegénynek nem volt sok választása vagy hagyja meghalni az apját, vagy elfogadja az ajánlatot. Az utóbbi mellett döntött. Grantham pedig állta a szavát és fizette a kórházi költségeket. A beteg állapota azonban tovább romlott, és néhány hónappal később meg is halt. Granthamnek viszont eszébe sem jutott, hogy ezek után elengedje a lányt. Egyrészt, mert az ő közreműködésével remekül működött a rendszer, másrészt, mert túl sokat tudott. Granthamék tehát eltitkolták előle az apja halálát. Azt hazudtak, hogy mivel

az állapota tovább romlott, egy külföldi szanatóriumba kellett szállítani. Mae kezdetben elhitte a dolgot, de később gyanakodni kezdett. Meg akarta látogatni az apját, de nem engedték el, mondván, hogy úgysem mehetne be hozzá. Mae ekkor titokban nyomozni kezdett, s néhány héttel ezelőtt bizonyossá vált előtte, hogy az édesapja halott. Fájdalmában nekitámadt Granthamnek, mire kapott néhány pofont és megfenyegették, hogy ha valaha is megpróbál kiszállni vagy elmenekülni, megölik. Ő azonban ekkor már el volt szánva rá, hogy nem tűri tovább a helyzetet. Sikerült felvennie a kapcsolatot a körzet egyik magas rangú rendőrtisztjével. Elmondott neki mindent, de azt is, hogy egy rutinszerű házkutatással nem sokra mennének a hatóságok, mert létezik egy bizonyos titkos alagút, amin keresztül pillanatok alatt kijuttatnának a villából minden terhelő bizonyítékot. A rendőrtiszt tudott Grantham jó kapcsolatairól, és attól is tartott, hogy a gengszterfőnöknek esetleg beépített emberei lehetnek a rendőrségen, ezért nyilvánosan nem rendelt el nyomozást. Viszont három megbízható emberét ideküldte, hogy szimatoljanak körbe a helyszínen. A trió egyik tagjának nem volt szerencséje. Balandóék rajtakapták, hogy utánuk szaglászik és megölték. A két másik rendőrtiszt éktelen haragra gerjedt kollégájuk és barátjuk elvesztése miatt. Ettől a pillanattól kezdve már a főnökük sem volt képes kordában tartani őket. A saját törvényeiket követve, s alkalmanként irgalmat nem ismerve folytatták a nyomozást. Elhallgattam, mert Mae abbahagyta az éneklést, és közölte a jelenlévőket, hogy rövid szünetet tart. Lelépdelt a színpadról és odajött hozzánk. Kezet nyújtott Frugginak, aztán helyet foglalt a mellettem lévő széken.

- Remélem, nem maradtam le semmiről - mondta apró mosollyal, s Fruggira nézve folytatta: Tudja Mr. Fruggi, Tony megígérte, hogy ha mind a négyen itt leszünk, akkor részletesen elmondja nekem, ki kicsoda, és milyen szerepe volt az elmúlt napok eseményeiben.

- Én is ebben bízok - felelte a kis köpcös. - Mert egyelőre szerintem én tudok a legkevesebbet abból, ami itt mostanában történt.

- Tony azt mondta, hogy ön a társuk - csodálkozott Mae.

- Nos, hát... igen, persze - húzta ki magát némi tétovázás után Fruggi. - De izé... én csak tegnap érkeztem és... ööö... még nem volt alkalmam mélységében vizsgálni az ügyet.

- Nekünk se nagyon - mosolyodtam el. - De most majd tényleg minden a helyére kerül.

Mae-re néztem.

- Épp Malunoéknál tartottam.

- Azok kik? - érdeklődött nyomban Fruggi.

- A rendőrtisztek, akik a Grantham banda leleplezésére érkeztek ide - feleltem. - Most azonban már csak Maluno, illetve Maluno százados van életben hármuk közül. Velük kevert bennünket össze Mae.

-Hogyhogy?

- Nos, ahogy azt már idejövet Mae-nek is elmondtam, minket a Jim halálát okozó bodik vezetett a Granthamvillához. Ekkor még fogalmunk sem volt róla, hogy a gyilkos és a cinkosai ugyanabban a szállodában laknak, mint mi. Sőt az ékszerekre pályázó másik csapat is.

- Másik csapat? - nézett rám Mae. -Érről nem beszéltél.

- Mindent nem volt időm elmondani - feleltem. - A lényeg az, hogy nem csak mi, hanem egy másik társaság is Gordonék nyomában volt.

- Ez hogy lehetséges?

- Egyszerűen - mondtató. - Az akció előtti napon a Gordon-team oszlopos tagja Boyd jó néhány whiskyvel a háta mögött meglátogatott egy vörös lámpás műintézetet és miközben az egyik cicababával szórakozott, eljárta a szája. Azt ugyan nem mondta, mire készülnek, de utalt rá, hogy a cimboráival valami nagy bulit terveznek, és kicsúszott a száján az ékszer meg a váltságdíj szó is. Sőt, még a helyiség nevét is kikottyantotta, ahová egy-két nap múlva elutazik. A lány ekkor még azt hitte, hogy csak hablatyol össze-vissza, de a rablás másnapján Vorapaya egyik biztonsági embere is a vendége volt, és mint az ilyen helyen a férfiak többsége, ő is elejtett egy-két szót. Ha más-más lányt választanak, nem történik semmi, de így a prosti összerakta a mozaikokat és elmondta a sztorit a fiújának, aki nem más, mint Fong. A kínai érdeklődését felkeltette a nagy zsákmány lehetősége és riasztotta két cimboráját, Jenkinst meg Spencert. Legnagyobb szerencsájukre Boyd a lány rendszeres kuncsaftja volt, és Fong egyszer látta is anélkül, hogy ő észrevette volna a kínait. így tehát azt is tudták, kit kell keresni, és azt is, hogy hol. Gyors tanácskozást tartottak, s másnap reggel útnak indultak. Estére már itt is voltak, és Boydék megtalálása sem tartott sokáig. Ward véletlenül még ki is, hallgatta az ellenlábásokat, akik vidáman beszéltek, hogy a Grantham-villa tökéletes búvóhely lesz, mert Vorapayának eszébe se jutna egy zártkörű versenyen kerestetni az ékszereket. Az meg sem fordult a fejükben, hogy egy másik banda is a nyomukban lehet, és annak egyik tagja szintén mesteri tördobó. Fong tehát azzal, hogy az utolsó pillanatban benevezett a versenyre, két legyet ütött egy csapásra. Egyrészt Gordonék és az ékszerek közelébe került, másrészt az amerikaiakban kezdetben fel sem merült, hogy esetleg utánuk szimatol. Az is ügyes húzás volt, hogy Fong és Jenkinsék úgy tettek, mintha nem ismernék egymást. Mellesleg a későbbiekben ez a látszólagos különállás mentette meg Fong életét.

- Hogy? - csodálkozott Fruggi.

- Később majd erre is rátérek - feleltem. - Most azonban még csak az ékszerügyben érdekelt csoportok megérkezésénél tartunk. Fongékat egyelőre hagyjuk és nézzük

Gordonokat. Na, meg Laurát, aki szintén velük volt, de a kínaihoz hasonlóan ő is eljátszotta, hogy egyedül van. Ez pedig jó ideig igencsak megtévesztett bennünket. Mert, amikor Jim halálakor megtaláltam a két sárga tollpihét, arra gondoltam, hogy a gyilkos saját maga viselt valamit, ami ilyen tollakkal volt díszítve.

- Teljesen logikusnak tűnt - tárta szét a kezeit Miké.

- Miféle sárga tollpihéről beszélsz? - kérdezte Mae.

- Ja igen, neked erről eddig még nem beszéltem - néztem a lányra. - Nos, olyanról, amilyen például Igor bodiktartóját is díszítette.

Mae kissé értetlen arcot vágott és Fruggira pillantva láttam, hogy ő sem érti pontosan Laura, a tollpihe meg a bodikkal elkövetett gyilkosság összefüggéseit.

- Oké, azt hiszem az lesz a legjobb, ha szépen végighaladunk az eseményeken egészen a megérkezésünktől

kezdve - emeltem fel a kezem. - Amikor bejelentkeztünk a szállóba, odaadták nekünk Jim üzenetét, amelyben az állt, hogy fél tízre jöjjünk ide, ülünk le itt a nagyteremben és várjuk meg, amíg ő jön ide hozzánk. így is tettünk. Türelmesen vártunk rá ő pedig ezalatt a belső teremben tárgyalt Gordonékkal. Helyesebben csak Warddal, s ővele is csak a paravánon keresztül. Gordonék meg Laura két szomszédos

asztaltól figyelték a terepet, hogy kiszúrják Jim esetleges segítőit. Jim pedig elkövette azt a hibát, hogy alábecsülte Gordonékát. Úgy ítélte meg, hogy egyedül, a mi segítségük nélkül is képes lesz megoldani az ügyet. Amikor befejezte a beszélgetést, kiment a mosdóba alkalmat kínálva

Wardnak, hogy távozzon. Úgy tervezte, a fickó után ered, egy félreeső helyen elkapja és kiveri belőle az ékszerek rejtékhelyét. Csakhogy időközben Gordonék is odaértek.

Jim pisztolyt rántott, de Gordon gyorsabb volt. Előkapta a Grantham-villában kapott bodikok egyikét a zakója alól, és a megszokott stílusában elhajította. Valahogy így - a kezemmel utánoztam Gordon dobótechnikáját, és miközben elindítottam a fejemet megkerülő kézmozdulatot, az

ujjaim majdnem érintették Mae jobb vállát. A sebtében előrántott bodik súrolta a Gordon mellett álló Laura ruhadíszét, és lemetszett róla néhány tollpíhét. A megtalált tollakból, na meg a bodikból a későbbiek során arra a következtettünk, hogy Jim gyilkosa olyasvalaki, aki részt vesz a Grantham-villában a bodikdobó versenyen, és van valami, amit sárga tollak díszítenek.

- Egy pillanat Mr. Grey - szólt közbe Fruggi. - Bár én nem voltam ott Gordonék kihallgatásán, de annak alapján, amit elmondott, gondolom, hogy az öreg bodikkészítőt is ők intézték el.

- Remek következtetés Mr. Fruggi - dicsértem meg a kis köpcöst. - Gordonék, Jim megölésével lépéskényszerbe kerültek. Mivel a gyilkos bodikot nem tudták visszaszerezni, villámgyorsan pótolniuk kellett a hiányt. Szerencsájukra tudták, hol van az öreg mester üzlete, így Jim

halála után odamentek, végeztek Kendarashival, és elvitték az egyik tört a kirakathból.

Ezek után úgy tűnt, csak egyetlen módon kaphatjuk el

Jim gyilkosát. Ha sikerül bejutnunk a Grantham-villába.

Arról persze fogalmuk sem volt, hogy milyen a villa biztonsági rendszere, vannak-e örök satöbbi, de bízunk a találékonyságunkban, no meg a szerencsében. Mindez

azonban nem lett volna elegendő, ha Mae nem segít nekünk, méghozzá egy olyan félreértés folytán, amely a későbbiekben mindent összezavart és megváltoztatott. Kortyoltam egyet az italomból és folytattam.

- A dolgok megértéséhez vissza kell menni néhány hónapot az időben. Ugyanis ekkor döntött úgy Igor, hogy

elárulja Granthamékat és átáll egy rivális bandához, amely szintén rá akarta tenni a kezét a gyémántüzletre. A főként indiaiakból álló bűnszövetkezet feje egy Shari Kahn nevű fickó volt, akit Igor még régebből ismert, és aki a Jávai szigetvilágban a könyörtelenségéről és agyafúrtságáról volt híres. Ennek megfelelően a Granthamék kiiktatására vonatkozó terve is két részből állt rafinált előkészítés, és könyörtelen végrehajtás. Ami az utóbbit illeti, úgy tervezte, hogy a fegyvereseivel behatol a villája és egyszerűen kiirtják a Grantham banda tagjait az utolsó szálig.

- Uhh - nyögött fel Fruggi, aztán egy pillanatnyi hallgatás után megkérdezte: - Na, és hova kellett ehhez a rafinált tervezés?

- Nos - feleltem -, a törpe jóvoltából Kahn is tudott a titkos folyosó létezéséről. Márpedig ez azt jelentette a számára, hogy egy lerohanásszerű támadás nem vezetne eredményre. Egyrészt, mert Grantham és az embereinek egy része elmenekülhet rajta keresztül, és később visszavághatnak, másrészt Kahn a titkos folyosóban elrejtett

gyémántkészletet is meg akarta szerezni. Ezért tehát valahogy ki kellett deríteni, hogy honnan nyílik és hova vezet

ez a bizonyos folyosó. Igornak azonban ez a feladat meghaladta a képességeit, mivel szinte állandóan Grantham közelében kellett lennie. Kahn tehát úgy döntött bejuttat

valakit a villába, akinek az lesz a feladata, hogy megtalálja az alagutat, és amikor a halálkommandó megérkezik segítse a behatolást. A probléma már csak a hogyan volt, a véletlen azonban a kezükre játszott. Granthamék egyik zenészpárosa ugyanis nemrégiben úgy döntött, hogy nem szállítja le a rájuk bízott nyersgyémántokat Balandarasba, hanem meglép az áruval. Nem volt szerencsájuk, Granthamék elcsípték és megölték őket. Az üzletmenet fenntartása érdekében azonban rövid időn belül pótolniuk kellett a kiesetteket. Kahn lecsapott a lehetőségre. Utasította Igor, hogy mondja azt Granthamnek, van két ismerőse, akik zenészek és bizonyára beugranának a megüresedett helyre. Ő pedig felkészítette két zenészből lett pribékjét a hirtelen jött feladatra. A terv tökéletesnek tűnt, hiszen Igor ajánlásával biztosítva volt a fickók bejutása a villába. Ráadásul a bodikdobó verseny idején kellett jelentkezniük, s a látszat fenntartása érdekében zenélniük is, ami lehetővé tette, hogy több napig szimatolhassanak a villában. Az egyetlen gondot az időtényező okozta. Nevezetesen az, hogy a lehetőség váratlanul jött, és gyorsan kellett cselekedni, így nem tudtak mindent részletesen kidolgozni. Ebből egyrészt az következett, hogy Igor nem ismerte a fickókat, akiket Kahn küldött, másrészt a részletek pontosítása miatt többször is a kastélyból kellett telefonálnia. Igaz a rádiótelefonját használta, így nem kellett attól félnie, hogy lehallgatják, de nehéz volt olyan helyet találnia, ahonnan nyugodtan beszélhetett. Ezért fordulhatott elő, hogy egy alkalommal a színpad mellett állva telefonált, és Mae véletlenül fültanúja volt a beszélgetésnek.

Ebből egyértelműen kiderült, hogy a hamarosan megérkező zenészek nem Igor ismerősei, sőt nem is találkozott velük személyesen. A régi kapcsolatot igazolandó Igor azt javasolta Kahnnak, hogy a fickók szólítsák őt a gúnynevén, vagyis King-kong-nak. Mae ezen kívül azt is hallotta, hogy Igor megegyezett Kahnnal a későbbi támadás során a Grantham-villában mindenkinek meg kell halnia.

- Képzelték, mit éreztem - nézett Mike-ékra Mae.
- Engem biztos a frász kitört volna - bólogatott értőn Fruggi.

- Bizonyára egyikünk se repesett volna a boldogságtól értettem egyet. - Ráadásul Mae nem is állhatott oda Grantham elé, hogy elmondja, amit hallott, mert abból megint csak vérfürdő lett volna, és ezt nem akarta. Azt viszont igen, hogy Granthaméket lecsukják. Ezért sietve felhívta a már említett rendőrtisztet, és elmondta neki a fejleményeket. Az illető azt felelte, hogy nyugodjon meg, a legjobb emberei gőzerővel dolgoznak az ügyön, és ha minden jól megy hamarosan megpróbálnak bejutni a kastélyba. Éppen ezért, ha valami szokatlan tapasztal, tegyen úgy, mintha mi sem történt volna.

- Tehát azért csinált úgy, mintha ismerne bennünket... vigyorgott Miké.

- Mert azt hitte, hogy mi vagyunk azok a bizonyos rendőrök - fejeztem be helyette a mondatot, majd hozzátettem: - Az persze megdöbbenett, hogy megöltük a zenészeket, de mivel tudta, hogy a két fickó kegyetlen gengszter, úgy vélte nem nagy kár értük.

- Azonkívül azt gondoltam, hogy verekedésbe keveredtetek velük, és nem volt más választásotok - mondta Mae.

- Ami azt illeti, nem is tévedtél nagyot - feleltem. Mindössze az a különbség, hogy a zenészekkel nem mi végeztünk, hanem Malunoék.

- Malunoék? - csodálkozott Fruggi.

- Igen - bólintottam. - A két rendőrtisztet ugyanis értesítette a főnökük a

készülő eseményekről, így amikor a zenészek aznap este taxiba ültek, Malunoék egy másik kocsival követték őket, hogy megtudják tesznek-e valamilyen különleges előkészületet a támadás előkészítésére a villán kívül. A zenészek viszont kiszúrták a rendőröket, s úgy döntöttek, hogy elkapják őket. A villától nem messze kiszálltak az autóból, elküldték a taxit, és benyomultak a sűrűbe. Malunoék követték őket, s egyenesen a karjaiba futottak. Két átlagos rendőrnek esélye sem lett volna a gengszterekkel szemben, Malunoék azonban a közelharc tudásuknak köszönhetően megúszták a rajtaütést. És mivel a verekedés hevében nem finomkodtak, az összezcapást követően mindkét gengszter holtan maradt a fűvön. Malunoék gyors megbeszélést tartottak, hogy mit tegyenek a kialakult helyzetben, de nem tudták befejezni, mert váratlanul hangok hallatszottak. A két rendőr egy sűrű bokorba húzódott, és várt. Aztán megpillantottak bennünket. Mi meg a két hullát. Természetesen mi is izgatott tanácskozásba kezdtünk, hiszen el se tudtuk képzelni mi

történt. A szavainkból Malunoék számára világossá vált, hogy mi nem ellenük dolgozunk, így bennünket békén hagytak. Azt azonban nem tudták eldönteni, kik is vagyunk valójában, akkor pedig végképp összezavarodtak, amikor megérkeztek az örök, és mi Mae-jel meg velük bementünk a kastélyba.

- Még szerencse, hogy épp akkor ért oda a taxi és meghallottam a kiabálást - vetette közbe Mae.

- Bizony szerencse - értettem egyet. - Különben könnyen lehet, hogy nem úsztuk volna meg a Sakiriékkal való találkozást. így azonban még a kastélyba is azonnal bejutottunk, annál is inkább, mert legnagyobb megdöbbenésünkre nemcsak te, hanem Igor is felismert bennünket.

A dolgok hajmeresztő része azonban csak ezután következett. Mindez Malunoék miatt, akik nem akarták, hogy Granthamék megöljenek bennünket, ha a következő őrzőjárat kiszúrja a zenészek hulláját, és ezáltal kiderül, hogy nem azok vagyunk, akiket vártak.

- Természetesen ezzel engem is védtek - mondta Mae.

Hiszen az örök előtt én igazoltalak benneteket, tehát veletek buktam volna én is.

- így igaz - ismertem el. - A lényeg az, hogy Malunoék el akarták tüntetni a hullákat, méghozzá villámgyorsan. Ekkor jutott eszükbe a Silandar partiszervíz hamarosan érkező furgonja. Az elmúlt napokban ugyanis alaposan tájékoztattak arról, hogyan zajlanak le a villában a bodikdobó versenyek és azt is pontosan tudták, hogy a partiszervíz milyen szolgáltatásokat nyújt Granthamnek. Maluno még régebből ismerte a Silandar tulajdonosát, sőt az illető a lekötelezettje volt, ezért kézenfekvőnek látszott a gondolat, hogy a hullákat az ő segítségével szállítják el a helyszínről a városba.

Hamarosan meg is érkezett a teherautó, amit szokás szerint maga a tulaj vezetett. Malunoék leállították, s elmagyarázták, mit kell tennie, ő pedig követte az utasításokat. Amint a rendőrök elbújtak az út menti bokorban, hátrament a teherautó zárt részéhez, kiparancsolta az ott tartózkodó két alkalmazottat, és visszaküldte a városba.

Ezután Malunoék leemelték a fagyialtoskocsit, betolták a sűrűbe, és belerakták a holttesteket.

- Egy pillanat - szakított félbe Fruggi. - Miért kellett a fickóknak a fagyialtos kocsit tologatni? Nem lett volna gyorsabb kézben kihozni a hullákat?

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

- Maga nem látta ezeket az álzenészeket Mr. Fruggi. Közel két méter magasak, és száz kiló súlyúak voltak.

- így már értem.

- Akkor jó. Tehát ott tartottam, hogy Malunoék begyömöszölték a holttesteket a fagyialtoskocsiba. Amint végeztek, a kocsit visszatolták a teherautóhoz és berakták a

csomagterbe. Épp be akartak ülni az utasfülkébe, amikor felbukkant a következő őrző, és felelősségre vonta őket, hogy mi a fenét csinálnak, miért késlekednek. A lebukással fenyegető helyzetet Maluno oldotta fel, mondván, hogy elfolyt a hűtővíz, és most fejezték be a feltöltést. Ettől a pillanattól kezdve nem volt választásuk, el kellett játszaniuk a két alkalmazott szerepét. A dolog nem is jött rosszul, hiszen ők is be akartak jutni a villába. A partiszervíz tulajdonosa természetesen asszisztált nekik. Így már csak azért kellett aggódniuk, hogy senki se fedezze fel a holttesteket, mert az végzetes lett volna a számukra. És a mi számunkra is. Éppen ezért gondolom, nem meglepő, hogy égnek meredt a hajam, amikor a kis időre őrizetlenül hagyott fagyialtoskocsiból kibukott az egyik halott keze. Gyorsan elmentem, hogy szóljak Mike-nak, ezalatt azonban Malunoék visszamentek és mivel látták, hogy a kocsit ajtózárral rosszul zárta, átrakták a holttesteket egy italoskocsiba. Ezért nem találtuk őket. Malunoék viszont nem elégedtek meg azzal, hogy a holttesteket átpakolták, mert a másik rejtékhelyen is rájuk bukkanhatott valaki. A mi biztonságunk érdekében tehát az épületben újra elővették a halottakat, hogy a személyazonosságukat eláruló zakókat levegyék róluk. Túl buzgóságukban még be is vitték az ominózus ruhadarabokat a próbaterembe. A holttesteket azonban az arra menő örök miatt nem sikerült azonnal visszatenni az italoskocsiba, ezért ideiglenesen benyomták őket a színpadhoz vezető feljáró mellé. Nekem meg mindem bajom volt, amikor ismét beléjük botlottam. Az egész dolog teljesen érthetetlen és valószínűtlen volt. A próbaterembe vándorolt zakók pedig csak tovább fokozták a zűrzavart. Nem csoda, ha alig vártuk, hogy megszabaduljunk a villából. A szállóban tovább folytatódott az érthetetlen események. Először Mae látogatott meg, és intett óvatosságra

Igorral szemben, aztán a törpe tette meg ugyanezt Mae veszélyességét hangsúlyozva. Mindenesetre az Igorral folytatott beszélgetés a későbbiekben igen hasznosnak bizonyult, mert a kapott információk segítségével könnyebben ki tudtuk választani az egyetlen lehetséges módot, amellyel fel lehet jutni Grantham szobájába, onnan

pedig a titkos alagútba. Igaz ekkor még azt hittük, hogy az ékszerek rejtékhelye van ott, nem pedig csempésztett gyémántoké, de mindenesetre a folyosó az est folyamán életmentőnek bizonyult.

- Szerencsés húzás volt, hogy odarendelted Parangiékat
- vigyorgott Miké.

- Inkább bölcs előrelátás - vigyorogtam vissza szerényen, aztán egy pillanat szünet után folytattam a mondókámat. - Az este történései miatt már meglehetősen zúgott

a fejem, de Mae távozása után mégis úgy éreztem, hogy minél hamarabb körül kell nézni Gordonoknál és Fongnál.

Az elhatározást tett követte. Némi telefonálás után elindultam, hogy körülnézzek Wardnál. Lemásztam hozzá és ott találtam a szobájában, holtan.

A gyilkosa természetesen Fong volt. A kínai szintén azért surrant be hozzá, hogy megnézzék, nála vannak-e az ékszerek, de Ward váratlanul benyitott és Fongnak nem maradt választása. Előkapta egyik nála lévő bodikot és egy pontos dobással leterítette az amerikai. Aztán sietve magához vette Ward egyik bodikját, és távozott. Mivel kesztyűt viselt, az ujjlenyomatai nem árulhatták el, a bodikok

pedig teljesen egyformák, így ésszerűbb volt egy tisztát

elvenni. Az egész dolog pillanatok alatt játszódott le, amikor én felhívtam, hogy megnézzem otthon van-e, már a szobájában volt. Mit mondjak én se időztem túl sokat a halott mellett, de ez a rövid távollét elég volt ahhoz, hogy újabb bonyodalmat szüljön. Ugyanis időközben megérkeztek a szállodához Malunoék. A két rendőr – miután a fogadás végeztével a Silandar csapat elhagyta a kastélyt átmenetileg a főnök gondjaira bízta a hullákat, és elindult a Sinwayához. Azt akarták kideríteni, kik vagyunk, és miben sántikálunk. A megbízásukból adódóan azonban nem kérdezhettek ki bennünket, tehát ők is a szobaátkutatást részesítették előnyben. Abban persze nem lehettek biztosak, hogy a szobáink üresek, de úgy érezték, mégis meg kell próbálniuk a behatolást. Először nálam kopogtattak, s amikor nem kaptak választ nem sokat tétováztak. Maluno a folyosón maradt őrködni, Sular pedig egy maszkot a fejére húzva belopózott hozzám. így, ha történelesen a szobában alszom és a matatása zajára felébredek, akkor sem ismerhettem volna fel. Mikor aztán látta, hogy nem vagyok odabent, végképp megnyugodott, s szép akkurátusan nekiállt átkutatni a holmimat. Én azonban nem az ajtó felől érkeztem, ahogy várták, hanem az erkélyen át, s meglehetősen megleptem Sulart. Kis híján sikerült is elcsípnem, de a verekedés zajára benyomult Maluno és hátulról leütött. A két rendőr, ezután sietve távozott anélkül, hogy bármivel is okosabbak lettek volna. Abban mindenesetre egyetértettek, hogy jobb, ha nem kavarjuk a dolgokat Granthaméknál, ezért másnap reggel telefonon megfenyegettek, hogy ha jót akarunk, ne menjünk többet a villába.

- Ebből is látszik, hogy nem ismerték magukat közelebbről - derült Fruggi.

- Tény és való, hogy nem tett ránk különösebben nagy hatást a dolog - értettem egyet. - Az már inkább foglalkoztatott bennünket, hogy találunk-e valami érdekeset Fongnál vagy Gordonoknál. Ezért nem sokkal Maluno telefonja után Miké a kínai, én pedig az amerikaiak szobája felé vettem az utamat. Átkutattam mindent, de nem taíáltam semmit, ami arra utalt volna, hogy Gordonék az ékszertolvajok. Már végeztem a munkával, amikor hallottam, hogy valaki matat az ajtónál. Gyorsan besiklottam az ágy alá, és csodálkozva néztem, amint Jenkins surran be a szobába. Természetesen ő is kutatni jött, igaz ő pontosan tudta, hogy mit keres.

- Nyilván az ékszert - vélte Mae.

- Pontosan - bólintottam. - A Gordonékat követő trió ugyanis az éjszakai fiaskó után abban állapotodott meg, hogy Fong a villában lévő edzőépületben néz körül Gordonék holmijai között, Jenkinsék pedig a szállodában kutatnak. Az ausztrálnak azonban szintén nem volt szerencséje. Alig settenkedett be, amikor megérkezett a takarítónő. Jenkins velem ellentétben nagyon megijedt, és nem is próbálkozott azzal, hogy elrejtőzzön. Inkább átlépett az erkélykorláton és távozott. Nem is tudta, hogy ezzel aláírta a halálos ítéletét. Gordonék ugyanis kiszúrták, és nem voltak kétsségeik aziránt, mit kereshetett náluk. Különösen azután, hogy Boyd az éjszaka folyamán bevallotta a rablás előtti nap eljárat a szája. Jenkins meg Spencer tehát rákerült az amerikaiak halállistájára. Fongról persze nem tudtak a már korábban említett látszólagos különállás miatt. És nem tudtak megbizonyosodni minket illetőleg sem.

Pedig megkísérelték a dolgot. Laura - miközben én Gordonéknál voltam - besurrant hozzám, és megpróbált találni valamit, amiből kiderül, hogy Vorapaya megbízásából vagyunk-e itt vagy sem. Azonban nem járt sikerrel, mivel nem tartottunk magunknál semmit, ami a

Vorapayával való kapcsolatunkra utalt. Ráadásul még rajta is kaptam, amint a szobámban matat. Igaz megpróbálta úgy beállítani a dolgot, mintha csak egy kis flörtre fájt volna a foga, de tisztában voltam vele, hogy hazudik. Azt viszont már nem tudtam, miért kutatott nálam. Mindenesetre, mivel Miké sem talált semmit Fongnál, úgy döntöttünk, hogy az ékszerek utáni nyomozást a villában kell

folytatni. Két hely jöhetett számításba, az edzőépület és a Grantham dolgozósobájából nyíló titkos folyosó.

Egyik sem tűnt túl könnyű dolognak, ráadásul Igor a délután folyamán odajött hozzám és figyelmeztetett, hogy vigyázzunk, mert Sakiri erősen gyanakszik. Még azt is hozzátette, lehet, hogy meg kell szabadulnunk tőle.

Persze magunktól is tudtuk, hogy bármelyik pillanatban lebukhatunk, ennek ellenére nem volt más választásunk, mint maradni, és folytatni a színlelést. Na, meg megkezdeni a kutatást az ékszerek után. Először a versenyzői

szállásnál próbálkoztam, de nem sikerült bejutnom. A következő szünetben aztán Gratham dolgozósobája került

sorra, és itt végre szerencsém volt. Igaz a lejáratra nem sikerült rábukkannom, de az akkor talált nyomokból a

későbbiek során már sikerült rájönnöm, miként lehet lejutni a folyosóra. Ebben a tekintetben sokkal szerencsésebbek voltunk, mint Malunoék, akik Mae korábbi útmutatása

alapján az alagsorban kutattak a titkos folyosó után.

- Nem tehetek róla - magyarázta Mike-éknak Mae.

Amikor a főnökükkel utoljára beszéltem, még én is azt hittem, hogy onnan nyílik a lejárát, utána pedig már nem tudtam kapcsolatba lépni vele.

- Valószínűleg Sakiri is sajnálta volna a dolgot, ha lett volna rá ideje - mondtam. - De Malunoék nem hagytak neki. Amikor a gengszter rajtakapta őket, hogy a pincelejárathoz matatnak, és rájuk fogta a géppisztolyt, nem sokat teketóriáztak. Két villámgyors mozdulat, és Sakiri holtan zuhant a földre. A rendőrök, sietve távoztak, én meg nem sokkal később megtaláltam a halottat. Épp lehajoltam hozzá, amikor betoppant Igor, aki persze azt hitte, hogy én végeztem vele.

Még meg is dicsért a jól végzett munkáért. És hogy a nyomok még véletlenül se utalhassanak rá, hogy a gyilkosság az épületben történt, egy óvatlan pillanatban kicsempészte a hullát a kertbe.

- Ezt nem igazán értem - szólt közbe Fruggi. - Miért nem volt mindegy a fickónak, hogy hol találják meg a hullát?

- Egyrészt azért, mert ha kiderül, hogy a gyilkosságot odabent követték el, akkor Parangi valószínűleg végigkutatja nyomozás közben az egész épületet, és rábukkanhat valamire, ami lebuktatja Granthamékat, s velük együtt Igort. Másrészt, ha a hullát a színpadhoz közel találják meg, akkor mi is gyanúba kerülhetünk Granthamék előtt, és mi ugyancsak magunkkal ránthattuk volna a törpét, ha Balandóék vallatni kezdenek bennünket.

- Így már értem - mondta Fruggi.

- Remek - bólintottam és folytattam.

- Mikor elhagytuk a villát azt hittük, hogy aznapra már véget értek a hajmeresztő események, de tévedtünk. Amikor ugyanis egy kis bárbeli beszélgetés után a szobámba mentem, ott találtam Jenkinst holtan. Akkor persze fogalmam sem volt róla, hogyan kerülhetett oda, és ki ölte meg, de most már tudom, hogy az egész Gordonék műve volt.

Hogy miért ölték meg az ausztrált, azt nem kell magyaráznom, a dolog másik része pedig rém egyszerű. Rám akarták húzni a vizes lepedőt. Igaz, Laura nem talált nálam

semmit, de Gordonék ennek ellenére gyanították, hogy én

meg Miké, Vorapaya megbízásából vagyunk itt. Biztosak ugyan nem voltak a dologban, de azt gondolták, nem árt, ha egy kicsit bemártanak Parangi előtt, mert ha a százados lecsuk néhány napra, akkor én semmiképpen sem fogom zavarni őket az üzlet nyélbeütésében.

Először is becsempészték hozzám Jenkinst, majd amikor látták, hogy felmegyek a szobámba, Boyd felhívta a portát, ahol éppen Parangi jópofáskodott az egyik recepciós lánnyal. Boyd közölte a lánnyal, hogy a szobámból kiabálás, meg dulakodás zaja hallatszik, aztán letette a kagylót, természetesen anélkül, hogy bemutatkozott volna.

A lány szólt Paranginak, ő pedig szélvész gyorsasággal felszárguldott hozzám.

Szerencsére, amikor meghallottam a lépteit rögtön rájöttem, hogy valaki be akar mártani, és az utolsó pillanatban sikerült megszabadulnom a holttesttől.

Ittam egy kortyot, aztán folytattam.

- A következő nap végre kézzelfogható előrelépés történt az ügyben, Gordonék felvették a kapcsolatot Mr. Fruggival. Az eseményt követően megbeszéltük a tervet az ékszerek visszaszerzésére és a tolvajok elfogására. Aztán mi elindultunk a villába. Ezúttal szerencsém volt, megtaláltam a lejáratot. Rábukkantam egy jókora adag gyémántra is, ezek azonban nem az általunk keresett ékszerekből származtak, így a kutatási munka még nem ért véget. A következő szünetben az edzőépület felé vettem az utamat.

Hogy ne kerüljek olyan veszedelmes helyzetbe, mint az előző nap, felvettem egy silandaros kabátot meg egy turbánt, és a fagyialtoskocsit tolva közelítettem meg az épületet,

- Én biztos megőszültem volna közben - motyogta Fruggi.

- Hát nekem sém volt virágos jókedvem - feleltem.

Különösen, amikor felfedeztem a kocsiban Sular hulláját.

- Te jó ég! - suttogta Mae. - Ezt eddig nem is említetted.

- Mondtam már, hogy mindent nem volt időm elmesélni - feleltem. - Különben tényleg elég hajmeresztő helyzet volt, hát még, amikor az őr odajött hozzám, és kelyhet kellett csinálnom neki.

- És ki ölte meg Sular? - kérdezte Mae.

- Vadran meg Bando. A rendőrök ezúttal nem tudtak mindketten elszabadulni, ezért Sular egyedül ment kutatni, Bandoék azonban rajtakapták, és. könyörtelenül végeztek vele. De mivel Igorhoz hasonlóan ők sem akarták, hogy egy halottra az épületben bukkanjának rá, ki kellett csempészniük a holttestet. A közelben álló fagyialtoskocsit másokhoz hasonlóan - ők is kiváló szállítóeszköznek vélték. Gyorsan belegyömöszölték Sular, s amikor senki sem figyelt rájuk, kitolták a kertbe. A hullát viszont már nem sikerült kiszedniük, mert észrevették az arra igyekvő Parangit, és jobbnak vélték, ha elhúzzák a csíkot a közelből. Ekkor érkeztem oda én, és álcázásként magammal vittem a pultot versenyzői szálláshoz. Bandoék csak jó néhány perc múlva tudtak visszamenni a kocsihoz, amit addigra én már vissza is vittem.

Ennyit Sular haláláról, most pedig nézzük az ezt követően történeteket. Ezek közül a legfontosabb az volt, hogy Mae-nek ismét sikerült elcsípni néhány szófoszlányt Igor egyik telefonjából. A törpe épp azt tárgyalta Kahnna, hogy a gengszterfőnök másnap reggel útra kel a halálbrigádjával Balandarasba tehát fel kell gyorsítani a kutatást.

Mae nem hallotta, mikor érkeznek meg az indiaiak, de biztos volt benne, hogy hamarosan. Eljött tehát hozzám, hogy figyelmeztessen. Sajnos...ööö... sajnos nem volt időnk mindent részletesen megbeszélni, mert Parangi kis híján ránk törte az ajtót. Ugyanis Gordonék időközben

megpróbálták Spencert is eltenni láb alól, és a századosnál én voltam az első számba jöhető gyanúsított. Szerencsére Mae igazolta az alibimet.

Tartottam egy pillanatnyi szünetet, és belenéztem Mae mélybarna szemébe. A lány cinkos mosollyal nyugtázta a dolgot, jelezve, hogy ő is úgy érzi, van még mit megbeszélnünk. Én is elmosolyodtam, aztán visszatértem az események taglalásához.

- A tegnapi nap délelőttje végre valahára eseménytelen volt, és délután sem történt sok minden egészen addig, amíg a verseny döntőjéről visszatérve össze nem találkoztam Laurával. Ekkor viszont nekilódultak az események. Kezdődött azzal, hogy Laura ezúttal a tolldiszes

ruháját viselte és sikerült megállapítanom, hogy a Jim halálakor talált tollpihék onnan valók. Gondolkozni kezdtem, s rövid töprengés után rájöttem, mi is történt azon az éjszakán a Zöld Majom előtt. Ekkor már azt is tudtam, hogy

Gordon, Jim gyilkosa, mivel egyedül ő dobta úgy a bodikját, hogy közben súrolhatta a fegyverrel a mellette álló vállát. A gyilkos tehát megvolt, elkapni azonban még nem lehetett, mert nem volt bizonyíték, és azt sem tudtuk, hol vannak az ékszeresek. Mindenesetre most már tisztán láttam a dolgoknak legalább egy részét. És úgy éreztem, éppen ideje tisztázni a dolgokat Mae-jel. Elindultam ide, balszerencsémre azonban belefutottam Igor és Shari Kahn pribékjeinek a karjaiba. Kénytelen-kelletlen beültem az autójukba, ők pedig elvittek a főnökhöz. Inentől kezdve az életem egy lyukas centet sem ért. Csak azért nem öltek meg azonnal, mert ki akarták szedni belőlem, hogy ki vagyok, és kinek dolgozom. Persze hallgattam, és bíztam benne, hogy valami csoda történik. Végül Kahn egyik embere nekiállt, valami akarategyengítő kotyvalékot készíteni, és szerencsére erre az időre magamra hagytak vele. Az alkalmat kihasználva sikerült harcképtelenné tennem a fickót, éppen azelőtt, hogy Maluno megérkezett.

-Maluno? - csodálkozott Fruggi.

- Igen. A rendőrtiszt ugyanis a verseny után rátapadt Igorra, és végig a nyomában volt, így azt is látta, amikor a törpe Shari Kahn embereivel betessékel egy kocsiba. Mivel tudta, hogy nem a gengszterekkel vagyok, úgy döntött, kiszabadít. A helyzet aztán úgy hozta, hogy az én kiszabadításomról elkésett, de Kannákat közös erővel sikerült ártalmatlanná tennünk. A csetepaté közben azonban Maluno megsebesült, ezért ott hagytam -a foglyul ejtett gengszterekkel, s egyedül indultam a villához. Előzőleg elmondtam neki, hogy mi a tikos folyosón át fogunk távozni és kértem, hogy küldje be Parangit néhány emberével a vízesés mögötti alagútba egészen a vasajtóig.

- Miért? - tudakolta Mae.

- Egyrészt, mert sejtettem, hogy Grantham meg akar lépni a gyémántokkal, ha szorul a nyaka körül a hurok, másrészt gyanítottam, hogy esetleg nem fogják beengedni a rendőröket szépszerével, és ebben az esetben nem baj, ha a gengszterek hátába lehet kerülni.

- Végül aztán nekünk tettél vele óriási szívességet vigyorgott Miké. - Most már értem, miért zártad vissza az akváriumot, amikor Balandóék betörték a szobába. Nem akartad Grantham orrára kötni, hogy mi is tudunk a folyosóról, mert akkor eszébe juthatott volna, hogy a rendőrök ott lehetnek a vasajtó túloldalán.

- Pontosan - bólintottam. - De egyelőre hagyjuk a vasajtót, és kanyarodjunk vissza oda, hogy elindultam a vízeséshez. Épp jókor érkeztem.

- így igaz - bólogatott szaporán Fruggi. - Mert ezek a tetű Gordonék biztos, eltettek volna láb alól.

- És a kazettát is megsemmisítették volna - mondtam. Szerencsére sikerült megakadályoznom a dolgot. Még hozzá Fongnak köszönhetően.

- Micsoda?! - csodálkozott Mae.

- Úgy, ahogy mondom - feleltem. - Persze Fong nem tudatosan segített nekem. Mindössze arról volt szó, hogy nem tudott Laura meg Gordonék kapcsolatáról.

- Még mindig nem értem - rázta a fejét Mae.

- Nos - magyaráztam - a kínai a délután folyamán a villában fültanúja volt, hogy Gordon meg Boyd az estére tervezett kirándulásról beszélgetnek. Nem hallott túl sokat, de úgy gondolta ennyi is éppen elég. Sietve szerzett egy pisztolyt, s este a bankett helyett a vízeséshez ment, hogy megszerezze az ékszereket.

Amikor azonban Mr. Fruggi mellett meglátta a két álarcost, és letámadta őket, kellemetlen meglepetés érte. Az egyik férfi ugyanis Laura volt, Gordon pedig egy közeli bokorban lapult a bodikjaival készen arra, hogy Mr. Fruggi esetleges segítőit elintézzék. Fong nem számított a dologra, így könnyű préda volt Gordon számára.

- Akit aztán Mr. Grey intézett el - vigyorgott Fruggi. Rég láttam olyan jó bunyót, mint amit ezekkel a fickókkal produkált.

- Megtettem, ami tőlem tellett - szerénykedtem. - Aztán siettem a kastélyba, remélve, hogy még nem késtem el.

- Tökéletesen időzítettél - mondta Mae mosolyogva.

- Ja - erősítette meg Miké. - Pedig már kezdtem aggódni, hogy nem lesz ki a létszám, mire kezdenünk kell.

- Hát nem lehetett semmi, hogy abban a hajmeresztő helyzetben még zenélniük is kellett - mondta elismerően Fruggi.

- En se szívesen csinálnám végig mégegyszer - ráztam meg a fejem, aztán némi szünet után hozzá tettem: - Mindenesetre egy dolog határozottan jó volt benne.

- Tényleg? - hökkent meg a kis köpcös. - Mi?

- Napok óta ez volt az első alkalom, hogy nem kellett magukra hagynom Mike-ékat a színpadon.

- Ezt... nem igazán értem - pislogott Fruggi.

- Tudja vannak az idegfeszültségnél sokkal elviselhetetlenebb dolgok is.

-Mint például...?

Lassan elvigyorodtam.

- Mint például távolról és tehetetlenül végigszenvedni Miké improvizációját a Take Five-ra.

VÉGE

Anthony Grey legújabb kötete igazi csemegét jelent a krimikedvelők számára. Akciók és humor fergeteges tempóban váltogatják egymást a könyv lapjain, ahogyan azt már megszokhattuk a szerzőtől, lehetünk benne, hogy egy pillanatig fogunk unatkozni, amíg a történet végére nem fű.

A sorozat újabb epizódjában az eiMgiekből már jól ismert magánnyomozó-páros ezúttal egy Borneó melletti szigetre utazik, hogy visszaszerezzen néhány rendkívül értékes családi ékszert.

A nyomok a titokzatos villában zajló tördobó versenyhez vezetnek, ahová a szóbeszéd szerint szinte lehetetlen bejutni.

Hőseinknek valóban nincs könnyű dolguk. Ráadásul már a megérkezésük éjszakáján hullani kezdenek körülöttük az emberek, és hamarosan hajmeresztő események egész sora teszi próbára őket.

Rejtélyes fenyegetőzők és ismeretlen ellenfelek nehezítik a munkájukat, miközben a csodaszép bárénekesnő és az ellenszenves törpe valamilyen megmagyarázhatatlan okból egyfolytában segít nekik.

Szinte percenként újabb és újabb érthetetlen dolgok történnek, s a két

amerikainak minden ügyességére
és kung-fu tudására szüksége van, ha túl akarja élni a
kalandot.

...Te nem vagy komplett. Itt vagyunk egy hadsereggel őrzött házban, eljátszva
két halott szerepét és
neked nem elég, hogy a gengsztergyanús házigazda dolgozószobájába akarsz
feljutni egy fagyialtoskocsiban, még
másodállást is vállalnál?...